

δοσολόγιστον Κήπων, Κόρη των Κυμάτων, Χρυσή Βροχή — τὰ Μαύρα Μάτια (0) με τὸ Ἐμί Ζακυνθία — ἡ Ἀνοικτόκαρδος Ἀροακίαις (0) με Νυκτοκόρανα, Αἰγυπτίαν Βασιλοπαίδα, 25ην Μαρτίου — ὁ Μάρκος Ἀδελφίος (0) με Ἀυτοκράτειραν τῶν Βαλκανίων, Μεγεξεδένιο Μπουκιάνι, Ρυγολέττον — ἡ Μαγαμίνη Γαρθένια (0) με Ἀσὸν τοῦ Ὀλύμπου, Τυδέα, Κοῦκκον τῆς Ἀνοίξεως, Ἀσπρον Ποτικόν.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: **Συντεταμένη Ἀλεξανδρινή** (ἔστειλα) ἡ περὶ ἧς ἐρωτᾷς, ἐξακολουθεῖ νὰ εἶνε συνδρομητρια) **Δοῦκα τῆς Σάαρης** (ἔστειλα) πῶς ἐπῆγαν αἱ ἐξετάσεις; ὁ κ. Φαίδων σὲ ἀντασπάζεται) **Ζιλά-Χανούμ** (ἐλήφθη εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὴν φιλικὴν φροντίδα τὸ ζεσπάθωμα ἐσμησιωθῆ κατά τὴν παραγγελίαν σου) **Προῆν Ἀγγέλου** (κ' ἐδῶ εἰς τὰς Ἀθήνας ἔχομεν κατ' αὐτὰς ἐπιδημίαν εὐτυχῶς μετ' ὀλίγον γίνονται αἱ ἐξετάσεις καὶ τὰ σχολεῖα κλείουσι) **Στρατηλάτην τῆς Ἀσίας** (ἔλαβον, εὐχαριστῶ) **Βασιλεὺν τὸν Βουλγαροκόνον** (ὅλα ἐλήφθησαν, ἔχει καλῶς) **Ἡρώ τῆς Λίμνης** (λοιπὸν περιμένω) **I. Δ. Χρυσοχοῦ** (χαίρω πολὺ πού εἶσαι τώρα καλά, καὶ ἐλπίζω νὰ λάβω κ' ἐκτενέστερον γράμμα σου) **Χρυσόπτερον Ἐλπίδα** (ἔχει καλῶς) ἀλλ' αὐτὸς δὲν ἤτο λόγος νὰ μὴ μοῦ γράψῃς) **Φίλ τῆς Μάννας** (ἐλήφθησαν ὅλα: εὐχομαι νὰ γίνωνται ὅπως ἐπιθυμεῖς) **Κλαυσιέλαν Ζωήν** (εὐχαριστῶ διὰ τὰς καλὰς διαθέσεις νὰ σοῦ ζήσῃ ἡ ἀνεψούλα καὶ χαριετισμοὺς εἰς τὴν παλαιάν μου φίλην) **Ἐλισάβετ Παριζιὸν Σπουγγίτην** (καλῶς νὰ ἔλθῃς) **Ἀθανάσιον Διάκον** (ἔχει καλῶς) **Δουκίην Ἀδραν** (τί λέγεις; παιδί ποτε ἔξιδος τῆς Διαπλάσεως; καὶ χειμῶνα καὶ καλοκαίρι) **κάποια ἀνωμαλία πού παρατηρεῖτε τώρα εἰς τὴν διεκπεραιώσιν, θὰ διορθωθῇ ἐντός ὀλίγου** **Ἄλτ!** (τὸ συγχαρητήριο γράμμα σου μετ' ὅλην ποιηματικὴν με κατεμάγευσαν) **Ἀνοκρέοντα** (τετράδια ἔστειλα) **Ζήτω ἡ Παισις**, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 5 Ἰουνίου θάπαυτήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δευτέρου: ἔξ Ἀθηνῶν καὶ Παιραιῶς μέχρι τῆς 23 Ἰουνίου ἐκ τῶν Ἐπαρχιωτῶν μέχρι τῆς 4 Ἰουλίου ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 20 Ἰουλίου.

[Ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράψωσι τὰς λύσεις τῶν οἱ διαγωνιζόμενοι πάλαιτα ἐν τῇ Γραφῇ μας εἰς φανέλλους, ὃν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

269. Λεξιγρῆφος.

Ναῦς συγκρούεται μετ' πλοῖον
Καὶ τὴν πρόμνην χάνει
Ἄλλ' ἡ σύγκρουσις—ἀστέρον!—
Μίαν πόλιν κάμνει.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνος Μαραθωνομάχου

270. Συλλαβόγρῆφος.
Φωνῆν πρώτα, συμφωνον
Κ' ἐνα νησί 'εἰς τέλος,
Ἄρχαιον κάμνονον λυρικόν,
Πῶχε γλυκὸ τὸ μέλος.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Εἰκοστῆς Πέμπτης Μαρτίου.

271. Στοιχειόγρῆφος.
Τὰ νερά γοργὰ διασχίζω
Μὲ κουπί, μ' ἄτρο ἢ πανί.
Ἄν μοῦ βγάλῃς ἕνα γράμμα,
Ἀρωτῆρή θὰ φανί.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Θεοδοσίου τοῦ Μεγάλου

272. Τονόγρῆφος.

Μία νῆσος πού τὴν ζεῦρεις,
Ἄν τὸν τόνον καταδιάσῃ,
Γίνεται ἱκανὴ ἀμέσως
Νὰ σὲ δηλητηριάσῃ.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἀγκάθι

273. Κεκρυμμένον καὶ ἀντεστραμμένον Κυβόλεξον.

- 1.—Οὐ γὰρ δυνατὸν ἐστὶ πολλὰ καὶ καλά λέγειν.
  - 2.—Τὸ πρόβλημα ἐκεῖνο ἔδει λυθῆναι.
  - 3.—Ἡ δορὰ τοῦ λέοντος ὄνον ὑποκρύπτει.
  - 4.—Λεύκον ἰστίον φέρ' ἡ ναῦς.
- Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Αἰγυπτίας Βασιλοπαίδος
- 274. Λεξικὸν Τρίγωνον.**
* * * = Ἀρχαῖον γνομικόν.
* * = Ἀρχαῖον γνομικόν.
* = Ἀπαρέμφατον.
- [Κάθε ἀστερισκὸς ἀντιπροσωπεύει μιαν λέξιν. Καθέτως καὶ ὀριζοντίως ἀναγινώσκονται ταυτὰ, ὡς εἰς ὅλα τὰ τρίγωνα].
- Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Πισίτις-Πατρίς

275. Ἐπιγραφή.

ΑΥΤΑΑ	ΡΠΟΥΥ
ΧΑΡΣΕ	ΗΡΠΧΑΥ
ΓΟΑΗΤ	ΟΝΣΗΩ

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης.
Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Πασχοῦσης Ἑλλάδος

276. Λογοπαίγιον.

Ποῖον ρῆμα ἀποτελεῖται μόνον ἀπὸ Ρ; —
Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Νάρκης

277. Ποιικίλη Ἀκροστιχίς.

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν ζητουμένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης, καὶ οὕτω καθεξῆς ἀποτελοῦν νῆσον τοῦ Ἰονίου.

1, Βασιλεὺς γενάρχη. 2, Ἄγαθος βασιλεὺς τῶν Θεῶν. 3, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου. 4, Μέγας θαλασσοπόρος. 5, Χρονικὸν ἐπίσημα

Ἐστᾶλη ὑπὸ Πίτας Κοκκῆν

278. Φωνηεντόλιπον.

ν-κ-ττ-πρττ.
Ἐστᾶλη ὑπὸ Μ. Παρασκευαίδου

279. Μικτὸν

τ-ε-κ-η-ν-ηω
(Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Τρισεύγενης)

280. Γρίφος.

λου λου λου	ὡς	ὡς	1
λου λου λου	ὡς	ὡς	1
λου λου κώπη	ὡς	AG	ὡς
λου λου	ὡς	ὡς	1
λου λου	ὡς	ὡς	1

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Θαναστασίης τοῦ Βερναρδάκη

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 22.

215. Ἐτεοκλῆς (ε, τέ, ὄ, κλεις).—216. Ἴρις (ι, ρίς).—217. Ἰωνάθαν-Νάθαν.—218. Τὸ ρολόγι.

219. ΑΝΟΙΞΙΣ 220. ΡΩΜΑΝΟΣ
ΕΜΠΟΡΟΣ Ω Α Ι Υ
ΔΧΕΛΩΟΣ ΜΑΡΟΚΟΝ
ΤΟΥΡΚΙΑ Α Ο Η Ε
ΤΡΙΑΙΝΑ ΝΙΚΗΤΑΣ
ΟΚΝΗΡΙΑ Ο Ο Α Ι
ΗΡΑΚΛΗΣ ΣΥΝΕΣΙΣ

221. Ἡμερὸς, ἡμερὸς, ἔρημος.—222, ΛΑΜΙΑ (χόλος-λόχος, λάβα-ἄλδα, λιμός-Μόλις, οἰς-Ἴος, Μάνη-Ἀμήν).—223. Ὀφθαλμὸν ἀντὶ ὀφθαλμοῦ καὶ ὀδόντα ἀντὶ ὀδόντος.—224. Ὁ σάλην καὶ τὸ ἦπαρ ἐντόσθια εἰσίν. (ὡς πλὴν κατο ὑπ' ἀρ ἐντός θῆ-α εἰς σύν).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Εὐχόμεθα τῷ Ἀρχιεπισκόπῳ Γερμανῶν κατευθύνειν καὶ εἰς τὸ ἐπανιδεῖν μετ' Ἀτουτοκαρικῆς ἐπανόδου.—Οἱ ἐν Φαγιούμ ἀντιπρόσωποι τοῦ Συλλόγου «Ἀναγέννησις» **Φίλ τῆς Μάννας, Φρικτὸν Ναυάγιον.** (Θ, 223)

Στὸν ἀγαπητὸν μας πρόεδρον Πέτρον Κ. Καραγεώργην (Ἀρχιεπισκόπον Γερμανόν, ἀναχωροῦντα χάριν ἀναφυχῆς εἰς τὴν Νῆσον τῆς Παναγίας (Τήνον) πάντες ἀλοφύχως εὐχόμεθα καλὸν κατευθύνειν.—Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον καὶ τὰ μέλη Συλλόγου Ἀναγέννησις πρὸν «Σέτις». (Θ, 237)

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“

Βιβλία τετρανά, μορφωτικὰ καὶ ἠθικὰ ἐκδιδόντα ὑπὸ τῆς Διαπλάσεως τῶν Παίδων.

Ὁ Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης (60 εἰκόνες) φρ. 6. Ὀλίγα ἀντίτυπα ἐπὶ χάρτου πρώτης ποιότητος φρ. 7.
Τὸ Βιβλίον τῆς Συμπεριφορᾶς, φρ. 0,60.

Λεύκωμα Μικρῶν Μυστικῶν.
Ἐκαστον τετράδιον φρ. 0,15
Δέση 7 τετραδίων φρ. 1,—
Δέση 15 τετραδίων φρ. 2,—
Δέση 25 τετραδίων φρ. 3,—

Τὸ ὄμμα τοῦ Φθόνου, (20 εἰκόνες) φρ. 3,50.

Οἱ Μαθηταὶ τοῦ Εὐσεβίου φρ. 1,50.

Ἡ Μαγισσία, (21 εἰκόν.) φρ. 3,50.

Ἡ Μοῦσα τῶν Παίδων (ποίηματα) φρ. 1,50.

Ἡ Νίνα (20 εἰκόνες) φρ. 3,50.

Παιδικὸν Διάλογον (Κουρτίδον) Σειρὰ Α' φρ. 1,20. Σειρὰ Β' φρ. 1,20.

Παιδικὸν Θέατρον (Ξενοπούλου) φρ. 2.

Παιδικὸν Πνεῦμα (3 τομίδια) ἕκαστον φρ. 0,50. Χρυσόδετα τὰ 3 ὁμοῦ, φρ. 2,50.

Πρόβα δ Νικίου (21 εἰκόνες) φρ. 3,50.

Ὁ Πυρρειοπόλης (24 εἰκόνες) φρ. 3,50.

Ἐπὶ Πατρίδος (35 εἰκόνες) φρ. 3,50.

Ὁ Φῶτης. Ἐμμετρον Διήγημα ὑπὸ Χρ. Σαμαρταΐδου, φρ. 0,60.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

[Φαίδωνος]
ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΣΕΙΡΑ Α'
ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΣΕΙΡΑ Β'
ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΣΕΙΡΑ Γ'
ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΣΤΕΦΑ

Ἐκαστον φρ. 3.
Καὶ τὰ τέσσαρα μαζί, φρ. 10.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐκδιδόμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χόραν ἡμῶν ἀνηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ: Ἐτήσια φρ. 8.—
Ἐξάμηνος . . . 4,50
Τρίμηνος . . . 2,50

Ἐξωτερικοῦ: Ἐτήσια φρ. 10.—
Ἐξάμηνος . . . 5,50
Τρίμηνος . . . 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἕκαστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμῶνται ἕκαστον λπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὀδὸς Ἐδριπέδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 16ος

Ἐν Ἀθήναις, 13 καὶ 20 Ἰουνίου 1909

Ἔτος 31ον.—Ἀριθ. 28—29

ΕΙΚΟΣΤΗ ΟΓΔΟΗ ΚΥΡΙΑΚΗ „ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“

ΚΥΡΙΟΙ καὶ δεσποινίδες, λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ συστηθῶ μόνος μου εἶμαι ἐγώ, ὁ νέος γραμματικὸς τῆς Διαπλάσεως, Ἀζαρίας ὁ Φαληρεὺς. Ἀπὸ τὴν εἰκόνα μου τὴν ὁποῖαν ἐξωγράψισεν ὁ κ. Βώττης, βλέπετε ὅτι δὲν μοιάζω καθόλου μετ' ὁν προκατόχον μου καὶ φίλον μου Ἀνανίαν. Τουλάχιστον ἐξωτερικῶς... Ὅσον διὰ τὸ ἐσωτερικόν, ὁμολογῶ μὲν ὅτι ὁ Ἀνανίας εἶχε πολλὰ προτερήματα πού δὲν τὰ ἔχω ἐγώ, καυχῶμαι ὅμως ὅτι ἔχω κ' ἐγώ μερικά πού δὲν τὰ εἶχεν ἐκεῖνος. Πρῶτον, δὲν κάμνω ἀλογοπαιγνία καὶ δεύτερον, δὲν γάνω τὰς ἀπαντήσεις σας. Νά, αὐτὴ ἡ κρίσις τῆς Κυριακῆς, ἡ πρώτη πού γράφω, δὲν ἔχει οὔτε ἐν ἀλογοπαίγνιον, καὶ ἔχει ὅλας τὰς ἀπαντήσεις πού μᾶς ἐστειλάτε, χωρὶς νὰ λείπῃ οὔτε μισή!

Μοῦ φαίνεται, ὅτι ἡ κυρία Διάπλασις σᾶς ἐσύστησε τὴν ἄλλην φορὰν τὸ νέον τῆς προσωπικόν. Ἐκτός ἀπὸ ἐμέ, εἶνε ἀκόμη ἡ ἀδελφὴ μου Τρισεύγενη, ἡ γραμμα-

«Πολυάριθμον, καθὼς βλέπετε, καὶ τὸ νέον προσωπικὸν τῆς Κυρίας Διαπλάσεως...» (Σελ. 230, στ. α'.)

μικρὰ μικρότερα; ἀδελφία μου Μισαήλ, Μισαήλ, Ραφαήλ, Κοκός, Ζοζός, Μιμής, Μπέμπης κτλ' (ένδεκα τὸν ἀριθμὸν καὶ ἐγὼ δώδεκα,) ὁ γέρω Μαθουσάλας ὁ οἰκονόμος, καὶ ὁ μικρὸς ἄσπρος σκύλος μας Κέρβερος, ὁ ὁποῖος δὲν ἀγαπᾷ διόλου τίς γάτες, καὶ ποῦ μόλις ἦλθεν, ἔτρεψεν εἰς φυγὴν τὴν Πίσσαν.

Πολυάριθμον, καθὼς βλέπετε, καὶ τὸ νῆον προσωπικὸν τῆς Κυρίας Διαπλάσεως. Καὶ τώρα, ὅπως καὶ πρὶν. Σεῖς, ἂν ἦσθε εἰς τὴν θέσιν τῆς, θὰ ἐδάξαστε ἐπὶ σπῖτι σας καὶ ἐπὶ κεφάλῳ σας τόσοις ἀνθρώπους; Ἄλλοι ἀποκρίνεσθε ναί, ἄλλοι ὀχι. Ἐσεῖρα πολὺ καλὰ τὴν γνώμην καθενὸς εἰς τὸ ζήτημα αὐτό. Διότι εἶνε ἴσα-ἴσα ἡ ἐρώτησις τῆς 28ης Κυριακῆς: «*Ἄν ἦσουν ἀπὸ τώρα οἰκοδόμοισιν ἢ οἰκοδοσότης, πόσους ὑπηρετίας θὰ εἶχες καὶ τί ἔργον θ' ἀνέθετες εἰς τὸν καθένα;*» — Καὶ πρὸ ὀλίγου ἀνέγνωσα τὰς ἀπαντήσεις σας...

Σὰς ἐπαναλαμβάνω, ὅτι δὲν ἐγάθη καμμία, ἐκτὸς ἂν ἐγάθη εἰς τὸ Ταχυδρομεῖον. Ἡ κυρία Διαπλάσις τὰς παρέδωκεν εἰς ἐμὲ, ἐγὼ δὲ βοήθουσα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα ἀδελφία μου, τὰς ἐξεχώρισα, τὰς ἐδιάβασα καὶ τὰς ἐφάρταξα μὲ φροντίδα, προσοχὴν καὶ τάξιν. Φαίνεται ὅτι ἡ θέλησις τοῦ ἀνθρώπου εἶνε τὸ πᾶν. Ἐγὼ δὲ ἔτσι ἤθελα νὰ γίνῃ ἡ κρίσις τῆς πρώτης μου Κυριακῆς: μὲ τὰς ἀπαντήσεις ὅλας, σῶας καὶ ἀβλαβεῖς.

Θὰ πῆτε ὅτι ἂν ἐχάνοντο καὶ μερικά, δὲν θὰ ἐχάναμεν τίποτε σπουδαῖον. Δὲν λέγω ὄχι. Πι:χι: αἱ ἀπαντήσεις ἐκείνων ποῦ δὲν ἐνοοῦν νὰπαντήσουν μὲ κανένα τρόπον, καὶ ὅμως ἀπαντοῦν... Ἀπὸ καμμίαν Κυριακὴν δὲν λείπουν αὐτοί. Ἀς ἤξευρα ὅμως τί γυρεύουσι!... Ἀ, αὐτὴν τὴν φορὰν δὲν θ' ἀναγέρω κανένα. Δὲν θέλω νὰ ἀναρρῶνται αὐτὸ τὸ εἶδος τῆς ἐξυπνάδας. Δὲν ἔχεις τί νὰπαντήσης; μὴν ἀπαντᾷς. Τὸ ἀκοῦς καὶ σύ, Ἐλλημιὸν Ὀνειρον, ποῦ φέρνεις ὡς δικαιολογίαν τὴν ἀπειτησίαν σου; Τί σημαίνει ἂν δὲν ἔχῃς χρήματα σήμερον διὰ νὰ πάρῃς ὑπηρετίας; Ὑπόθεσε ὅτι εἶχες. Δόξα σοι ὁ Θεός, μὲ ἕνα ἂν ἀρχίζει ἡ ἐρώτησις τῆς Διαπλάσεως.

Ἀμὴ τὸ Πουλᾶμι τῆς Ἐρημου ποῦ θὰ ξεπρηνεῖ ὡς ὑπηρετρίαν μόνην... «*τὴν κοθητὴν καὶ ἀγαπητὴν μου Διάπλασιν*», καὶ θὰ τῆς ἀνέθετε τὴν ἐκπαίδευσιν καὶ τὸ μὀρφοσιν τῶν τέκνων του; Ἄλλὰ δὲν πιστεύω ἢ κυρία Διαπλάσις νὰ πηγαίνῃ νταντᾶ... Ἐκτὸς ἂν τὸ Πουλᾶμι τῆς Ἐρημου ἐνοῶ ἁπλῶς, ὅτι θὰ ἐνέγραφε τὰ παιδιά του συνδρομητάς. Ἄλλ' αὐτὸ δὲν εἶνε πλέον ἀπάντησις εἰς τὴν ἐρώτησιν τῆς 28ης Κυριακῆς!

Ἀς ἴδωμεν τώρα μερικοῦς, οἱ ὁποῖοι δὲν ἔχουν ἢ δὲν θὰ εἶχαν διόλου ὑπηρετίας. Καὶ νὰ πρῶτος ὁ Λόφος τοῦ Γάνου, ὁ ὁποῖος ἔχει δέκα ὑπηρετίας... Δέκα;! μὰ τί εἶπαμε; Ναί, ἀλλά... τοὺς δέκα δακτύλους του! Ἡ ἀπάντησις του εἶνε ἀρκετὰ εὐμορφη. Φαντάζεται, — ἢ ὀνειρεύεται, — ὅτι ἦτο προτῆτερα πλούσιος καὶ μαλακὸς οἰκοδοσότης, καὶ ὅτι εἶχε δέκα ὑπηρετίας ἀληθινούς. Τὸ πρῶν, μόλις ξυπνοῦσε, ἄλλος τὸν ξεσκέπαζε, ἄλλος τὸν ἐπλενε, ἄλλος τὸν ξεσκόνιζε, ἄλλος τὸν ἔντυνε. Μίαν φορὰν ὅμως αὐτὰ τοῦ τὰ ἔκαμαν τόσον ἄσχημα, ὥστε ὁ οἰκοδοσότης ἐθύμωσε, τοὺς ἔδειρε καὶ τοὺς ἐδιώξεν ὅλους. Ἐπειτα ἐπεκαλέσθη τὴν βοήθειαν ἄλλων δέκα ὑπηρετῶν ποῦ ἔμεναν ἀδρανεῖς ὡς τότε, καὶ αὐτοὶ τὰ ἐκατάφεραν λαμπρὰ καὶ δὲν τὸν ἐθύμωσαν διόλου. Ἐκτοτε τοὺς ἐκράτησεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του καὶ εἶνε πολὺ εὐχαριστημένος. Μὲ ἄλλους λόγους τὰ κάμνει μόνος του ὅλα. «*Φαντασθῆτε — ἐπιλέγει — ὅτι τώρα μόνος μου θὰ καθάρισω τὸ γραφεῖόν μου καὶ ἴσως... καὶ τὰ πιάτα μου.*»

Τὸ Πίσσις-Παιρίς, ἀπὸ τὴν ἰδίαν κατηγορίαν, ἔχει πέντε ὑπηρετίας ἢ μᾶλλον ὑπηρετρίας. Ὀνομάζονται: βρασις,

ἀκοή, ἀφή, ὄσφρησις, γεῦσις. Τὰς διαίρει δὲ εἰς δύο τμήματα: εἰς τὰς κυρίως ὑπηρετίας τῆς ψυχῆς, — βρασις καὶ ἀκοή, — καὶ εἰς τὰς κυρίως ὑπηρετίας τοῦ σώματος, — ἀφή, ὄσφρησις, γεῦσις. — Μὲ τὴν διαφορὰν ὅμως ὅτι βοηθοῦνται ἀμοιβαίως, ὥστε καὶ αἱ πέντε ὑπηρετοῦν συγχρόνως καὶ τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν. Ἡ βρασις π: χ: δὲν ὑπηρετεῖ τὸ σῶμα ὅταν μᾶς κάμνῃ νὰ βλέπωμεν τὴν ὠραίαν τροφήν; ἢ δὲ ὄσφρησις δὲν ὑπηρετεῖ τὴν ψυχὴν, ὅταν μᾶς φέρῃ εἰς ἐπικοινωνίαν μὲ τὴν εὐωδίαν ἐνὸς ἀνθους, ἢ ὁποῖα μᾶς βυθίζει εἰς τὰ ὠραιότερα ὄνειρα; Ὁπωσδήποτε, αὐτοὶ εἶνε οἱ μόνοι ὑπηρετᾶι τοῦ Πίσσις-Παιρίς. Ἐπιλέγει δὲ ὅτι «*ὡς τώρα τὸ ὑπηρετήσαν καὶ οἱ πέντε εὐνομιδῆτως, καὶ εἶνε πολὺ εὐχαριστημένον μὲ αὐτούς, καὶ ἐλπίζει νὰ εἶνε εἰς ὅλην τὴν ζωὴν.*» — τὸ ὁποῖον τοῦ εὐχομαι ἀπὸ καρδίας.

Ὁπως ὁ Λόφος τοῦ Γάνου, καὶ ἡ Ἰδανικότης ἔχει ὁμοίως «*εἰς τὴν διάθεσιν τῆς δέκα μικροῦς ὑπηρετίας, ἀνίσου ἀναστήματος.*» Ἐξ αὐτῶν οἱ δυνατώτεροι καταγίνονται εἰς τὰς χονδρὰς ἐργασίας, ἄλλοι εἶνε ἐπιτηδεώτεροι εἰς τὰς λεπτὰς, καὶ οἱ λοιποὶ τοὺς βοηθοῦν... «*Καὶ αὐτοὶ οἱ θνητάσι ὑπηρετᾶι μου, λέγει, εἶνε οἱ δέκα δακτύλοι μου, τοὺς ὁποῖους ἡ κεφαλὴ μου διευθύνει καὶ ἡ καρδιά μου συγκρατεῖ δὲν ἔχω ἀνάγκην ἄλλων*» μού εἶνε ἀρκετοί.»

Μὲ ἄλλους λόγους, οἱ φίλοι μας αὐτοὶ ἔχουν τὴν ἰδίαν ὅτι οἱ ὑπηρετᾶι εἶνε περιττοί. Καθεὶς εἰμπορεῖ ἐξαίρετα νὰ ὑπηρετῆται μόνος του. Θὰ ἴδωμεν παρακάτω καὶ ἄλλους ὁμοίους. Ἐν τῷ μεταξύ, χάριν ποικιλίας, ἄς ἐξετάσωμεν ἕνα φάκελλον μὲ πέντε-ἕξ ἀπαντήσεις, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἡ ἀδελφὴ μου Τρισεύγενη ἐπέγραψε «*Βούλγαροι.*»

Βούλγαροι; Καὶ τί γυρεύουσι ἐδῶ οἱ Βούλγαροι; — Μὰ γὰ ἀκούστε τὴν ἀπάντησιν τοῦ Ἑλληνο Βουλγαρομάχου: «*Ἐγὼ, λέγει, ἂν ἦμουν ἀπὸ τώρα πλούσιος οἰκοδοσότης, θὰ ἔπαιρνα κατ' ἔτος εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μου εἴκοσι νέους ὑπηρετάς μεθ' ἐνὸς καλοῦ γυμναστοῦ, διὰ νὰ τοὺς γυμνάζῃ εἰς τὰ στρατιωτικά. Ὅπως, εἰς διάστημα 50 ἐτῶν, θὰ εἶχα 1000 στρατιώτας καλῶς γυμνασμένους μετὰ 50 ἀξιωματικῶν, τοὺς ὁποῖους δι' ἐξόδων μου θὰ ἔστειλα εἰς τὰ βουλγαρικὰ σύνορα, πρὸς καταπολέμησιν τῶν Βουλγάρων καὶ τῆς μεγάλης βουλγαρικῆς ἰδέας.*» Μετὰ 50 χρόνια;.. Ἀ, φίλε μου Βουλγαρομάχε, οὐ φαίνεται ὅτι μετὰ τόσα χρόνια θὰ εἶνε πολὺ ἀργὰ διὰ νὰ χρησιμοποιηθῇ ὁ στρατός σου. Ζήσε, μαῦρέ μου, νὰ φᾶς τριφύλλι δηλαδὴ!

Τὸ Σπαθὶ καὶ Κορώνα τουλάχιστον θὰ ἐνήργει κάπως δραστηριώτερα. Θὰ ἐγύμναζε καὶ αὐτὸς τοὺς ὑπηρετάς του εἰς τὸν χειρισμὸν τῶν ὀπλῶν, ἀλλὰ θὰ εἶχε μόνον δέκα, καὶ ἂν ποτε καὶ ὅταν θὰ ἐκηρύσσεται ὁ πόλεμος κατὰ τῶν Βουλγάρων, «*θὰ ἐτίθετο ἐπὶ κεφαλῆς των ὁ ἴδιος καὶ θὰ τοὺς ὠδήγει εἰς τὸ πεδῖον τῆς μάχης.*» Ὁ ἐπίλογος εἶνε ἀκόμη περιεργότερος: «*Οἱ ἄνθρωποι, λέγει, θὰ ἔμενον ἐκπληκτικοὶ πρὸ τῆς παρελάσεως τοῦ τάγματος τῶν ὑπηρετῶν μου, μὲ τοὺς σκούφος των, τὰς ἄσπρες ποδιᾶς των καὶ τὸ οἰκόσημόν μου κεντημένον εἰς αὐτάς.*» Ποτέ δὲν ἐφανταζόμην, σὰς βεβαίῳ, ὅτι τὸ Σπαθὶ καὶ Κορώνα ἔχει καὶ οἰκόσημον!

Ὁ Ἀθανάσιος Διάκος πάλιν ἔχει ἕνα σχέδιον φοβερᾶς ἀντιβουλγαρικῆς συνωμοσίας: Τοὺς ὑπηρετάς του — πολλούς, — θὰ τοὺς ἐμάθανε βουλγαρικὰ, θὰ τοὺς ἐνίδυε στρατιωτικὰς στολὰς βουλγαρικὰς, καὶ θὰ τοὺς ἔστειλεν... εἰς τὰ ἀνάκτορα τῆς Βουλγαρίας, νὰ σκοτώσουν τὸν Βασιλέα καὶ νὰ παραβῶν τὸς ὑπηρετᾶς του. Ὁπως ἐπάνω-κάτω εἰς τὰ παραμύθια. Ἐπειτα, ἐνῶ ἡ Βουλγαρία, χωρὶς βασιλέα, θὰ ἐταράσσεται ὑπὸ στάσεων, ὁ Ἀθανάσιος Διάκος, μὲ τοὺς θησαυρούς του, θὰ ἔκαμνε... πλοῖα καὶ θὰ τὴν ἐκυρίευεν. Ἐδῶ σὰς θέλω!

Ὁ Παρήγορος Ἄγγελος ὅμως θὰ ἤθελεν ἁπλῶς νὰ ἔχη δούλους... ὅλους τοὺς Βουλγάρους, διὰ νὰ τοὺς τυραννῇ ὅπως τυραννοῦν ἐκεῖνοι σήμερα τοὺς Ἑλληνας... Κ' ἐγὼ

ἐρωτῶ, τί θὰ ἤθελε διὰ τροφήν τόσοις ὑπηρετῶν ὁ Παρήγορος Ἄγγελος; Φαντασθῆτε νὰ εἶχεν εἰς τὸ σπῖτι του ὅλους τοὺς Βουλγάρους!...

Τὸ μῖσος ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν τῆς πατρίδος μας ἐνέπνευσε, βλέπετε, ὄχι καὶ πολὺ λογικὰς ἀπαντήσεις. Δὲν εἶνε ἀξιοκατάκριτος κανεὶς ὅταν μισῇ τοὺς ἐχθροὺς τῆς πατρίδος του, ἀπειναντίας. Πρέπει ὅμως νὰ προσέχη καὶ νὰ μὴν ἀνακαίει αὐτὸ τὸ μῖσος ἐκεῖ ὅπου δὲν πάει. Ἐγὼ τουλάχιστον δὲν ἐπερίμενα ποτέ ὅτι μία ἀπάντησις εἰς τὴν 28ην Κυριακὴν θὰ ἔμπορῶσε νὰ σχετισθῇ μὲ τοὺς Βουλγάρους. Καὶ ὅμως εὐρέθησαν τόσαι!

Ἀμὴ ὁ Ἐνθουσιώδης Ἕλληρ, ὁ ὁποῖος θὰ ἤθελε νὰ εἶχε πολλούς, ἀπειρους ὑπηρετάς, διὰ νὰ τοὺς κάμῃ... ἀτυνομίαν, καὶ νὰ τοὺς βάζῃ «*νὰ τιμωροῦν αὐστηρῶς ὅλους τοὺς ταραξίας καὶ τοὺς κακοποιούς,*» πρὸ πάντων δὲ τὰ παιδιά ποῦ παίζουν πετροπόλεμον καὶ δὲν σὲ ἀφίουν νὰ βγῆς περὶ-πατόν;... Καὶ αὐτὸς, βλέπετε, ἐπάνω-κάτω τὰ ἴδια.

Ἀς ἀγοῖζωμεν τώρα ἄλλον φάκελλον, ὁ ὁποῖος γράφει ἀπὲξ «*ὄνειροπόλοι.*» Ἡ Τρισεύγενη ἐνοῶ ὅτι αὐτοὶ ἀπαντοῦν μὲ ὄνειρα. Κάτι εἶδε κανεὶς εἰς τὸν ὕπνον του σχετικὸν καὶ τὸ διηγῆται ἐν ἐκτάσει. Εἶνε ἕνας τρόπος, ὁ ὁποῖος εἰς κάθε Κυριακὴν ἀσπίζει πολλὰ... θύματα. Αὐτὸ δὲν τὸ λέγω ἐγὼ, ἀλλὰ ἡ κυρία Διαπλάσις. Διότι εἶνε ὁ δυσκολώτερος τρόπος. Χρειάζεται κόπος πολλὸς διὰ νὰ ἐπινοήσῃ κανεὶς ἐν ὠραῖον ὄνειρον καὶ νὰ τὸ διηγῆθῃ ὠραῖα. Οἱ περισσότεροι φλυαροῦν χωρὶς χάριν καὶ χωρὶς ἐνοσίαν. Εἰμπορῶ νὰ κάμω κάποιαν ἐξαίρεσιν (μὲ εὐφημον μνεῖαν) διὰ τὴν *Γλυκεῖαν Πατρίδα* καὶ τὸν *Νικηφόρον Ὀυρανόν*. Καὶ ἄλλην μίαν (μὲ ἔπαινον) διὰ τὸν *Δάκρυ Ὑποδοῦλου Ἕλληνο*: Ὁ μικρὸς αὐτὸς κύριος, πολὺ φιλοδόξος, εὖρε κάποτε τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἱκανοποιήσῃ τὴν φιλοδοξίαν του, προσλαμβάνων εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του δώδεκα ὑπηρετάς. Εἶχεν ὅμως κ' ἕνα ἄγριον μανδρόσκυλον, μᾶξ λεγόμενον, τὸν ὁποῖον δὲν ἐφρόντισε νὰ δέσῃ, καὶ ὁ ὁποῖος ἄμα εἶδε τόσοις ξένους ἀνθρώπους εἰς τὸ σπῖτι, ὤρμησεν ἐναντίον των νὰ τοὺς καταξέσχισῃ. Φαντάζεσθε τότε τί ἐγένετο! Ὁ κύριος, ἐπιστρέψας ἀπὸ τὸν περίπατον, εὖρε τὸ σπῖτι τοῦ ἄνω-κάτω, καὶ μόνον τοὺς ὑπηρετάς του δὲν εὖρεν, διότι εἶχαν τραπῆ εἰς φυγὴν. Καὶ τότε ἐξύπνησε... διότι αὐτὸ ἦτο ὄνειρον, — ἕνα ὄνειρον, μὲ τὸ ὁποῖον τὸ Δάκρυ τοῦ Ὑποδοῦλου Ἕλληνο θέλει νὰ μᾶς εἴπῃ ὅτι οἱ πολλοὶ ὑπηρετᾶι μᾶλλον ἀταξίαν φέρουν παρά τάξιν, — τὸ ὁποῖον ἀληθεύει πάντοτε, καὶ ὅταν εἰς τὸ σπῖτι δὲν ὑπάρχῃ ἄγριος καὶ λυτὸς μανδρόσκυλος.

Διὰ τοῦτο καὶ τὸ φρονιμώτατον Ἄνθος τῆς Θεάκης ἀπαντᾷ, ὅτι ἂν ἦτο ἀπὸ τοῦδε οἰκοδόμοισιν, θὰ εἶχεν «*ὀλιγίστους ὑπηρετάς,*» ἐνθουσιάζει δὲ καὶ τὴν παροιμίαν ποῦ λέγει: «*ἢ καλὴ νοικοκυρὰ εἶνε δούλα καὶ κυρὰ.*» Ἐνα μόνον ἢ δύο ὑπηρετάς θὰ εἶχε, καὶ αὐτοὺς διὰ τὰς βαναυσότερας

ὑπηρεσίας, ἐκείνας δηλ. τὰς ὁποίας δὲν θὰ ἔμπορῶσε νὰ κάμῃ μόνη τῆς.

Τῆς αὐτῆς γνώμης εἶνε καὶ ἡ *Τρισένοδοξ Ἑλλάδα*, καὶ ὁ *Ἐπουράσιος Βίος*, καὶ ἡ *Ἐορτὴ τῆς Σημαίας*, καὶ ἄλλοι πολλοί.

Ὁ Ἀυτόνομος ἀπαντᾷ ὅτι ἂν ἦτο πολὺ εὐπορος, θὰ εἶχε μίαν μόνην ὑπηρετρίαν, ἂν ἦτο πτωχὸς δὲν θὰ εἶχε καμμίαν, καὶ ἂν ἦτο ἐκτομμυριώχος θ' ἀντικαθίστα τοὺς ὑπηρετάς ὅλους διὰ μηχανημάτων. Τί νὰ ἐνοῶ μὲ τὸ τελευταῖον τοῦτο ὁ Ἀυτόνομος;

Μήπως αὐτὸ ποῦ λέγει καὶ ἡ *Χρυσὴ Βροχή*, ἡ ὁποία ἀπηλπισμένη ἀπὸ τὴν ζωντανήν, τὴν ἐμφυχον ὑπηρεσίαν, φαντάζεται ὅτι θὰ ἐφευρεθῶν μίαν ἡμέραν ψεύτικοι, μηχανικοὶ ὑπηρετᾶι, ἱκανοὶ νὰ ἐκτελοῦν ὅλας τὰς ἐργασίας; Ὁ Ἐδίσσιον παραδείγματος χάριν — λέγει, — θὰ ἔμπορῶσε κάλλιστα νὰ ἐπιχειρήσῃ αὐτὸ τὸ ἔργον καὶ νὰ εὐεργετήσῃ τὴν ἀνθρωπότητα. Φαντασθῆτε νὰ εἶχαμε τώρα καὶ νταντάδες συστήματος Ἐδίσσιον!...

Ὁ Δὸν Ἡλίας Κολοκῦθας, ἂν εἶχε χρήματα ὥστε νὰ ζῇ ἀνέτως, θὰ ἔπαιρνε ἕνα μόνον ὑπηρετὴν καὶ θὰ ἐπήγγαινε νὰ κατοικήσῃ ἐν ἕνα ἐξοχικῷ σπῖτι μὲ τὴν οἰκογένειάν του (ἂν εἶχε), κ' ἐκεῖ ἔξω, ἐπὶ «*ρομάντζα*», μακρὰν ἀπὸ τὴν τέρβην τῆς πόλεως, θὰ ἐπερνοῦσε τὸν καιρὸν του, ἀσχολούμενος ὀλίγον καὶ εἰς τὴν φιλολογίαν, διότι, — ἐπιλέγει — «*πρέπει νὰ ξεύρῃς, ἀγαπητὴ μου Διάπλασις, ἔτι αὐτὸ εἶνε τὸ ὄνειρόν μου.*» Ἄχ, πῶς μού ἐνθύμισεν αὐτὴ ἡ ἀπάντησις τὸ σπιτάκι μου εἰς τὸ Φάληρον, τὴν ἡσυχίαν μου, τὴν μελέτην μου, τὴν ρομάντζα μου!... Ἄλλὰ τί νὰ γίνῃ! δὲν εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ ζῇ πάντοτε ὅπως ποθεῖ καὶ θέλει...

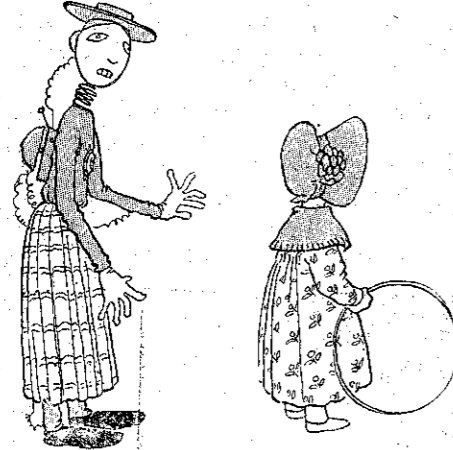
Βαθυδὲν οἱ φίλοι μας γίνονται ἀπειρητικώτεροι, πολυτελέστεροι. Νὰ ὁ *Μαυροθαλασσίτης*, ὁ ὁποῖος θὰ ἐλάμβανεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του τρεῖς μόνον ὑπηρετάς. «*Τόσοι, λέγει, μὲ φθάνουν.*» Τὸν πρῶτον θὰ τὸν διώριζα μάγειρον, διότι ἀγαπᾷ τὰ καλὰ φαγητά: τὸν δεύτερον θαλαμηπόλον, καὶ τὸν τρίτον θυρωρὸν. Πολλοὶ εἶνε ἀλλὰ δὲν πειράζει. Ἐγὼ θὰ εἶμαι πλούσιος, ἂν καὶ τώρα εἶμαι πτωχός. Μὲ τὸ ΘΑ ὅλα γίνονται.» Καὶ μὲ κάτι ἄλλο, *Μαυροθαλασσίτη*, ποῦ ἀρχίζει ἐπίσης ἀπὸ θῆτα: μὲ τὴν Θέλησιν!

Ἀπὸ τοὺς τρεῖς τοῦ ὑπηρετάς, τὸν πρῶτον, τὸν πλέον ἐγγράμματον, ὁ *Ναύαρχος τῶν Ἀσιακῶν* θὰ διώριζε συνοδόν, διδάσκαλον καὶ παιδαγωγόν τῶν τέκνων του: τὸν δευτέρον, τὸν πλέον καθαρὸν καὶ καλόν, θὰ τὸν ἔκαμνε μάγειρον: καὶ τὸν τρίτον, — τὸν ἀγγραμματότερον βέβαια καὶ τὸν ἀκαθαρότερον, — θὰ τὸν εἶχε δι' ὅλας τὰς ἄλλας ὑπηρεσίας. Πολὺ καλὰ!

Τρεῖς ὑπηρετάς θὰ εἶχε καὶ ὁ *Πονεμένος Διαβάτης*, μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι προσθέτει καὶ τέταρτον: τὸν ἐαυτὸν του. Πολὺ ἰδιόρρυθμος αὐτὴ ἡ ἀπάντησις τοῦ *Πονεμένου Διαβάτου*, καὶ ἀξίζει νὰ τὴν διαβάσετε. Εἰς τὴν ἀρχὴν λέγει

«Όταν είδηλας, λέγει, εις την κουζίαν, τὰ ἡμέρα όλα μαλλιά κουβαρία... Ἀκαθαρσία παντοῦ καὶ στὰ πάντα. Ἐνα τῆ- γάνι, πεταμένο κειθε-πέρα, κοντὰ στὸν τενεκέ τῶν σκου- πιδιῶν (συγγνώμη), μὲ ἀποτυπώματα τῆγανισμένων αὐγῶν ἢ ψαριῶν, μὲ ση- μετα παλαιῶς δό- ξης, μού ἔλεγε πολλά, πολλά, ὥστε νὰ ἐννοή- σω τὴν φρίκην ποῦ ἔδερνε κείνο τὸ μέρος τοῦ σπι- τοῦ μου. Ὑπε- σθέην στὴν ἀ- νάγκην αὐτὴν ὅτι θὰ τὴν ικανοποι- ούν. Καὶ τὴν ὑ- πέσχεσάν μου ταύ- την τὴν ἐξεπλή- ρωσα μὲ ἓνα κα- λὸν, δυνατὸν, δου- λευτὴν κουζινιέ- ρην.»

«Ντανιάδες συστήματος "Εδίσων.» (Σελ. 231, στ. β'.)

«Ἐξω στὴν αὐλή, στὸ ἀπόξερο χορτάρι, χρόνια τώρα ἓνα ἄλογο ἰσχνό, ἀπεριποίητο, ἐπροκάλει τὸν οἶκτον καὶ τὴν φρί- κην τῶν διαβατῶν.—Γιὰ δὲς—ἔλεγαν— τὴν ἀπορία τ' ἀφεν- τικοῦ του. Μήπως κι' αὐτὸ δὲν ἔχει ζωὴ; Χάθηκε ἓνας ἀπὸ τοὺς τόσοις ἀποκλήρους τῆς μοίρας, νὰ τὸ περιποιηθῆται, καὶ νὰ ζοῦν εὐχάριστος δύο ὑπάρξεις κατάδικοι τῆς ζωῆς;— Αὐτὰ τὰ λόγια βρήκαν ἠχώ στὴν καρδίαν μου καὶ τὴν ἀνάγκην αὐτὴν, ἀνάγκην ἀπὸ τὰς σπουδαιότερας, τὴν ικανοποίησα μ' ἓναν πτωχὸν δουλευτὴν ἄνθρωπον.»

«Δύο ψυχαί, κατάδικοι τῆς ζωῆς, ζοῦ- σαν τώρα πιά εὐτυχέστεροι. «Ἐνας ἀκόμα ὑπρέτης διὰ τὸ σκού- πισμα καὶ ἐν γένει διὰ τὴν καθαριότητα, καὶ ἡ τάξις ἐβασίλευεν εἰς τὸν κόσμον, ποῦ ἤμην ἐγὼ ὁ ἀρχηγός. Θὰ μ' ἐρωτή- σετε, ἴσως: Αὐτοὶ οἱ τρεῖς ἄνθρωποι εἶνε ἀρκετοὶ ὥστε νὰ ἀνταποκρίνωνται εἰς τὰς τόσας ἀπαιτήσεις τοῦ ἀρχοντικοῦ μου; «Ἐγὼ σὰς λέγω: Ναι! Βεβαίως! Μήνες τώρα ἓνα γράμμα πρὸς τοὺς γο- νεῖς μου ἔμενε σκονισμένο στὸ γραφεῖόν μου, ἀναμένο τὸν ἄνθρωπος αὐτὸς ἤμην ἐταχυδρομίζε... Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἤμην ἐγὼ!... Καὶ ὁ ὑπρέτης τῆς τόσον βα- ρειᾶς... δουλειᾶς ἦτο ἡ μουτσουάρα μου... «Ὅσον αὐτὸ καὶ σὲ κάτι ἄλλαις, μικρο- πρεπεῖς δι' ἰδιαιτέραν ὑπηρεσίαν ἀνάγκας, οὐδεὶς ἄλλος εἶνε ὁ ὑπρέτης ἢ αὐτὸς ὁ Κύριος.»

«Αὐτὸ ἔκαμα, διότι ἤμην οἰκοδεσπότης ἢ διὰ τὸ καλύτερον, διότι μοι ἐφάνη ὅτι ἤμην τοιοῦτος. Καὶ χωρὶς ἄλλο, αὐτὸ θὰ ἔκαμα ἐάν ἤμην καὶ ἀληθής.»

«Ὁ Π. Μ. Βαλδασερίδης ἔχει σήμεραν εἰς τὸ σπίτι του, δηλαδή εἰς τὸ σπίτι τοῦ πατέρα του, δύο ὑπηρετίαις, μίαν μαγει- ρισσαν, καὶ μίαν ἄλλην «χονδρογυναῖκα» διὰ τὰς χονδρὰς ἐργασίας. Ἄν, ὁ μὴ γέ-

νοίτο, ἤθελεν ἀποθάνῃ ὁ πατέρας του καὶ ἤθελε γίνῃ αὐτὸς οἰκοδεσπότης, τότε... βλέποντας καὶ κάνοντας. Δῆλαδή: ἂν ἐγίνετο ἄξιος διάδοχος τοῦ πατρὸς του,—τὸ ὅποσον ἐλπίζει,—θὰ διετῆρει τὰς δύο ὑπηρετίας εἰς τὰς θέσεις των. Ἄν ἀπεναντίας,—τὸ ὅποσον δὲν πιστεύει,—ὀλιγόστευαν τὰ εἰσο- δήματά του, τότε θὰ περιορίζετο εἰς μίαν. Καὶ ἂν ὑπερέ- βαλλε τὴν πατέρα του,—καὶ αὐτὸ δὲν εἶνε ἀδύνατον,—τότε θὰ ἔπαιρνε καὶ μίαν οἰκονόμον.—Ἄλλ' ἡ Κυκλαμιά αὐτὰ δὲν τάκουσι! Ἐν πάσῃ περιπτώσει «δὲν θὰ μετέβαλλε διόλου τὸν ἀριθμὸν τῶν ὑπηρετῶν τῆς, αἱ δὲ ἐργασίαι θὰ ἔμενον πάντοτε αἱ ἴδιαι.»

Ἄρκετὰ ἐξυπνὴ ἢ ἀπάντησις τῆς Πανακείας. «Μὰς βα- σανίζει—λέγει—καὶ μὰς ζημιώνει πολὺ ἡ ἀδεξιότης τῶν ὑπηρετῶν μας. Εἰς τὸ σπίτι μας τοῦλάχιστον τώρα, γίνε- ται κακὸ μεγάλο. Τὸ τί πιάτα, τὸ τί ποτήρια σπάζονται καθημερινῶς, εἶνε ἀδύνατον νὰ φαντασθῆ ἄνθρωπος! Ἀφίνον κατὰ μέρος τὰ τζάμια, τὰ κανάτια, τὲς στάμνες, τὰ μα- γαιροπήρουνα καὶ τὲς καρέκλες... Ἄν ἤμουν λοιπὸν οἰκο- δεσποῖνα, ξεύρετε τί θὰ ἔκαμα; Θὰ ἔπαιρνα διὰ μαγει- ρισσαν μίαν γυναῖκα τοῦ Ἰπποδρομίου, ἀπ' αὐτὲς ποῦ κάνουν γυμνάσια μὲ πιάτα, μὲ μποτίλιες, μὲ ποτήρια, μὲ μαγαί- ρια, καὶ τὰ πετοῦν ὅλα μαζὺ ψηλά καὶ πάλιν τὰ πιάνουν διαδοχικῶς, χωρὶς νὰ πίκτη κανέν. Ἐταῖ δὲν θὰ μοῦ ἔσπαζε τὰ πιάτα ἀπὸ ἀδεξιότητα». Ὠραία ἡ ἰδέα σου, Πανακεία, ἀλλ' ἀμυθῶ ἀν θὰ εὑρίσκειται γυναῖκα τοῦ Ἰπποδρομίου ποῦ νὰ ξεύρῃ μαγειρικὴν καὶ νὰ θέλῃ νὰ σὲ ὑπηρετήσῃ ὡς μαγειρίσσα.

Τὸ Ἀριδολούριδο θὰ εἶχε ἓνα θυρωρόν, καὶ μίαν θαλα- μηπόλον, καὶ μίαν μαγειρίσσαν καὶ ἓνα... κουττὸν κηπουρόν. Τὲς δουλειῆς ποῦ θὰ ἐπενοῦσαν ἀπὸ τὸ χέρι τῆς, θὰ τὲς ἔκαμνε μόνῃ τῆς σὰν καλὴ νοικοκυρά. Τὸ σπίτι τῆς θὰ ἦτο σὰν ὠρολόγι, θὰ προσδιώριζε διὰ κάθε ἐργασίαν τὴν ὥραν τῆς, καὶ κάθε πρωὶ ὁ κουττὸς κηπουρός θὰ τῆς ἔφερνε φρέ- σκα φρούτα καὶ λαχανικά. «Τὶ ὠραῖα νὰ εἶσαι ἀληθινὰ μιά τέτοια σεμνὴ καὶ ταπεινὴ οἰκοδεσποῖνα!» ἀνακράζει εἰς τὸ τέλος. «Ἐ, μὰ ὄχι καὶ τόσῳ ταπεινῇ, μὲ τέσσαρας ὑπρέτας...»

Ἡ Φαίδρα νομίζει ὅτι «χρεωστεῖ πρῶ- τα-πρῶτα νὰ εἶνε ὑπρέτρια τοῦ ἰδίου ἑαυτοῦ τῆς διὰ νὰ κατορθώσῃ ποτὲ νὰ τοῦ γίνῃ ἀληθινὴ κυρία.» Πολὺ σωστὸν αὐτό. Ὅπωςδὴποτε, ἡ Φαίδρα θὰ εἶχε καὶ μίαν μαγειρίσσαν «διὰ νὰ ἐξοικονομῆ ὀλίγον καιρὸν διὰ πράγματα ὠφελιμώτε- ρα», τὴν ὁποίαν μαγειρίσσαν «θὰ μετε- χειρίζετο ὡς πτωχὴν ἀδελφὴν τῆς, θὰ τὴν ἀνέτρεφε χριστιανικὰ καὶ ἑλληνικὰ καὶ θὰ τὴν ἐθεωροῦσεν ὡς μέλος τῆς οἰ- κογενείας τῆς». (Ἐῶγε, Φαίδρα!) Τέλος θὰ εἶχε καὶ ἓνα ὑπρέτην διὰ τὰ ψώνια, τὸν ὅποσον ἐνωρίς θὰ συνήθιζεν εἰς τὴν ἀλήθειαν, τὴν τιμιότητα, καὶ τὴν πειθαρχίαν». (Καὶ πάλιν εὔγε, Φαίδρα!)

Ἡ Γαλανὴ Πατρίς θάρρινε διὰ τὸν ἑαυτὸν τῆς τὴν θέσιν τῆς οἰκονόμου, θὰ εἶχε δὲ μίαν θυρωρόν, μίαν θαλαμηπό- λον, μίαν μαγειρίσσαν, εἰς τοὺς ὁποίους θὰ ἔδιδε «τὴν ἀνάπαυσιν, κατόπιν τῆς τακτι- κῆς, ἐσπευσμένης καὶ ἰδιορρόθμου ἐργα- σίας των.» Πολὺ δίκαιον!

Ὁ Λιμὴν Χίου θὰ ἤρκειτο εἰς δύο ὑπηρετίας καὶ ἓνα μικρὸν ὑπρέτην,

«Ἐταῖ δὲν θὰ μοῦ ἔσπαζε τὰ πιάτα ἀπὸ ἀδεξιότητα...» (Σελ. 232, στ. β'.)

καὶ τοῦτο ἐάν τοῦ τῷ ἐπέτρεπον τὰ μέσα του. Φυσικά! Νὰ καὶ ἡ Σανθὴ Μουσμὲ, ἡ ὁποία ἂν ἦτο πλουσία, θὰ εἶχε θαλαμηπόλον, οἰκονόμον, λαμπρὸν μάγειρον, στρα- τευμα ἀπὸ μικροῦς παραμαγειροῦς μὲ ἄσπρους σκούφους «ψηλοῦς σὰν καλιμαῦγια», 13 — 14 ὑπρέτας γιὰ διά- φορες δουλειῆς, ἀμαξῶν, γκροῦμ, ξεχωριστὸν ὑπρέτην διὰ τὴν ἀγαπημένην τῆς γάταν κτλ, ἐνῶ αὐτὴ θὰ ἐκάθητο ξεπλωμένη σὲ μιά πολυθρόνα καὶ θὰ ἐδιάβαζε τὴν Διάπλα- σιν. Ἄν ἦτο πάλιν πτωχὴ, ὥστε νὰ μὴ ἔχῃ παρὰ ἓνα μόνο πιάτο, βέβαια δὲν θὰ ἔπερνεν ὑπρέτριαν, θὰ ἐπροτιμοῦσεν ὅμως νὰ τὸ σπάσῃ παρὰ νὰ τὸ πλύνῃ μόνῃ τῆς.— Καλὲ μὴ τὴν πιστεύετε τὴν κατεργαρούλα τὴ Μουσμὲ! Ἀστεϊεύεται. Νὰ τί φρόνιμα ποῦ τελειώνει ἡ ἀπάντησίς τῆς: «Τὸ πῶς βέβαιον ὅμως εἶνε, πῶς ὅταν γίνω οἰκοδεσποῖνα, θὰ εἶμαι ὅπως τώρα, καὶ τότε θὰ πάρω ὠρισμένως μίαν καμαριέρα καὶ μίαν μαγειρίσσαν καὶ ἓνα ὑπρέτην, γιὰ τὰ ψώνια, καὶ γιὰ νὰ πη- γαίνῃ τὰ παιδιά σχολεῖο, ὅπως ἔχει τώρα ἡ μαμά. Ἐννοεῖς πῶς θὰ γίνω καὶ ἐγὼ καλὴ νοικοκυ- ρά, ἀλλὰ αὐτὰ τώρα σοῦ τὰ γράφω ἔτσι. Μὴ μὲ ξεσυνερι- σθῆς, σὲ παρακαλῶ.» Ἐννοια σου, μὴ φοβάσαι, Σανθὴ Μου- σμὲ.

Ὁ Ταπεινὸς Κύριος, ἂ, αὐ- τὸς δὲν ἀστεϊεύεται. Μὲ ὄλην τοῦ τὴν ταπεινότητα, θὰ εἶχε στρατεύμα ὑπηρετῶν, ἀκόμη καὶ ἰπποκόμων. Στρατεύμα ἐπίσης καὶ ὁ Δαίμων τῆς Ἐρή- μου, ἀκόμη καὶ ἓνα γελωτοποιὸν διὰ νὰ διασκεδάσῃ! «Ἄ- πείρους» ὑπρέτας θὰ εἶχε καὶ τὸ Μελαγχροῦδὸ Σμυρνω- τόπουλο, διὰ νὰ μακαρίσῃ τὸν ἑαυτοῦ του καὶ νὰ λέγῃ: «Ἐπὶ τέλους εἶμαι εὐτυχής!» (Μὰ ἀλήθεια νὰ πιστεύῃ ὅτι οἱ πολλοὶ ὑπ- ρέται εἶνε ἡ εὐτυχία;...) «Ἀπειραριθμούς» ὑπρέτας καὶ τὸ Ζιζάνιον τῆς Ἐρήμου, τὸ ὅποσον θὰ ἐδοξάζε τὸν Θεόν, «ὅτι ἐξεπληρώ- θη ὁ πόθος του». Καμμιὰ δεκαριά καὶ ὁ Τε- τραπέρατος Μονιληνιός.

Ὅσον διὰ τὴν Γλυκεῖαν Ἐλλιδα, δύο μόνον ὑπηρετίας θὰ εἶχε, καὶ αὐτὴ θὰ ἐπέ- θλεπε τὰς ἐργασίας καὶ θὰ ἐκρατοῦσε σημει- ωσιν τῶν ἐξέδων ἐκάστης ἡμέρας, σὰν καλὴ νοικοκυρά. Θὰ εἶχεν ὅμως καὶ ἓνα μικρὸν ἀράπην «διὰ τὰς λεγομένας χονδρὰς ἐργα- σίας καὶ διὰ τὴν ἀγοράν».

Ἡ Χουριετὴ θανέθετεν εἰς μίαν ὑπρέ- τριαν τῆς τὸ καθήκον νὰ διασκεδάσῃ τὴν κυρίαν τῆς. Διότι πολλὰς φορὰς στενοχω- ρεῖται μόνῃ τῆς «καὶ πρὸ πάντων ὅταν τὴν ὑποχρεό- νουν νὰ μαζεύῃ τὰ παιγνίδια τῆς, ποῦ εἶνε σκορπισμένα ἐδῶ κ' ἐκεῖ». Ἐπειτα θανέθετεν εἰς ἄλλην τὴν διεύθυνσιν καὶ ἀπὸ αὐτὴν θὰ ἐζήτηε νὰ ὀρίσῃ πόσους ὑπρέτας θέλει διὰ τὰ ἔργα τῆς οἰκίας (καλὸ κι' αὐτό!) Ἐπειτα προσθέτει: «Ἡμεῖς πολλοὶ δὲν εἶμαστε, καὶ ἂν μοῦ ἐζήτηε νὰ γίνῃ καὶ αὐτὴ κυρά, θὰ τὴν ἐδιώχνα καὶ θὰ ἐργαζόμεν μόνῃ μου. Μήπως εἶνε ἐντροπὴ;» Καλὲ τί λέει!.

Ἄς ἰδῶμεν τώρα καὶ μίαν ὀλόκληρον ἀπάντησιν. Εἶνε τῆς Παπαρούνας, καὶ νομίζω ὅτι ἀξίζει τὸν κόπον. «Ἡ ἐπίπλωσις τῆς οἰκίας μου, λέγει, συνίσταται ἀπὸ ὄσῳ τὸ δυνατὸν ὀλιγώτερα πράγματα, τὸ ὅποσον δὲν τὴν ἐμποδίζει νὰ εἶνε λίαν καλαισθητικὴ. Ἀφοῦ δὲ τὸ πᾶν εἶνε ἀπλοῦν,

ἐννοεῖται ὅτι δὲν χρειάζεται μεγάλη ὑπηρεσία. Ἄν ἡ οἰκο- νομικὴ μου κατάστασις δὲν ἦτο καλὴ, θὰ ἤρκοῦμην εἰς μίαν μόνον ὑπρέτριαν ἀλλὰ δὲν συμβαίνει τοῦτο, ὥστε ἔχω δύο. Ἡ μία εἶνε καλὴ μαγειρίσσα, μὰ πολὺ καλὴ γνω- ρίζει νὰ κατασκευάζῃ ἕκτακτα φαγητὰ καὶ νὰ ποικίλῃ τὰ γεύματά μου διότι συχαίνομαι τὴν μονοτονίαν, ὅσον ἀγαπῶ τὰ ὠραῖα πράγματα. Ἡ μαγειρίσσά μου λοιπὸν μαζὶ μὲ τὰ εὐγευστα φαγητὰ τῆς ἑλληνικῆς ἢ μᾶλλον τουρκικῆς μαγειρικῆς,—τὸ ἐξοχον ἀρνὶ τὸ θαυμασίον πιλάφι, τὰ ποι- κίλα κοφτὰ μας,—μοὶ προσφέρει καὶ προϊόντα γαλλικῆς κατασκευῆς, πουρέδες, ὀμελέττες διαφόρους, ψητὰ ἐκλεκτὰ καὶ ἄλλα φαγητὰ τῆς ἀγγλικῆς κουζίνας, ἦτοι καλὰ μπι- φτέκια κτλ. Ἡ ἄλλη εἶνε καμαριέρα καὶ κάμνει τὰς συνήθεις ἐργασίας, σκουπίσματα, ξισκονίσματα, σιδερώμα κτλ. Αὐτὴ ἐπίσης περιποιεῖται τὰ ὠραῖα φυτὰ, τὰ ὅποια στολλίζουν ὅλα τὰ δωμάτια, τὰ ποτίζει, τὰ ἀερίζει ἐγὼ δὲ, (διότι δὲν ἐμπιστεύομαι εἰς ἄλλον,) ξεσκονίζω μετ' ἀκρας προσοχῆς τὰ εὐθραυστὰ φύλλα των καὶ τὰ πλένω μὲ μαλα- κὸν βρεγμένον ὕφασμα, οὕτως ὥστε νὰ εἶνε κατακαθαρὸν τὸ

γλυκὸ πράσινον χρῶμα των, ἐπὶ τοῦ ὁποίου μὲ τὴσὴν εὐχαρίστη- σιν ἀναπαύεται τὸ βλέμμα.»— Πολὺ καλὸ, βλέπετε, τὸ σπίτι- κὸ τῆς Παπαρούνας. Νὰ τώρα καὶ μερικοὶ πολυτε- λεῖς ὅσον καὶ παραδοξολογοῖ. Ἡ Κορρυφὴ τοῦ Βουνοῦ, πα- ραδείματος χάριν, τρέλλαινε- ται διὰ τοὺς σκύλους. Ὅταν λοιπὸν θὰ ἐγίνετο οἰκοδεσποῖνα ἀνεξάρτητος, θὰ ἔτρεφεν ἓνα σκυρὸ σκύλους, καὶ θὰ εἶχεν ἓνα ὑπρέτην διὰ νὰ τοὺς βγάξῃ περίπατο μὲ τὸ ἀμαξάκι, καὶ μίαν ὑπρέτριαν διὰ νὰ τοὺς ταγίζῃ. Διὰ νὰ ἔχῃ λοιπὸν δύο ἄνθρώπους μόνον διὰ τοὺς σκύλους τῆς, φαντάζεσθε σὲς πόσους θὰ ἔχῃ διὰ τὸν ἑαυτὸν τῆς! Αὐτὸ δὲν λέγεται πλέον σατάλη, ἀλλὰ καταστροφή.

Ἡ Ἰὼ πάλιν φαντάζεται ἀλλὰ τῶν ἄλ- λων: «Ἐνα πελεκάνον θὰ τὴν ἐχρησιμοποι- οῦσεν ὡς ἀμαξάκι τῆς μπεμπέκας, (ἂν θὰ εἶχε μπεμπέκαν τότε ποῦ θὰ ἐγίνετο ἀνε- ξάρτητος οἰκοδεσποῖνα), τὸ ὅποσον ἀμαξάκι θὰ ἔσπερνε ἓνας μικρὸς Κινέζος ἀπὸ τὴν μύτην μὲ μεταξωτὴν κορδέλαν! Ἡ Ἰὼ, βλέπετε, ἀμφιβάλλει ἂν θὰ εἶχε μπεμπέκαν. Ἄλλ' ἐγὼ λέγω ὅτι μᾶλλον ἔπρεπε νὰ μπι- βάλλῃ ἂν θὰ εὑρίσκε τόσον εὐκολὰ πελεκά- νον καὶ Κινέζον. Ἐδῶ τοῦλάχιστον εἰς τὰς Ἀθήνας χιλιάδες ἀνεξάρτητοι οἰκοδεσποῖ- ναι» ἔχουν μικρὰ παιδιὰ δι' ἀμαξάκια μίαν ὅμως μόνον εἶδα νὰ ἔχῃ Κινέζον νταντᾶν, πελεκάνον δὲ καμμιαν!

Τὶ φαντάζονται αὐτὰ τὰ παιδιά! Ἄλλ' ἂς ἀφίσωμεν δι' ἀργότερα τοὺς ἄλλους φαντασιοκόπους, καὶ ἂς ἰδῶμεν μερι- κούς ἀπὸ τοὺς θετικωτέρους.

Νὰ ἡ Μελαγχολικὴ Ονειροπόλος,—διόλου μελαγχολικὴ καὶ πολὺ ὀλίγον ονειροπόλος,—ἡ ὁποία φρονεῖ φρονιμώτατα ὅτι ἡ οἰκοδεσποῖνα πρέπει νὰ εἶνε «ὁ ἀστὴρ τῆς οἰκογενείας», ἐλεεινολογεῖ δὲ τὸ σπίτι ποῦ κυβερνᾶται μόνον ἀπὸ ὑπρέ- τριες. Διὰ τοῦτο δύο μόνον θὰ εἶχε μίαν δι' ὅλας τὰς ἐρ- γασίας, καὶ ἄλλην μίαν μικροτέραν ὡς βοηθὸν τῆς πρώτης, καὶ ἰδιαιτέρας διὰ τὸν ἀνθῶνά τῆς, ὁ ὁποῖος τότε θὰ ἦτο τέλειος. «Θὰ τὸν ἐπεριποιούμεθα μαζὶ, λέγει, καὶ ἔτσι θὰ μετέδιδε τὴν ἰδέαν τοῦ καλοῦ καὶ τῆς λατρείας τῆς φύσεως ἐστὴν ἀμαθῆ καὶ ἀφελῆ παρθενικὴν τῆς ψυχῆν.» Λαμπρά!

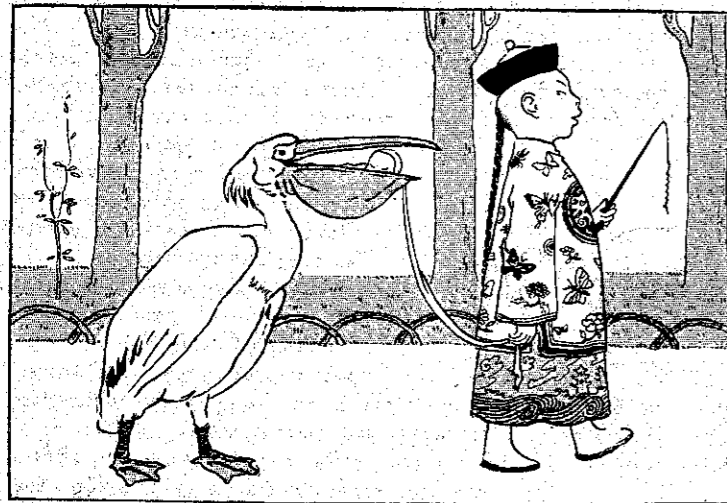
«Μίαν ὑπρέτριαν διὰ νὰ τοὺς ταγίζῃ...» (Σελ. 233, στ. β'.)

«Περίπατο μὲ τὸ ἀμαξάκι...» (Σελ. 233 στ. β'.)

Ο Αάτης της Πατρίδος θά έμοιράζετο τās έργασίας, τās φροντίδας και τās εϋθύνας με την γυναίκα του, θά είχε δέ μόνον μίαν υπηρέτριαν και ένα υπηρέτην.— Η Αθάνατος Ελλάς με μίαν μαγειρίσαν, μίαν καμαριέραν και μίαν ήλικιωμένην γυναίκα διά τὰ παιδιά, θά διετήρει τὸ σπίτι της ἐν τάξει, «καθαρό καθαρό και κομψό, θά τής έμενε δέ καιρός διά τās κοινωνικās υποχρεώσεις, ἀκόμη και διά μουσικήν, ἀνάγνωσιν και άλλας ασχολίας.» Αυτό είνε βέβαια τὸ κυριώτερον. «Αν ἀναθέωμεν τās ταπεινότερας έργασίας εἰς μισθωτούς ἀνθρώπους, τὸ κάμνομεν, — πρέπει τουλάχιστον νὰ τὸ κάμνομεν, — ὄχι διότι ἡ έργασία εἶνε ἐντροπή, ἀλλὰ διὰ νὰ ἔχωμεν καιρὸν νὰ καταγινώμεθα εἰς άλλας εϋγενεστέρας ασχολίας.

Η Παλλάς ἀπαντᾷ τὰ ἐξῆς μετρίφρονα και ὠραία : «Εἰς τὸ σπίτι μας με λέγουν τρυπίλα, ἐπειδὴ δὲν φροντίζω

«Πελεκάνον και Κινέζον...» (Σελ. 233, στ. β΄.)

ἀγαπητήν της Διάπλασιν και νὰ τής ψωνίζῃ εἰς τὴν ἀγοράν.— Σύμφωνη και ἡ Κόκκινη Γραβάτα, νομίζει ὅτι ἡ μεγάλη ὑπηρεσία εἰς ἕνα σπίτι δὲν τιμᾷ τὴν οἰκοδέσποιαν, διότι τούτο ἀποδεικνύει ὅτι δὲν εἶνε ικανὴ διά τὴν παραμικρὰν έργασίαν. «Ἡμεῖς—ἐξακολουθεῖ, —εἰς τὸ σπίτι εἴμεθα δύο κορίτσια, και ἡ θεία μου, γινόμεθα τρεῖς, και ἔχουμε μόνον μίαν μικρὰν υπηρέτρια διά τās βαρεῖες έργασίες» τίς περισσότερες ὅμως τίς κάμνομεν ἡμεῖς.» Εϋγε νοικοκυρὺλές μου! —Και τὸ "Ονειρον τής Κύπρου ἐπίσης ἀπαντᾷ λακωνικῶς : «Αν ἤμουν οἰκοδεσπότῃς, θά ἐφρόντιζα νὰ καταστήσω τὴν οἶκόν μου τοσοῦτον αὐτάρκη, ὥστε νὰ μὴν ἔχη ἀνάγκη τής ὑπηρεσίας οἰουδήποτε.» —Τὸ ἴδιον, ἀλλὰ με σαφέστερα λέγει, νὸ δημιουργῶ ὀλιγώτερας ἀνάγκας τοῦ βίου μου διά νὰ ἐξυπηρετῶ μόνος τὸν ἑαυτὸν μου και νὰ μὴν ἔχω ἀνάγκην ὑπηρετῶν.» — Ο Αεσβιάναξ λέγει : «Ἐγὼ, ἂν ἤμην οἰκοδεσπότῃς, θά ἐπεθύμουν μὲν νὰ ἤμην εἰς θέσιν νὰ προσλαμβάνω πολλούς υπηρέτας» πρὸς μεγαλύτεραν μου ἰσχυρίαν ὅμως θά ἐγύμναζα τὸν ἐκῦπτόν μου εἰς ὅλας τās έργασίας, ὥστε νὰ μὴν ἔχω ἀνάγκη κανενός. Ὡς λέγει και μίαν παροιμίαν : Ὁ λύκος ἔχει τὸ σέβηκο του χοντρό, διότι κάμνει τὴ δουλειά του μόνος.» — Τέλος ἡ Ροδοπαία Ἑλληνοπούλα, ὡς ἑλληνοπρεπῶς ἀνατραφεῖσα ἑλληνικῆς οἰκοδέσποινα, δὲν θά εἶχεν ἀνάγκην οὐδεμιᾶς ὑπηρετίας.

«Ας ἴδωμεν τώρα τὴν ἀπάντησιν τοῦ Ἀφρόκριτου, ἡ ὁποία και περισσότερον ἐξυπνη και καλογραμμένη μοῦ φαίνεται, και περισσότερον εἰλικρινής : «Ζῶ μόνη ἐδῶ—κάτω στὸ μικρὸ νησάκι μου. Δὲν ἔχω ἐδῶ οὔτε μαμῶ, οὔτε μπαμπᾶ, οὔτε κανένα στὸ κεφάλι μου. Εἶμαι λοιπὸν στὸ σπίτι μου ἡ νοικοκυρά. Ὡστε νομίζω ὅτι μπορῶ νὰ σοῦ ἀπαριθμήσω τὸ νῦν προσωπικὸν τοῦ σπιτιοῦ μου. Σὲ μὲν γυνιά, προφυλαγμένη ἀπὸ κρύο και ἀπὸ μάτι βέβηλο, ἔχω τοποθετήσῃ τὸν μουσικόν μου. Εἶμαι, ἀλήθεια, λιγάκι σκληρή, γιατί δὲν τοῦ ἐπιτρέπω ποτὲ τὴν ἐξοδόν, ἀλλ' εἶνε ἀπὸ κείνους ποῦ μόλις ἐξέλθουν, ξεμυαλίζονται και δὲν γυρίζουν πιά. Κε' ὅταν ἀρχίξῃ νὰ τραγουδῇ τὰ τραλλὰ τραγουδιὰ του με τὴ γλυκερὰ φωνή του, τότε—ὦ! τότε—σὲ βεβαιῶ—οὔτε ὁ Λουδοβίκος 14ος μπροστὰ στὸ σωρὸ τῶν μουσικῶν του, δὲν θά ἦτο πλεῖ εϋτυχῆς και πλεῖ υπερήφανος, ἀπ' ὅσον εἶμαι ἐγὼ μ' ἔμπρὸς στὸ καναρινάκι μου. Ὑστερα, ἔχω μίαν μικρὴν δουλίτσα—Διλίκα τὴν λέω—ποῦ ἔχει ἀναλαβεῖ—χωρὶς μάλιστα νὰ λάβω καν τὸ κόπο νὰ τής τὸ ἀναθέσω—νὰ ἐμποδίζῃ τὴν εἴσοδον εἰς κάθε ὀχληρὸν ἐπισκέπτῃν. Εἶνε, οὔτως εἰπὲν, ὁ θυρωρός μου . . . εἰς τίς ποντικώτερες ! ! ! Ἐχω ἀκόμη ἕνα σγουρόμαλλο Ἀράπη—τὸν ἔκτορα—πιστὸν ἀληθινὰ ὑπηρετᾶχο, ποῦ τοῦ περνῶ πάντα στὸ λαιμὸ τὸ τραντάκι τοῦ ἐργοχείρου μου, ὡς πηγαίνω σὲ καμμιά φίλην μου. Εἶνε, τρόπον τινά, ὁ ἀπαραίτητος συνοδεύων ὑπηρετῃς, ὁ κρατῶν ὑπὸ μάλῃς τὰ ἀπαραίτητα βιβλιὰ της μουσικῆς ! Ὁλοτὸν κόσμον νὰ γυρίζα δὲν ἠθῆρῃσκα πλεῖ καταλλήλους ἀπ' τοὺς δύο μαγειρούς μου. Ποτὲ δὲν με ὀδηγεῖσταν εἰς τίποτε ! Γιὰ νὰ πεισθῆς δὲ περὶ τής ἀξίας ταύτης τῶν δύο χειρῶν μου, σὲ προσκαλῶ τὴν Κυριακὴν εἰς γεῦμα ! Τέλος εἰς μίαν κόρην 15 χρονῶν ἔχω ἀναθέσει ὅλες τās λοιπές του ἀρχοντικοῦ μου δουλειές. Τώρα θά μοῦ εἰπῆς : «Μὴ ἂν εἶχες σπίτι μεγάλο ; ἂν εἶχες οἰκογένειαν ; » Ἐ ! τότε θά προσέθετα εἰς τὸ νῦν προσωπικὸν και μίαν μεγάλην ὑπηρετρίαν, ὅσον πλοῦτον και ἂν ὑποτεθῇ πῶς θά εἶχα, γιατί εἶμαι τής γνώμης, Διάπλασις μου, —παράξενη ἀλήθεια ποῦ εἶμαι!—πῶς ὅσο πλεῖ πολλὴ ὑπηρεσία ἔχει μίαν οἰκοδέσποινα, τόσο πλεῖ πολὺς και πρὸς ἐλεύθερος τής μένει και τόσο περισσότερον ἀσχολεῖται στὸ

γιὰ τὸ νοικοκυριό. Ἄλλ' ἔχω ἀδελφὴν μεγαλύτεραν, ἡ ὁποία ἔχει τὴν φήμην τής νοικοκυράς και φροντίζει δι' ὅλα. Ὅταν τής λέγω νὰ μ' ἀφήσῃ μίαν ἡμέραν νὰ κάνω τὸ τσάι, ἡ τίποτε ἄλλο, μοῦ λέγει πῶς δὲν ξέρω, ἡ ἂν μ' ἀφήσῃ, θά μοῦ δώσῃ τῶσες συμβουλές και τῶσες παραγγελίες, ποῦ δὲν θά ἔχη ἡ έργασία μου καμμίαν ἀξίαν. Δι' αὐτὴ δὲν ἀνακατεύομαι και λέγω, ὅτι τότε μόνον θά εἶμαι καλὴ νοικοκυρά, ἂμα θά ἔχω ὅλην τὴν διεύθυνσιν ἀπάνω μου. Ὅλοι ὅμως νομίζουν ὅτι ἀπὸ πεμπηλιά μου τὸ κάνω, και ἂμα εἶδαν τὴν ἐρώτησίν σου, ἐγελοῦσαν και μοῦ ἔλεγαν : «νὰ ἴδωμεν τί θ' ἀπαντήσῃς ἐσὺ !» — Ἐγὼ, λοιπὸν Διάπλασις μου, ἐάν εἶχα δικό μου νοικοκυριό, θά εἶχα μίαν ὑπηρετρίαν, τὸ πολὺ δύο, διότι συμφωνῶ με τὴν παροιμίαν «ἐποῦ λαλοῦν πολλοὶ κόκροι ἀργεῖ νὰ ξημερώσῃ», και διότι μ' ἀρέσει νὰ κάνω τίς δουλειές μου—μόνην μου (και ἂς ἀντιλέγουν οἱ οἰκεῖοί μου), με μόνον ὀλίγην βοήθειαν. Ἐπειτα δὲν μ' ἀρέσουν ἡ φαντασιοληξίαι. Ὅσα προτιμῶσα, ἂν ἤμουν πλουσία, νὰ μεταχειρισθῶ τὰ χρήματά μου καταλλήλοτερα παρά νὰ μεταδοτῶ ἕνα σωρὸν ὑπηρετῆς, χάριν ἐπιδειξέως. Τὴν ἀπάντησίν μου δὲν ἔδειξα εἰς κανένα ἄλλ' ἄξιον νὰ ἰδῶ ἂν θά εἶσαι πιεῖ ἐπιεικῆς ἐσὺ ἀπὸ τοὺς ἄλλους.» Μὰ ἐννοεῖται ὅτι εἶμαι !

Η Αεσβιακὴ Αἰῶνα, ἂν ἦτο οἰκοδέσποινα, θά ἐπροσπαθοῦσε με κάθε τρόπον νὰ περάσῃ χωρὶς ὑπηρετῆς και νὰ κάμνῃ τās έργασίας μόνη της, και διά λόγους υγείας και διά λόγους οικονομίας» τὰ δὲ λεπτὰ τὰ ἑποῖα θά ἐξοικονομοῦσεν οὕτω θά διέθετε διά φιλανθρωπικοῦς σκοπούς, (θὰ ἐπλήρωνε π. χ. τὰ διδασκτῆρα κανενός πτωχοῦ παιδιοῦ, θὰ τοῦ ἀγόραζε βιβλιὰ, θὰ τὸ ἐνέγραφεν εἰς τὴν Διάπλασιν κτλ.) Μόνον ἕνα μικρὸν ὑπηρετῆν θά εἶχε διά νὰ πηγαίνῃ εἰς τὸ ταχυδρομεῖον τās ἐπιστολάς της, νὰ τής φέρῃ τὴν

λοῦσον και ἰστὰ ἔξω» ὅσο δὲ ὀλιγώτερον φροντίζει γιὰ τὸ σπίτι της και γιὰ τὸ νοικοκυριό της, τόσο περισσότερον ἀλλοίμων ὀτὴν ἄτυχη Πατρίδα μας, ποῦ ἔχει μεγάλη ἀνάγκη—γιατί ἔχει και μεγάλη ἔλλειψιν—ἀπὸ μυαλὰ νοικοκυρεμένα, ἀπὸ μητέρες νοικοκυράδες !»

Δὲν πηγαίνει παρακάτω και ἡ ἀπάντησις τής Ζιζὰ Χανούμ. Διαβάστε τὴν, σᾶς παρακαλῶ, γιατί ἀξίζει : «Τί ὠραῖο τὸ σπίτι τής κυρίας Ἑλένης ! λάμπει ἀπὸ τὴν πάστρα» ἔ,τι ὠρα και ἂν ὑπάγῃ κανεὶς δὲν θά εἶδῃ τὴν παραμικρὰ ἀκαταστασία. Καὶ τὰ παιδάκια της, τί τακτικά, τί καθαρά ! σοῦρχεται νὰ τὰ φιλήσῃς.

«Προχθὲς ἐπῆγα νὰ τὴν ἰδῶ ἐκαθάρειζε πικνὰτες γιὰ τὸ βραδυὸν φαγητό. Μὰ γιατί, κυρία Ἑλένη, τής λέγω, δὲν πέρνετε κανένα κορίτσι ; τουλάχιστον νὰ σᾶς βοηθᾷ στὶς χονδροδουλειές.—Νὰ πάρω ὑπηρετρίαν, μοῦ λέγει, ποτέ ! Δὲν ξεύρει τί ἐπράβηξα τῶσόν καιρὸν με αὐτῆς ἀπὸ τότε ποῦ εἶμαι μόνη ἡδῶ τὴν ἰσχυρία μου. Τὸ σπίτι μου εἶνε τακτικό, ἡ δουλειές τελειῶνουν στὴν ὠραν των, και λείπουν ἡ γρύνιες και ἡ φωνές. Μίαν φορά τὴν ἐβδομάδα φέρνω μίαν παραδολεῦτρα και μοῦ παστρεύει, αὐτὸ εἶνε ὄλο.

«—Τουλάχιστον μίαν νταντὰ γιὰ τὰ παιδιὰ σᾶς χρειάζεται ! θά σᾶς δίδουν κόπον τώρα ποῦ εἶνε μικρὰ, ἐτόλμησα νὰ τής εἶπω με κάποιο δισταγμὸ αὐτῆ τῆ φορά.—Καθόλου, ἀγαπητή μου, λέγει ἡ κυρία Ἑλένη, κοπιᾶζω ὀλίγον, εἶνε ἀλήθεια, ἀλλὰ προτιμῶ τὸν κόπον παρά νὰ ἐμπιστευθῶ τὰ παιδιὰ μου σὲ γυναῖκες ἀπαιδευτές, προληπτικές, ποῦ ὁ Θεὸς ξεύρει πῶς θά τὰ ἀνατρέψουν. Ἡ βίσις τής ἀνατροφῆς εἶνε τὸ πᾶν, και τὴν βίσις θά τὴν βάλῃ ἡ μητέρα, ὄχι ἡ νταντὰ με τὰ ἀνόητα παραμῦθια της.

«Ἐχαιρέτησα τὴν καλὴν μου φίλην και ἔφυγα συλλογισμένη. Ἄρᾶ γε μήπως μοῦ ἔδωκε τὸ μυστικὸν τής οἰκογενειακῆς εἰρήνης, και δὲν θά ἔκαμνα καλά, οἰκοδέσποινα και ἐγὼ, νὰ δοκιμάσω τὴν δύναμίν του ; Τί λές και σὺ ;» — Λέγω, Ζιζὰ Χανούμ, νὰ δοκιμάσῃς...

ἴσως, ὡς ἀξίσις, ὠραιότερα και ἀπὸ τās δύο, εἶνε ἡ ἀπάντησις αὐτῆ τής Φυσιολογίδος : «Ὁ λύκος εἰς ἐκείνους ποῦ τὸν ἠρώτησαν γιατί ἔχει χονδρὸ λαιμό, ἀπήντησε : «Γιατί κάμνω τὴ δουλειὰ μόνος μου».

«Μία σοφὴ τοῦ παπποῦ μου παροιμία λέγει : «Τὸν ξένο μὲς στὸ σπῆτι σου γιὰ μαρτυρία τὸν ἔχεις». Ἐπειτα ἀπ' ὄλ' αὐτὰ σκέπτεται πλέον κανεὶς ἂν πρέπει νὰ ἔχη ὑπηρετῆς ἢ ὄχι.

«Ἐϋτυχῆς, χίλιες φορές μάλιστα, ὅσοι δύνανται νὰ τοὺς ἀποφεύγουν. Τούτο ὅμως με τὸν σημερινὸν βίον, με τοὺς σημερινούς ἀνθρώπους και ὑπὸ τās σημερινὰς συνθήκας τής ζωῆς, εἶνε σχεδὸν ἀδύνατον. Εἶνε ὅμως ζωὴ αὐτῆ ; Ὅσφιλει ἄρᾶ γε νὰ ὀνομάζεται οἰκοδέσποινα ἡ κυρία ἐκείνη ποῦ ἔχει τὴν παιδαγωγὸν της, τὴν καμαριέραν της, τὴν μαγειρίσαν της, και δύο τρεῖς άλλας... κοινὰς ὑπηρετρίαις ; Τί μένει τότε γιὰ κείνην ; Μόνον τὸ νομα :

«Ἀγλυκὴ και ἀχαρὶς ἀληθινὰ ζωὴ. Νὰ ἔχη κανεὶς οἰκογένειαν και νὰ μὴν τὴν χαιρέται. Νὰ μὴν αἰσθάνεται τίποτε ἀπ' τὴν γλυκύτητα ποῦ τὴν περιβάλλει, ἀπὸ τὰ θελήγτρα ποῦ κρύπτει. Και μόνον αὐτὰ ; και μόνον... Ὅσα περισσότεραν ὑπηρεσίαν ἔχει τίς, τῶσφ μονότονος και ἀφόρητος εἶνε ὁ βίος. Πῶσες δὲ χαρές, ποίαν γλυκύτητα και ποίαν ποικιλίαν ἔχει ἡ ζωὴ τῆς ὀνομα και πρᾶγμα οἰκοδεσποίνης, ἀπὸ τὰ χέρια τής ὁποίας ὄλα σχεδὸν περνῶν...

«Δι' αὐτὸ λοιπὸν οὔτε ν' ἀναφέρῃ τίς τοὺς ὑπηρετῆς, πολὺ ὀλιγώτερον νὰ σκέπτεται ποίαν έργασίαν θ' ἀνέθετε εἰς καθένα των. Τούναντίον λυπηρὰ πρέπει γὰ εἶνε ἡ σκέψις, ὅτι εἰς τὴν σημερινὴν ἐποχὴν δύσκολον νὰ ζῆσῃ τίς ἀνεῦ αὐτῶν.»

Ἡ Ἀουγρᾶ Προῦμη συμπεραίνει ὡς ἐξῆς : «Ποτέ, ὅσον χροῖμα και ἂν ἀποκτήσω, δὲν θά μιμηθῶ μερικὸς ἀνοήτους και οὐχὶ πολὺ πλουσίους, τῶν ὁποίων ἡ ὑπηρεσία ἀποτελεῖται ἀπὸ 4—5 πρόσωπα, και οἱ ὅποιοι προτιμῶν πολλὰς καὶ μὴ πληθύνουν τὸν κόπον τῶν δυστυχῶν ὑπηρετῶν, παρά νὰ τοὺς ὀλιγοστεύσουν. Φρικτὸν δὲ εἶνε ὅταν τούτο συμβαίῃ εἰς θεωροῦν προσβολὴν νὰ λέγουν ὅτι καταγινοῦνται εἰς οἰκιακὰς έργασίας, ἀρέσκονται δὲ νὰ λέγουν ὅτι οὔτε καν γινώρίζουν ὑπὸ νοικοκυρωσύνην. Ἐάν ἐγγινώριζον πόσον κακοσταίουν τὸν ἑαυτὸν των, ποτὲ δὲν θά τὸ ἔλεγαν.» Εἶμαι σύμφωνος !

Ὁ Ναστραδδίν Χόνιζας θά εἶχε μὲν πολλούς ὑπηρετῆς, ἀλλὰ θά τοὺς μετεχειρίζετο με καλωσύνην και με δικαιοσύνην. «Τούτο, λέγει, θά τοὺς κάμνῃ καλλιτέρους, ἡ καρδιά των θά γίνετα ὄλο ἀγάπη διά τὸν κύριόν των, και ἡ ἀγάπη αὐτὴ θά με κάμνῃ πολὺ εϋτυχῆ, και θά αἰσθάνωμαι τῶσόν ἐϋγνωμοσύνην ἔς αὐτούς, ὅσον κ' ἔκεινοι ἔς ἐμένα.» — Ὁμῖδοξος και ἡ Ἑλληνικὴ Δόξα, θά εἶχε δύο ὑπηρετῆς, δηλαδή ἕνα ὑπηρετῆν και μίαν ὑπηρετρίαν, διότι παρετήρησε ὅτι ὅταν εἶνε δύο τοῦ αὐτοῦ φύλου, μαλώνουν και παραμελοῦν τὰ καθήκοντά των. Εἰς τὸ τέλος δὲ θά τοὺς ἐπάντρευε μαζί, και τοιουτοτρόπως θά ἐφαίνετο και φιλόανθρωπος. Μπράβο της !

Ἡ Αἰγυπτία Βασιλόπαις δὲν θά εἶχε παρά μίαν μόνον ὑπηρετρίαν διά τās χονδρὰς έργασίας, τās δὲ λοιπὰς θά ἔκαμναν αὐτὴ και... ὁ οἰκοδεσπότῃς. Διότι ἡ Αἰγυπτία Βασιλόπαις ἔχει τὴν ἰδέαν ὅτι και ὁ ἀνδρᾶς πρέπει νὰ ἐργάζεται εἰς τὸ σπίτι, και νὰ μαγειρεύῃ ἀκόμη ἐν ἀνάγκῃ...

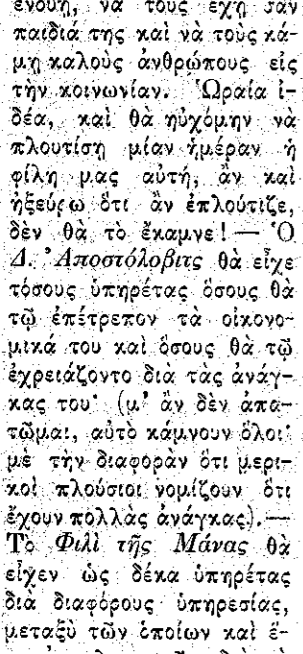

«Μαλλιά κουβάρια θά ἐγίνοντο...» (Σελ. 335 στ. β΄.)

«Ας εἶνε ! δὲν πιστεύω νὰ τὰ λέγῃ αὐτὸ σοβαρὰ θέλει νὰ στείσειθῃ κατὰ τὴν συνήθειάν της.— Ἡ Ἡλιακὴ Ἀκτίς θά εἶχε δύο μόνον ὑπηρετῆς, ἀλλὰ τί νομίζετε ; δύο... δύο πιθανούς. Ὅσα τοὺς ἐξημέρανε με τὸ ξύλο και με διαφόρους άλλους τρόπους, και θά τοὺς ἔκαμνε τὸν ἕνα σερβιτόρον και τὸν άλλον καμαριέραν. Ὅσα ἦσαν, λέγει, πολὺ καλλίτεροι ἀπὸ μερικὸς ἀνθρωπινούς... Τὸ πιστεύω. Ἀλλὰ ποῖος θά ἐμαγειρεύει ; Ἡ Ἡλιακὴ Ἀκτίς θά ἦτο ὑποχρεωμένη νὰ ἔχη και μίαν μαγειρίσαν. Φαντασθῆτε δὲ τί ὠραῖα ποῦ θά ἔζοσαν οἱ δύο των : ἡ μαγειρίσσα και ὁ πίθηκος σερβιτόρος. Μαλλιά κουβάρια θά ἐγίνοντο !— Ἀμὲ ἡ Δευκὴ Καμέλια ποῦ θά ἠθελεν ὡς ἀμαξᾶν ἕνα μικρὸν Ἐρυθρόδερμον και ποῦ θά ἔβαζε ἐπὶ ἀμαξᾶκι της... ἀπρωθοκαμήλους ; Ἀλλοὶ παραδοξολόγοι μᾶς ἦσαν !

Ὁ Ἐλεύθερος Ἑλλῆν μᾶς περιγράφει ἐμμέτρως τί τραβᾷ

μέ τους υπηρέτας (τους οποίους δεν έχει) έως ότου τους διώξει άλλος, και έτοιμάζεται να πάρη άλλους. ("Αμα τους πάρη, ως μάς τὸ γράφη, ἀλλὰ περὶ αὐτὴν τὴν φορὰν, διότι τοὺς στίχους δὲν τοὺς πολυκατασέρνει).—*Ἡ Πνοὴ Ψυχο-ραγοῦντος Ἀγγέλου* ἂν ἦτο πλουσία οἰκοδέσποινα, θὰ εἶχε πολλοὺς υπηρέτας, ἀλλ' ὄχι τόσον διὰ τὸ ἦν υπηρέτων, ὅσον διὰ τὰς περιποιήταις αὐτῆς τὰς τρέφει, τὰς τοὺς ἐνδύει, τὰς τοὺς ἔχει γὰν παιδιὰ τῆς καὶ τὰς τοὺς κάμει καλοὺς ἀνθρώπους εἰς τὴν κοινωνίαν. Ὡραία ἰδέα, καὶ θὰ ἠγχοῦν νὰ πλουτίσῃ μίαν ἡμέραν ἢ φίλη μας αὐτῆ, ἂν καὶ ἠξέσω ἐπὶ ἂν ἐπλοῦτιζε, δὲν θὰ τὸ ἔκαμνε!—*Ὁ Δ. Ἀποσιόλοβις* θὰ εἶχε τόσοις υπηρέτας ὅσους θὰ τῷ ἐπέτρεπον τὰ οἰκονομικά του καὶ ὅσους θὰ τῷ ἐχρειάζοντο διὰ τὰς ἀνάγκας του (μ' ἂν δὲν ἀπατώμαι, αὐτὸ κάμουν ὅλοι με τὴν διαφορὰν ὅτι μερικοὶ πλούσιοι νομίζουν ὅτι ἔχουν πολλὰς ἀνάγκας).—*Τὸ Φιλί τῆς Μάνας* θὰ εἶχε ὡς δέκα υπηρέτας διὰ διαφόρους υπηρέτας, μεταξὺ τῶν ἑσῶν καὶ ἐνα ἀποκλειστικῶς διὰ τὸν τὸν φέρνῃ ἀπὸ τὸ Ταχυδρομεῖον τὴν Διάπλασιν.—*Καὶ* ὡς διὰ τὸν ἀντικρούση, τὸ *Δοξασιμένον Εἰκοσιένα* λέγει: «Ναί, καλὸν θὰ ἦτο νὰ εἶχαμεν υπηρέτας καὶ υπηρέτριαις δι' ὅλας τὰς ἀνάγκας μας καὶ δι' αὐτὰς τὰς ἐλαχίστας, ἀλλὰ τὸ τοιοῦτον καὶ πολυδάπανον—ὁ καὶ κυριώτερον—καὶ λίαν ἐπιβλαβὲς καὶ εἰς ἡμᾶς καὶ εἰς τὰ τέκνα μας (ἐὰν εἶχομεν) θὰ ἦτο διότι τότε θὰ εἴμεθα πτώματα, κρέατα καὶ ὀστᾶ ἀνευ ἀξίας». Καὶ υπενθυμίζει καὶ αὐτὲς τὴν παροιμίαν τοῦ λύκου ποῦ ἔχει χονδρὸ σῆρκο.

«Ἐνα μικρὸν Ἐρυθρόδερον...» (Σελ. 335 στ. β')

Ἰδοὺ τώρα καὶ ἡ ἀπάντησις τοῦ Ὑπερασπιστοῦ τοῦ ἔθνους, ἡ ὁποία ἔμεινε τελευταία, ὄχι ὡς ἡ ὠραιότερα, ἀλλ' ὡς ἡ ἀσκειότερα: «*Ὁ* ὑποθέσωμεν κατὰ πρόβλεπον—λέγει,—ὅτι εἶμαι οἰκοδεσπότης: Ἐπειδὴ τὸν μὲν χειμῶνα εἶμαι πολὺ κρυολόγος, (ἄχ τὴν ὥραν πρὸ πάντων ποῦ ζεντόνομαι νὰ κοιμηθῶ!!!) θὰ εἶχον ἕνα υπηρέτην, εἰς τὸν ὁποῖον θ' ἀνέθετον καθ' ἐκάστην ἑσπέραν, δεκάλεπτον κατάκλισιν τοῦ εἰς τὴν κλίνην μου, ἡμίσειαν ὥραν πρὸ τῆς ἰδικῆς μου πρὸς θέρμανσιν τῆς θέσεώς μου. Τὸ δὲ θέρος, ἐπειδὴ ὡς ἐκ τῆς πολυσαρκίας ὑποφέρω πολὺ, θὰ εἶχον ἕνα υπηρέτην, εἰς τὸν ὁποῖον θ' ἀνέθετον τὴν μὲν ἡμέραν τὸν ἀερισμὸν μου δι' ἐνὸς μεγάλου φουερού, τὴν δὲ νύκτα τὴν σύλληψιν τῶν ἐνοχλητικῶν ζώυφιων (ψύλλων, κοργιδῶν κτλ.), διότι στερούμενος εὐκινίας ἀδυνατῶ νὰ πράξω τοῦτο (καὶ πρὸ πάντων

ὅταν νυστάζω!!!) Τὸ ὅλον λοιπὸν θὰ εἶχον 2 υπηρέτας, μὲ μόνην τὴν ἐξῆς διαφορὰν: Ὁ μὲν υπηρέτης τοῦ θέρος νὰ ἐκτελῇ τὰς λοιπὰς οἰκιακὰς ἐργασίας κατὰ τὸν χειμῶνα, ὁ δὲ τοῦ χειμῶνος, κατὰ τὸ θέρος. Δὲν θὰ διετήρουν οὕτω λαμπρὰν οἰκιακὴν ἀρμονίαν;»
Κ' ἐδῶ τελειοῦν αἱ ἀπαντήσεις. Τὰς ἀνέφερα ὅλας χωρὶς νὰ παραλείψω καμμίαν. Ἐλπίζω ὅτι δὲν ἔχετε κανέν παράπονον ἀπὸ τὸν φίλον σας Ἀζαρίαν. Ὅσον διὰ τὰ βραβεῖα, ἔ, αὐτὰ καθὼς ξεύρετε, τὰπονέμει πάντοτε ἡ κυρία Διάπλασις, διὰ τὴν κρίσιν τῆς ὁποίας καὶ τὴν δικαιοσύνην κανεῖς βέβαια δὲν ἀμφιβάλλει.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤῶΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

- ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ:**
Ἀφρόδινο [15Ε].
ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ:
Ζιλιὰ Χανόμ [12Ε].—*Φυσιολόγος* [12Ε].
ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ:
Παλλάς, [10Ε].—*Ξανθὴ Μουσιμὴ* [9Ε].—*Παλαροῦνα* [8Ε].
Α' ΕΠΙΛΟΓΟΝ: (ἀπὸ [5Ε] εἰς ἑκάστον): *Ὑπερασπιστὴς τοῦ ἔθνους*—*Δόξος τοῦ Γάνου*.—*Ποιμὸς Διαβάτης*.—*Πανάγια*.—*Ἀθάνατος Ἐλίας*.—*Δοξασίαν Ἀῦρα*.—*Δοξασίαν Πρύμνη*.—*Μελαγχολικὸν Ὀνειροπόλος*.—*Πνοὴ Ψυχο-ραγοῦντος Ἀγγέλου*.

- Β' ΕΠΙΛΟΓΟΝ** (ἀπὸ [4Ε] εἰς ἑκάστον): *Δάκρυ Ὑποδοῦλον Ἐλλῆνος*.—*Χουσι Βροχὴ*.—*Μαροθαλασσίτης*.—*Π. Μ. Βαλδασσοῖδης*.—*Ἀριδολοῦριδο*.—*Νασραδδὶν Χόντζας*.—*Ἑλληνικὴ Δόξα*.—*Πισοῦς-Πατρίς*.—*Φαῖδρα*.
Γ' ΕΠΙΛΟΓΟΝ (ἀπὸ [3Ε] εἰς ἑκάστον): *Ἰδαντιόνης*.—*Χουριέτι*.—*Κοκκινὴ Γραβάνη*.—*Δοξασίαν Εἰκοσιένα*.
ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ (ἀπὸ [2Ε] εἰς ἑκάστον): *Σπασθὴ καὶ Κορόνα*.—*Γλυκεῖα Πατρίς*.—*Νικηφόρος Ὀυρανός*.—*Ἄνθος τῆς Θεάκης*.—*Δὸν Ἡλίας Κολοκῦδας*.—*Γαλανὴ Πατρίς*.—*Γλυκεῖα Ἑλπίς*.

ΕΡΩΤΗΣΙΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΙΚΟΣΤΗΝ ΕΝΑΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗΝ
Ἀπὸ τῆς 1ης Ἰανουαρίου 1909 μέχρι σήμερον, τί προῶγμα σᾶς ἔκαμε τὴν ζωηροτέραν ἐντύπωσιν;
Αὐτὸ εἴμπορεῖ νὰ εἶνε ἐν γεγονὸς εὐχάριστον ἢ ἐν περιστατικῶν λυπηρὸν ἐν ταξείδιον, μίαν ἐπίσκεψιν, μίαν ἔκθεσιν, ἐν τοπίῳ ἢ ἐν μνημείῳ, ἐν παιγνίδιον ἢ ἐν βιβλίῳ, μίαν καλὴν πράξιν ἢ μίαν κακὴν ἀνάμνησιν.
Αἱ ἀπαντήσεις, σύντομοι, καθαρογραμμέναι, ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἀπάντησις εἰς τὴν 29ην Κυριακὴν τῆς Διαπλάσεως», εἶνε δεκταὶ μέχρι τέλους Ἰουλίου. Αἱ ὑπερβαίνουσαι τὰς δύο σελίδας συνήθους ἐπιστολῆς, ἀποκλείονται.
Κατ' ἐντολήν τῆς Διαπλάσεως
Ο ΑΖΑΡΙΑΣ

ΚΟΣΜΟΚΡΑΤΩΡ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'. (Συνέχεια)

Ἐπῆρχεν ἀρὰ γε εἰς κανέν σπήλαιον τοῦ κίρκου ἐκεῖνον, ἐργοστάσιον ἠλεκτρισμοῦ, τροφοδοτοῦν τὴν μηχανὴν τοῦ Τρόμου.

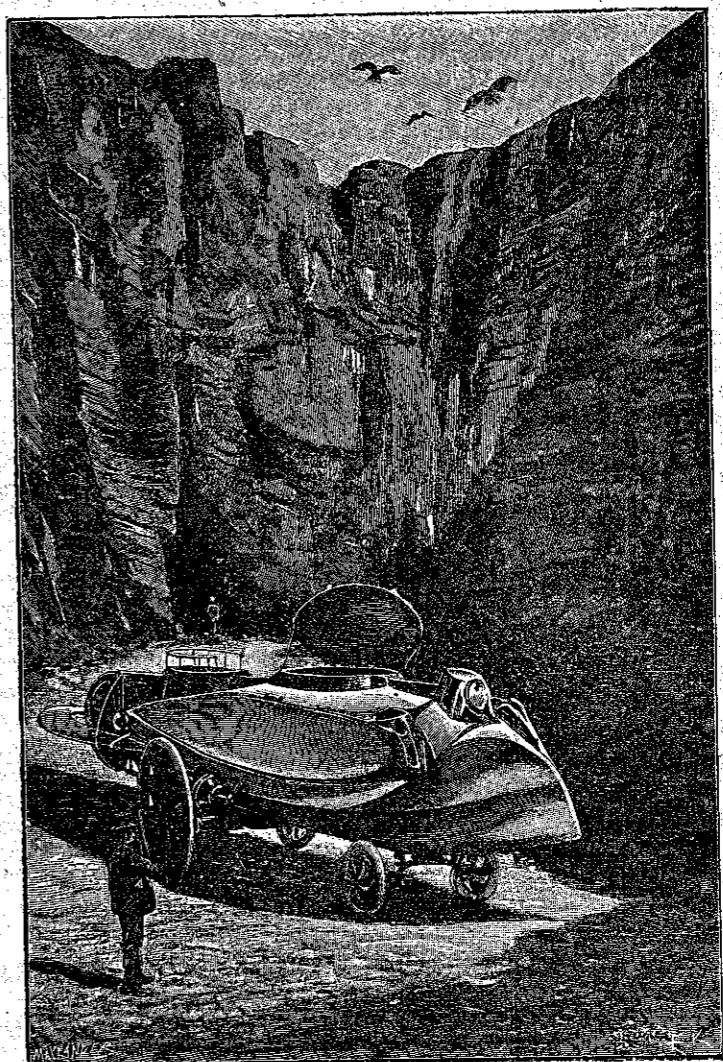
Ἐβλέπε, ὅτι ἡ μηχανὴ αὐτὴ ἔκαμνε χρῆσιν τροχῶν, στρόμβων, περὺγων, δὲν ἤξευρα ἐμῶς, οὔτε ἐκ τῆς ἐξετάσεως ἠδυνάμην νὰ συμπεράνω τίποτε περὶ τῆς δυνάμεως, ἢ ἐποῖα τὰ ἐθετέν εἰς κίνησιν. Ἄλλ' εἰς τί θὰ μοῦ ἐχρησίμευεν ἡ ἀποκάλυψις τοῦ μυστικοῦ τούτου! Ἐπρεπε νὰ ἦμην ἐλεύθερος, ὕστερα δὲ ἀπ' ὅσα ἐγνώριζα,—ὅσον ὀλίγα καὶ ἂν ἦσαν,—ὁ Κοσμοκράτωρ δὲν θὰ συγκατετίθετο νὰ με ἀπελευθερώσῃ.

Εἶνε ἀληθὲς ὅτι μοῦ ἔμενεν ἡ πιθανότης νὰ δραπέτεύσω. Ἀλλὰ θὰ μοὶ παρουσιάζετο ποτὲ τοιαύτη εὐκαιρία;... Καὶ ἀφοῦ δὲν τὸ κατώρθωσα κατὰ τὸ διάστημα, κατὰ τὸ ἐποῖον ὁ Τρόμος ἐταξείδευε, θὰ τὸ κατόρθωσα τώρα ποῦ ἀνεπαύετο εἰς αὐτὸν τὸν περίβολον;

Ὅπως δὴποτε, τὸ πρῶτον πρὸς λύσιν πρόβλημα ἦτο: ποῦ ἔκειτο ὁ κίρκος αὐτός; Εἰς ποῖον μέρος ὁ ἀεροναύτης εἶχε ἀποδιδασθῆ;... Ποία συγκοινωνία ὑπῆρχε μετὰ τὴν γύρωθεν χώραν;... Ὁ περίβολος εἶχε ἀρὰ γε καμμίαν διέξοδον; Ἡ μήπως δὲν ἠδυνάτο τις νὰ εἰσελθῃ, οὔτε νὰ ἀνέλθῃ εἰμὴ ὑπερπηδῶν τὰ ὕψηλά του τείχη διὰ πτητικῆς μηχανῆς;... Καὶ εἰς ποῖον μέρος τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν εὐρισκόμεθα; Βεβαίως, ὅσον ταχέως καὶ ἂν ἦτο ἡ πτήσις του, δαθέντος ὅτι δὲν εἶχε ἀναχωρήσει εἰμὴ μόλις τὴν προτεραίαν, ὁ Τρόμος δὲν θὰ εἶχε ἀφίστη τὴν Ἀμερικανικὴν Συμπολιτείαν, καὶ πολὺ ὀλιγότερον τὸν Νέον Κόσμον διὰ νὰ μεταβῇ εἰς τὸν Παλαιόν. Ὅχι: τὸ λογικώτερον θὰ ἦτο νὰ παραδεχθῶμεν, ὅτι εἰς μίαν νύκτα διήγυσε διάστημα ἑκατοντάδων λευγῶν μόνον.

Ἐπῆρχε μίαν ὑπόθεσιν, ἡ ὁποία, συχνὰ ἐπανερχομένη εἰς τὸν νοῦν μου, ἦτο ἀξία τοῦλάχιστον ἐξετάσεως ἂν ὄχι ἀπράσβλητον καὶ ἀσύλληπτον; Ἄλλως τε, ἡ ἀπόστασις μεταξὺ τοῦ καταρράκτου τοῦ Νιαγάρα καὶ τοῦ μέρους τούτου τῶν Κυανῶν Ὀρέων δὲν ὑπερβαίνει τὰ τετρακόσια πενήκοντα μίλια, διάστημα τὸ ὁποῖον ὁ Τρόμος θὰ ἠδυνάτο κάλλιστα νὰ διανύσῃ ἐντὸς δώδεκα ὥρων.
Ναί! ἡ ἰδέα αὐτὴ ἐδραιοῦτο ὀλονέν ὡς πεποιθήσις εἰς τὸ πνεῦμά μου, μεταξὺ τῶσων ἄλλων!... Καὶ ἡ σχέσις, τῆς ὁποίας δὲν εἶχα ἐννοήσῃ τὴν φύσιν,

καὶ παραδοχῆς. Μήπως ὁ Τρόμος εἶχε ὡς ὀρηκτήριον ἀκριβὲς τὸ Γκρέητ-Ἀῦρου;... Μήπως τὸ ἀερόπλοιο δὲν εἶχε πᾶσαν εὐκολίαν νὰ εἰσερχεται ἐκεῖ καὶ νὰ ἐξέρχεται; Ὅτι ἔκαμνεν οἱ ἀετοὶ καὶ οἱ ἱέρακες, ἕνας ἀεροναύτης δὲν ἦτο ἱκανὸς νὰ τὸ κάμῃ ἐπίσης;... Ἡ ἀπρόσιτος ἐκεῖνη κορυφὴ δὲν προσέφερον εἰς τὸν Κοσμοκράτορα ἄσυλον μυστηριώδες, τὸ ὁποῖον ἡ ἀστυνομία μας δὲν εἶχε κατορθώσῃ νὰνακαλύψῃ, καὶ ἐντὸς τοῦ ὁποῖου ἠδυνάτο νὰ θεωρῇ τὸν ἑαυτὸν τοῦ

«Ὁ Τρόμος ἐψηφάζεν ἀκίνητος...» (Σελ. 225, στ. β')

μεταξὺ τοῦ Γκρέητ Ἀῦρου καὶ τοῦ γράφαντος τὴν ἐπιστολήν ἐκείνην μετὰ τῆς αἰ ἀπειλαί, δὲν ἐξηγεῖτο οὕτω; Ὅπως καὶ αἱ ἀπειλαί, αἱ τοξευθεῖσαι ἐναντίον μου, ἐὰν ἐτολμούσα νὰ ἐπαναλάβω τὴν ἀποπειρὰν μου;... Ὅπως καὶ ἡ κατασκοπεῖα τῆς ὁποίας ὑπῆρξα τὸ ἀντικείμενον;

Ἀλλὰ καὶ τὰ φαινόμενα ἐκεῖνα, τῶν ὁποίων τὸ Γκρέητ-Ἀῦρου ἐγίνετο τὸ θέατρον; δὲν ἠδύναντο νὰποδοθοῦν εἰς τὸν Τρόμον, διὰ λόγον ὁ ὁποῖος με διεφύγειν ἀκόμη;... Ναί! Τὸ Γκρέητ-Ἀῦρου!... ἤμην εἰς τὸ Γκρέητ-Ἀῦρου!... Καὶ ἀφοῦ δὲν εἶχα δυνηθῆ νὰ εἰσχωρήσω εἰς αὐτὸ ἕως τώρα, θὰ μοὶ ἦτο δυνατόν νὰ ἐξέλθω ἄλλως εἰμὴ διὰ τοῦ Τρόμου;

Ὁ! ἄμα διελθετο ἡ ὀμίχλη, ἴσως θὰ τὸ ἀνεγνώριζα... Καὶ τότε ἡ ὑπόθεσις μου θὰ ἐγίνετο πεποίθησις, πραγματικότης!
Ἐν τούτοις, ἐπειδὴ εἶχα πᾶσαν ἐλευθερίαν νὰ πηγαινοέρχωμαι, ἐπειδὴ οὔτε ὁ κυβερνήτης οὔτε οἱ ἀνθρωποὶ τοῦ ἐφαίνοντο ἀνησυχοῦντες δι' ἐμέ, ἠθέλησα νὰ κάμω τὸν γύρον τοῦ περιτειγίσματος.

Ἐπειδὴ τὴν στιγμήν ἐκείνην εὐρίσκοντο καὶ οἱ τρεῖς εἰς τὸ σπήλαιον, εἰς τὸ βορείον ἄκρον τοῦ ὠσειδούς περιβόλου, ἤρχισα τὴν ἐπίσκεψίν μου ἀπὸ τὸ νότιον ἄκρον.

Φθάσας πλησίον τοῦ τεῖχος, ἐπεριπάτησα κατὰ μῆκος τῆς βάσεώς του, ἡ ὁποία ἦτο ἀνώμαλος ἀπὸ διαφόρους ἐσοχὰς καὶ ἐξοχὰς. Ἀνωθεν ὅμως οἱ βράχοι ὠρθόντο ὀμαλοί, λείοι, ὡς τοῖχοι χειροποίητοι, ἀνεγνώρισα δὲ εἰς αὐτοὺς τὴν γεωλογικὴν σύστασιν τῶν Ἀλλεγανείων. Εἰς ποῖον ὕψος ἔβησαν τὸ περιτειγίσμα καὶ ποῖον σχῆμα εἶχε ἐπάνω εἰς τὴν κορυφήν, ἦτο ἀδύνατον νὰ ἴδω ἀκόμη, καὶ ἔπρεπε νὰναμείνω ἕως οὗ ἤθελε διαλυθῇ ἡ ὀμίχλη εἴτε ὑπὸ τοῦ ἀνέμου εἴτε ὑπὸ τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἐξηκολούθουν τὸν περίπατόν μου κατὰ μῆκος τῆς βάσεως, τῆς ὁποίας τὰ σπήλαια δὲν ἐφωτίζοντο εἰμὴ διὰ τῶν ἀνοιγμάτων των. Διάφορα συντρίμματα κατέκειντο ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, τεμύχια ξύλων, σωροὶ χόρτων ξηρῶν. Καὶ εἰς τὸ ἐσωτερικὸν διεκρίνοντο ἀκόμη

τά ἔγνη τῶν βημάτων, τὰ ὅποια εἶχον ἀποτυπώσῃ ἐπὶ τῆς ἄμμου ὁ κυβερνήτης· καὶ οἱ ἄνθρωποι του.

Δὲν ἐφαίνοντο ἀκόμη. Φαίνεται ὅτι εἶχαν πολλὴν ἐργασίαν εἰς τὸ σπῆλαιον ἐκεῖνο, ἐξώθεν τοῦ ὅποιου ἦσαν τοποθετημένα διάφορα δέματα. Τὰ δέματα αὐτὰ ἐπρόκειτο νὰ τὰ φορτώσουν ἐπὶ τοῦ Τρόμου; ἔκαμαν τρόπον τινὰ μετακώμισιν, ἐπὶ τῷ σκοπῷ νὰ ἐγκαταλείψουν ὀριστικῶς τὸ ἄσυλον ἐκεῖνο;

Ἐτελείωσα τὸν γυρὸν μου καὶ μετὰ ἡμίσειαν ὥραν ἐπέστρεψα εἰς τὸ κέντρον. Ἐδῶ κ' ἐκεῖ ὑπῆρχον παχέα στρώματα ψυχρᾶς τέφρας, λευκανθείσης ὑπὸ τοῦ χρόνου, λείψανα δοκῶν καὶ σανίδων ἀπνηθρακωμένων, τεμάχια ξύλων ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐφαίνοντο ἀκόμη καρφία καὶ ἄλλα σιδηρικά, θραύσματα μεταλλίνων ἐξαρτημάτων, τὰ ὅποια εἶχε συστρέψῃ τὸ πῦρ, λείψατα κάποιου μηχανισμοῦ καταστραφέντος διὰ τοῦ πυρός.

Βεβαίως, εἰς ἐποχὴν κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἦτοον πρόσφατον, ὁ κίρκος εἶχε γίνῃ τὸ θέατρον πυρκαϊᾶς ἐκουσίας ἢ τυχαίας... Καὶ πῶς νὰ μὴ συσχετίσῃ κανεὶς τὴν πυρκαϊάν αὐτὴν μετὰ φαίνόμενα τὰ ὅποια παρουσίασε πρό τινος τὸ Γκρέητ-Ἄυρου, μετὰ τὰς φλόγας ἐκεῖνας, αἱ ὅποια ἐξήρχοντο ἀνωθεν τοῦ περιβάλου, μετὰ τοὺς κρότους ἐκείνους οἱ ὅποιοι διέσχισον τὸν ἀέρα πρὸς μεγάλον τρόμον τῶν κατοίκων τῆς χώρας, τῶν χωρίων Πληζεντ-Γκάρτεν καὶ Μόργκαντων;... Ἀλλὰ τί νὰ ἦτο αὐτὸ τὸ ὕλικόν, καὶ ποῖον συμφέρον εἶχεν ὁ Κοσμοκράτωρ νὰ τὸ καταστρέψῃ;...

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐφθασε ριπὴ ἀνέμου, ὁ ὅποιος ἤρχισε νὰ πνέῃ ἐξ ἀνατολῶν. Ἐξάφνα ὁ οὐρανὸς ἐκαθαρίσθη ἀπὸ τοὺς ἀνιούς. Καὶ ὁ περιβάλλων ἐφωτίσθη, κατακλυσθεὶς ἀπὸ τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου, εὐρισκομένου εἰς τὸ μέσον τοῦ διαστήματος μεταξὺ ὀριζόντος καὶ ζενίθ.

Ἐκραύγασα τότε χωρὶς νὰ θέλω.

Ἡ κορυφογραμμὴ τοῦ βραχώδους πλαισίου εἶχεν ἀποκαλυφθῆ εἰς ὕψος ἑκατὸν περίπου ποδῶν... Καί, πρὸς τὸ μέρος τῆς ἀνατολῆς, εἶδα ἐξάφνα τὸν τόσῳ γνῶριμον ἐκεῖνον βράχον, τὸν ἔχοντα σχῆμα αἰετοῦ...

Ἦτο ὀρισιμένως ὁ βράχος, τὸν ὁποῖον εἶχαμεν παρατηρήσῃ, ὁ κ. Ἡλίας Σμιθ καὶ ἐγώ, τότε ποῦ ἀνέβημεν εἰς τὸ Γκρέητ-Ἄυρου!...

Ὡστε λοιπὸν οὐδεμίαν ἐχώρει ἀμφιβολία! Κατὰ τὴν προηγουμένην νύκτα, τὸ ἀερόπλοϊόν εἶχε διατρέξῃ τὴν ἀπόστασιν τὴν χωρίζουσαν τὴν λίμνην Ἐρρίαν ἀπὸ τὴν Βόρειον Καρολίαν!... Εἰς τὸ βάθος τοῦ ἐπὶ τοῦ Γκρέητ-Ἄυρου ἀνοιγομένου κρατήρος ἀνεπαύετο τῶρα ἡ μηχανή... Ἦτο ἡ ἀντάζα φωλεὰ τοῦ

μεγαλοπρεπούς, τοῦ γιγαντιαίου καὶ ἰσχυροῦ ἐκείνου πτηνοῦ, τὸ ὅποιον εἶχε δημιουργήσῃ ἡ μεγαλοφυΐα τοῦ ἐφευρέτου του, — φωλεὰ τῆς ὁποίας οὐδεὶς ἄλλος ἐκτὸς αὐτοῦ ἠδύνατο νὰ παραβιάσῃ τ' ἀνυπερβλήτα τεῖχη!... Καὶ ποῖος εἰξεύρει μάλιστα μήπως δὲν εἶχεν ἀνακαλύψῃ αὐτὸς, εἰς κανὲν βαθὺ σπῆλαιον, πόρον ὑπόγειον συγκοινωνοῦντα πρὸς τὰ ἔξω, διὰ τοῦ ὁποίου ἠδύνατο νὰ ἐξέρχεται ἀπὸ τὸ Γκρέητ-Ἄυρου, ἀφῖνων ἐντὸς αὐτοῦ τὸν Τρόμον;...

Οὕτως ἐγίνετο πλήρης ἀποκάλυψις εἰς τὸ πνεῦμά μου!... Οὕτως ἐξηγεῖτο ἡ πρώτη ἐπιστολή, τὴν ὁποίαν ἔλαβα ἀπὸ τὸ Γκρέητ-Ἄυρου καὶ ἡ ὁποία μετὰ ἡκίλει διὰ θανάτου!...

Καὶ ἂν καταρθώναμεν τότε νὰ εἰσχωρήσωμεν εἰς τὸν κίρκον αὐτόν, τίς οἶδε μήπως τὰ μυστικά του Κοσμοκράτορος δὲν ἀπεκαλύπτοντο, πρὶν ἤθελε προσεθῆσθαι νὰ καταστῇ ἀπρόσβλητος καὶ νὰ μᾶς διαφύγῃ;...

Ἰσταμὴν ἐκεῖ ἀκίνητος, μετὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς προσηλωμένους ἐπὶ τοῦ λιθίνου αἰετοῦ, κατεχόμενος ὑπὸ συγκινήσεως ἀνεκφράστου. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐσυλλογίζουμην μήπως δὲν ὄφειλα, ἀντὶ πάσης θυσίας, ὁτιδήποτε καὶ ἂν ἐπρόκειτο νὰ συμβῆ, νὰ καταστρέψω τὴν μηχανὴν ἐκείνην πρὶν νὰ πετάξῃ καὶ πάλιν ἀνατῆν κόσμον!...

Ἡκούσθησαν βήματα.

Ἐστράφη...

Ἦτο ὁ κυβερνήτης. Ἐπροχώρησε πρὸς ἐμέ, ἐστάθη ἐμπρὸς μου καὶ μ' ἐκύττάξε.

— Τὸ Γκρέητ-Ἄυρου!... εἶνε τὸ Γκρέητ-Ἄυρου!...

— Ναί, ἀστυνόμε Στράκ!...

— Καὶ σεῖς... εἰσθε ὁ Κοσμοκράτωρ;

— Ναί... ἀπέδειξα τουλάχιστον ὅτι εἶμαι ὁ ἰσχυρότερος τῶν ἀνθρώπων.

— Σεῖς;... ἀνέκραξα κατάπληκτος.

— Ἐγώ, μάλιστα! ἀπεκρίθη ὀρθόμηνος ἐν ὄλῃ του τῇ ὑπερφανεῖα. Ἐγώ, ὁ Ροβήρος... Ροβήρος ὁ Κατακτητής!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣ'.
Ροβήρος ὁ Κατακτητής.

Μέτριον ἀνάστημα, μετὰ κορμὸν κανονικόν, σχήματος γεωμετρικοῦ τραπεζίου τοῦ ὁποίου ἡ μεγαλύτερα πλευρὰ ἐσηματιζέτο ὑπὸ τῆς γραμμῆς τῶν ὤμων. Ἐπὶ τῆς γραμμῆς αὐτῆς, κρατουμένη ὑπὸ εὐρώστου λαίμου, μία μεγάλη κεφαλὴ σφαιροειδῆς. Ὀφθαλμοὶ ζωηροὶ, ἀντικατοπτρίζοντες καὶ τὴν παραμικροτέραν συγκίνησιν, καὶ ὑπεράνω, εἰς διαρκῆ σύσπασιν, ὁ ὀφθαλμὸς μῦς, δεξιμα ἐκτάκτου ἐνεργείας. Κόμη βραχεῖα, ὀλίγον οὐλῆ, μετὰ μεταλλικᾶς ἀνταυγείας, εὐρὸ στήθος, τὸ ὅποιον ἀνυψούτο καὶ κατέπιπτε μετὰ κινήσεις φυσήτηρος σιδηρουργεῖου, βραχίονες, χεῖρες, κνη-

μαι ἀντάζαι τοῦ κορμοῦ, — ὅτε μουστάκι, ὅτε φαβορίτες, ὑπογένειον μόνον πλατὺ κατὰ τὸν ἀμερικανικὸν συρμόν, ἐπιτρέπον νὰ φαίνωνται αἱ κλειδώσεις τῆς σιαγόνης, τῆς ὁποίας οἱ μασητήρες πρέπει νὰ εἶχον τεραστίαν δύναμιν.

Τοιαύτη ἦτο ἡ εἰκὼν τοῦ παραδόξου ἀνδρός, τὴν ὁποίαν ἐδημοσίευσαν ὅλοι αἱ ἐφημερίδες τῆς Συμπολιτείας, τὴν 13 Ἰουνίου 18... τὴν ἐπαύριον τῆς ἡμέρας καθ' ἣν ὁ ἀνθρωπος αὐτὸς ἐνεφανίσθη ἐπισήμως κατὰ τὴν συνεδρίασιν τοῦ Ἰνστιτούτου Οὐδέλδων τῆς Φιλαδελφείας.

Ἦτο ὁ ἴδιος, ὁ Ροβήρος ὁ Κατακτητής, ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος μοὶ εἶχεν ἀποκαλυφθῆ, ρίπτων μοὶ τὸ ἡχηρὸν ὄνομα του ὡς ἀπειλήν, ἐντὸς αὐτοῦ τοῦ κρατήρος τοῦ Γκρέητ-Ἄυρου!...

Εἶνε ἀνάγκη νὰ ὑπομνήσω ἐν συντόμῳ τὰ γεγονότα, τὰ ὅποια εἴλκυσαν ἐπὶ τοῦ ρηθέντος Ροβήρου τὴν προσοχὴν ὅλον τοῦ κόσμου. * Ἐξ αὐτῶν ἀπορροιοῦν αἱ συνέπειαι τῆς θαυμασίας ταύτης περιπετειᾶς, τῆς ὁποίας ἡ λύσις ἔκειτο ἐντὸς πάσης ἀνθρωπίνης προβλέψεως.

Τὴν ἑσπέραν τῆς 12 Ἰουνίου, ἐν Φιλαδελφείᾳ, τὸ Ἰνστιτούτον Οὐδέλδων συνεδρίαζεν ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Οὐνκλ Προυντ, μίας τῶν σημαντικωτέρων προσωπικοτήτων τῆς πρωτεύουσος ἐκείνης τῆς Πεννσυλβανίας. Γραμματεὺς ἦτο ὁ Φίλ Ἐβανς, κάτοικος τῆς αὐτῆς πόλεως, ὅχι ὀλιγώτερον σημαντικὸς. Συνεζητεῖτο τὸ μέγα πρόβλημα τῶν πηδαλιουχομένων ἀεριστάτων. Τῇ φροντίδι τοῦ διοικητικοῦ Συμβουλίου, εἶχε κατασκευασθῆ ἐν ἀεριστάτων, τεσσαράκοντα χιλιάδων κυβικῶν μέτρων, βαπτισθὲν Ἐπὶ τὰ πρόσω. (* Ἐπεταὶ συνέχεια) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

* Ἰδε τὸ πασίγνωστον μυθιστόρημα τοῦ Ἰουλίου Βέρν «Ροβήρος ὁ Κατακτητής», ἐκ τῆς μεγάλης σειρᾶς τῶν «Παραδόξων Ταξιδίων».

ΚΑΘΕΝΑΣ ΑΠΟ ΛΟΓΟΥ ΤΟΥ...

- Ἡ Συννεφία κ' ἡ Ἐαστεριά, κόρες τοῦ θῆγα Χρόνου, Προχθὲς συναπαντήθηκαί 'ς ἓνα σκαλί τοῦ θρόνου.
- Κ' ἡ πρώτη, κλαυπορόσοπιτη, Στρέφει καὶ λέει τοῦ θῆγα: — Γιατί, πατέρα μου, γιατί, Ἐμένα, ὅπου κι' ἂν πῆγα, Ἀπὸ τίς ροῦγες τίς πλατειεῖς κι' ὡς τὰ στενά σοκάκια, Ὅλοι με βαρυνκόμηναι με πίκρα καὶ με κῆνια, Ἐνῶ τὴν ἀδελφὴν μου ἐδῶ, τὴν χρυσοστολισμένην, Ὅλοι τὴν καλαδέχονται παντοῦ κι' ὅπου πηγαίνει; Κ' εἶπεν ὁ θῆγας: — Κόρες μου, ἢ μὰ τὴν ἄλλη ἰδέτε! Καθένας ἀπὸ λόγου του μισεῖται ἢ ἀγαπιέται.

ΑΡΡΩΣΤΕΣ ΚΟΥΚΛΕΣ

Ἡ Μιμὴ τὸ ἀπεφάσισε: Οἱ κούκλες τῆς σήμερα θὰ εἶνε ἄρρωστες. Καὶ νὰ τες ἐξάφνα ὅλες 'στὸ κρεβάτι. Ἄ, ἡ Μιμὴ δὲν ἀσειεβεῖται σὲ κάτι τέτοια. Ἀμα εἶνε κανεὶς ἄρρωστος, πρέπει νὰ πέφτῃ στὸ κρεβάτι καὶ νὰ κἀν γιαιτρικά' ἀλλοιωτικά δὲν γίνεται!

Ἡ Μιμὴ ἐφόρεσε ἀμέσως μιὰ μακρὰ πουκαμισὰ με ζώνη πέτσινη, — γιὰ νὰ εἶνε ντυμένη ὅπως οἱ νοσοκόμες, ποῦ τίς εἶδε στὸν «Εὐαγγελισμόν» μιὰ μέρα ποῦ πῆγε νὰ ἐπισκεφθῆ ἐκεῖ ἕναν ἄρρωστο θεῖο της. Ἡ κάμαρα τοῦ νοσοκομείου ἢ σιωπηλὴ καὶ μισοσκότεινη, ἢ μυρωδιὰ καὶ τὰ μπουκαλάκια τῶν γιαιτρικῶν, τὰ θερμόμετρα καὶ τὰ ἐργαλεῖα, ὅλ' αὐτὰ τῆς ἔκαμαν μεγάλην ἐντύπωσιν. Ὅταν ἕνα παιδάκι ἔχει μιὰ ζωηρὴ ἐντύ-

Ἐποφείρει ἀπὸ φοβεροῦς πόνους τὸ κεφάλι... (Σελ. 239, στ. β')

πωσί, ἀμέσως θὰ τὴν κάμῃ παιγνίδι. Ἔτσι λοιπὸν καὶ ἡ Μιμὴ ἐμασκαρεύθη εἰς νοσοκόμον, ἐξάπλωσε τίς κούκλες τῆς ἐπάνω στὶς μεγάλες πολυθρόνες, καὶ ἐμισόκλεισε τίς γρίλλιες γιὰ νὰ μπαίη λιγώτερο φῶς. Τῶρα πηγαίνει ἀπὸ τὴν μιὰ εἰς τὴν ἄλλη, ἀλλὰ περπατεῖ σιγά, πολὺ σιγά, μετὰ τὴν παντοφλίτσας τῆς ἐπὶ τοῦ παρκέτου, γιὰτὶ καὶ ὁ παραμικρὸς κρότος ἐνοχλεῖ τὴς ἄρρωστες καὶ τὴς ξαναπιάνουν οἱ πόνοι.

Ἡ Μιμὴ ὅμως δὲν ξέρεε καλὰ-καλὰ τί εἶδους ἀσθένειαν ἔχουν οἱ κόρες τῆς. Αὐτὸ τὸ ζήτημα τὴν στενοχωρεῖ πολὺ. Καὶ ἐμπεῖε γιὰ πνευρίτιδα, φλεβίτιδα, δυσπεψία, σκολημοειδίτιδα, ἀλλὰ χωρὶς νὰ ἐννοῖ τί σημαίνουν ἀκριβῶς αὐτὰ αἱ λέξεις ποῦ ἔτυχε νὰ τὰς ἀκούσῃ, καὶ ἐπομένως χωρὶς νὰ ξεῦρη ποῖο ὄργανο, ποῖο μέρος τοῦ σώματος πάσχει στὴν καθεμίαν, γιὰ νὰ τὸ περιποιῆται ἰδιαιτέρως. Μοιράζει τίς ἄρρωστες εἰς τὴν τύχην καὶ, ἐπειδὴ δυσκολεύεται νὰ τίς περιποιῆθῃ, τίς γιαιτρεύει ἀποτόμως ὡς ἐκ θαύματος, καὶ ἀνακαλύπτει ἔπειτα ἄλλες, ποῦ πάλι δὲν τίς γνωρίζει

καλλίτερα... Τὸ μόνο ποῦ ξεῦρει εἶνε ὅτι κάθε ἄρρώστεια εἶνε βαρεῖα. Καὶ ἔτσι πρέπει νὰ εἶνε, γιὰ νὰ ἔχῃ γούστο τὸ παιγνίδι. Οἱ κούκλες πρέπει νὰ κινδυνεύουν καὶ ἡ Μιμὴ νὰ κάμῃ πῶς φοβᾶται γιὰ τὴν ζωὴ τους.

Τὴν ἄρρώστεια ὅμως τῆς Ἀλεξανδρόβνας τὴν ξεῦρει καλά ἡ Μιμὴ. Ἡ Ἀλεξανδρόβνα εἶνε κούκλα ρωσίσ, ὅπως τὸ φανεροῦν καὶ τὸ ὄνομά της, καὶ ὑποφέρει ἀπὸ φοβεροῦς πόνους ἐπὶ κεφάλι. Μιὰ μέρα ἐπέπε ἀπὸ τὸ παράθυρο ἐπὶ τὴν κηφό, κ' ἐπληρώθη ἐπὶ μέτωπο. Ὁ Ἀνδρῖκος, ὁ ἐξάδελφος τῆς Μιμῆς, εἶπε πῶς ἂν δὲν πέθανε ὕστερ' ἀπὸ τέτοιο φοβερὸ πέσιμο, εἶνε ποῦ ἔχει πολὺ γερὴ κράσι καὶ... πορσελάνη. Οἱ πόνοι ὅμως δὲν τὴν ἀφίνουν... Ἀληθεῖα ἡ Μιμὴ πρέπει νὰ κράξῃ τὸν Ἀνδρῖκον καὶ νὰ τὸν συμβουλευθῆ. Αὐτὸς εἶνε μαθητῆς τοῦ Ἑλληνικοῦ Σχολείου καὶ ξεῦρει περισσότερὰ της. Ὅσα τῆς πῆ τί ἄρρώστεια ἔχουν καὶ οἱ ἄλλες τῆς κόρες. Τὴν θέλει, ἀλλὰ καὶ τὴν φοβάται...

Ξεῦρει ὅτι αὐτὲς θὰ διατάξῃ ἀμέσως κοψίματα καὶ ραψίματα. Εἶνε ὑπὲρ τῶν ἐγχειρήσεων. Καί, ἡ Μιμὴ νὰ μὴν θέλει νὰ εἶνε ἄρρωστες οἱ κούκλες τῆς, πολὺ ἄρρωστες, ποῦ νὰ κινδυνεύουν νὰ πεθάνουν χωρὶς νὰ πεθαίνουν, — ἂν καὶ μιὰ κηδεῖα κούκλας θὰ ἦτο καὶ αὐτὴ καλὸ παιγνίδι διὰ τὸ ἀπόγευμα, — ποτὲ ὁμως δὲν θὰ ἐδέχετο νὰ τῆς σακατέψουν τίς κούκλες τῆς, ἔστω καὶ ἂν ἡ ἐγχειρήσις ἐπρόκειτο νὰ τὰς σώσῃ ἀπὸ τὸν

θάνατον. Φθάνει ποῦ τὸ κεφάλι τῆς ἀγαπημένης τῆς Ἀλεξανδρόβνας εἶνε σπασμένον ἐπὶ μέτωπο, καὶ ποῦ οἱ γονεῖς τῆς ἀρνούνται νὰ τῆςβάλουν καινούργιο, μετὰ τὴν πρόφασιν ὅτι ἡ Μιμὴ ἐπῆρε ἐπὶ γαλλικὰ τρεῖς φορὲς κατὰ σειράν καθὸ βαθμῶν... Μὰ τί σχέσις ὕπαρχει — ἐρωτᾷ ἡ Μιμὴ — μεταξὺ τοῦ μετώπου τῆς Ἀλεξανδρόβνας καὶ τῆς ἀμελείας τῆς εἰς τὰ γαλλικά;...

Στὴ μισοσκότεινη κάμαρα, ἡ Μιμὴ, ὡς νοσοκόμος, παίζει τὸν ρόλον τῆς τόσοσσοβαρᾶ, ὥστε δὲν ἐννοεῖ μετὰ κανένα τρόπον νὰ καταβῆ ἐπὶ σαλόνι διὰ νὰ δεῖξῃ τὰ γραπτά τῆς εἰς τὴν θεῖαν Μαρίαν, ποῦ ἤλθε μιὰ στιγμὴν περαστικῆ. Μπορεῖ γὰρ ἰσχυρῶς τίς ἄρρωστες τῆς καὶ προπάντων τὴν Ἀλεξανδρόβναν ποῦ κινδυνεύει; Δὲν γίνεται!

Ἡ ἀλήθεια εἶνε, ὅτι ἡ Μιμὴ βρῆκε καλὴν πρόφασιν διὰ νὰποφύγῃ τὴν θεῖαν Μαρίαν, ποῦ δὲν τὴν χωρεῖ καθόλου. Γιατί;... Οὕτε ἡ ἴδια δὲν ξεῦρει. Ἡ θεῖα Μαρία εἶνε

μιὰ πολὺ ἀγαθὴ γρηοῦλα, ποῦ τὰ δυστυχήματα, ἀντὶ νὰ τῆς τραχύνουν, τῆς ἐμαλάκωσαν μᾶλλον τὸν χαρακτήρα. Ἀλλὰ τὰ παιδιά, ὅπως καὶ οἱ μεγάλοι, ἔχουν κάτι προκαταλήψεις, ποῦ δὲν δικαιολογοῦνται διόλου. Διὰ μυστηριώδεις λόγους, ἡ Μιμὴ ἀντιπαθεῖ τὴν Μαρίαν, ἡ ὁποία τὸ ἐννοεῖ, ἀλλὰ δὲν τῆς βασιτᾶ κακίαν καὶ ἐλπίζει ὅτι μετὰ τὸν καιρὸν, μετὰ τὴν ἡλικίαν, ἡ ἀνεψία τῆς θὰ τὴν γνωρίσῃ καλλίτερα καὶ θὰ τὴν ἀγαπήσῃ.

Καὶ ἐπειδὴ ἡ Μιμὴ δὲν κατεβαίνει νὰ ἰδῇ τὴν θεῖαν Μαρίαν, ἡ θεῖα Μαρία ἀνεβαίνει νὰ ἰδῇ τὴν Μιμὴν.

Ἄν οἱ γρίλλιες δὲν ἦταν κλειστὲς, θὰ ἐδλεπε μετὰ τὴν ἐπιτακτικὴν χειρονομίαν ἡ Μιμὴ τῆς ἐσύττησε σιωπῆν, ἐνῶ ἐκεῖνη ἐσκυπτε νὰ τὴν φιλήσῃ... Νά, κάμνει ἀπαράλλακτα ὅπως καὶ ἡ νοσοκόμος τοῦ θεοῦ τῆς εἰς τὸν Εὐαγγελισμόν, ὅταν εἰσέρχεται κανεὶς ὀχληρὸς ἐπισκέπτης κ' ἐκινδυνεύει νὰ ταραχθῇ ὁ ὕπνος τοῦ ἄρρωστοῦ.

— Σιγὰ, θεῖα Μαρία! μὴν κάνεις κρότον! Ὅσα μού ξυπνίσῃς τὴν Ἀλεξανδρόβνα μου ποῦ ὑποφέρει πολὺ.

— Μὰ ἐγὼ δὲν βλέπω νὰ κοιμᾶται! λέγει ἡ θεῖα Μαρία, δείχνουσα τὰ ὀλανοικτα μάτια τῆς Ἀλεξανδρόβνας.

Ἡ Μιμὴ σηκώνει τοὺς ὤμους μετὰ περιφρόνησιν.

— Καλὲ δὲν ἐννοεῖτε σεῖς!

— Ἐννοῶ, ἐννοῶ, ἀφοῦ φεύγω! Ἐλα χρυσὸ μου, ἕνα φιλάκι ἀκόμη καὶ σὲ ἀφίνω.

— Ὅχι σήμερα! Δὲν ἔχω καιρὸν.

Καί, διὰ νὰποφύγῃ τὸ φιλί, ἡ Μιμὴ τρέχει ἀπὸ τὸ ἕνα κρεβάτι στὸ ἄλλο. Βίγεται, καθὼς λένε, χίλια κομμάτια. Ἐδῶ μπαμπάκι, ἐκεῖ κατάπλασμα, παρακέρα σιρόπι, στὴν μιὰ μαξιλάρι, στὴν ἄλλη ζεστό... Ἄ, οἱ ἄρρωστοὶ θέλουν περιποίησι!...

Ἡ θεῖα Μαρία, ἡ ὁποία, ἐννοεῖ πολὺ καλὰ τί σημαίνουν αὐτὰ, διασκεδάζει

«Σιγὰ, θεῖα Μαρία...» (Σελ. 239, στ. γ')

μαλοντούτο με το σπουδαίον ύψος που παίρνει η Μιμή.

«Γίνεται χιλια κομμάτια...» (Σελ. 239, στ. γ')

— Μά σωπάτε λοιπόν, θεία Μαρία! Νά, η 'Αλεξανδρόβνα κουγύθηκε. 'Η παραμικρά έμιλία γύρω της την κουράζει, και είδα κ' έπαθα ως πού να την κοιμισώ.

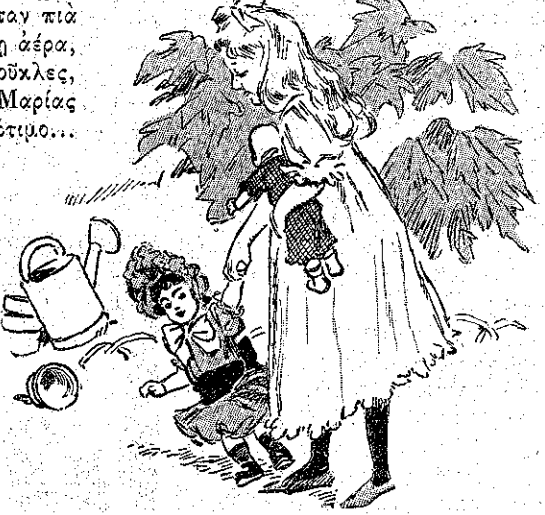
'Εξαφνα άκούει από μακριά ταμπούρα και σάλπιγγες. Οι φαιδροί ήχοι πλησιάζουν όλονέν, γίνονται καθαρώτεροι, δυνατότεροι... Τί τρέχει; Οι στρατιώται γυρίζουν από τα γυμνάσια. Τράμ! τράμ! τάράμ!...

Πρέπει να πούμε την αλήθεια: μόλις άκουσε η Μιμή τόσο θόρυβο, το πρώτο πού έσυλλογίσθη ήταν η 'Αλεξανδρόβνα της:

— Αυτοί οι κροτοι, είπε, θα της μπουν στο κεφάλι από την τρύπα του μετώπου της. Άχ, το καιμένο το μυαλό της! τί θα ύποφέρη!

Λίγο άκόμη, και η φιλόστοργη Μιμή έφώναζε με θυμό στα ταμπούρα και στις σάλπιγγες να παύσουν να κτυπούν και να παίχουν... Βουλώνει ταυτιά της, κάμνει σαν τρελή, είχε έτοιμη να καταρασθώ τον στρατόν, πού με την θορυβώδη του παρέλαση ταραττει τον ύπνον των άρρώστων της. Άλλ' η κατάρα δεν προσθάνει να βγίη από το κερα-

σένιο στοματάκι της Μιμής. Τώρα κτυπά η γκράν-κάσσα. Μπάμ! Μπούμ! Νά θάρχιση η στρατιωτική μουσική. Καλέ όλόκληρο σύνταγμα περνά!.. Τής άρέσει πολύ της Μιμής να βλέπη

«Νά τες τώρα στον κήπο.» (Σελ. 240, στ. γ')

Και από πέσμα, θέλει τώρα να δείξη ότι διασκεδάζει υπερβολικά με το να περιποιήται τις άρρωστες κόρες της. Άκουε εκεί πού θάφιση έτσι, χωρίς περιποίηση, όλομόναχη με τους πόνους της την αγαπημένη της 'Αλεξανδρόβνα!... Ποτέ! Θα γίνη θύμα του καθήκοντος, της σπαργής της και... του παιχνιδιού της. "Όσο είχε εκεί η θεία Μαρία, η Μιμή θα μένη κλεισμένη στα σκοτεινά.

Περνά μία ώρα. 'Η Μιμή την αισθάνεται άργολινητη και μονότονη την ώρα αυτή... Είναι κουρασμένη, στενοχωρημένη, και με πολύ όλιγώτερο ζήλο περιποιήται τις άρρωστες. Στο τέλος, χολοσκασμένη, κάθεται στην καρέκλα της και κοιτίζει ναποκαιμητή..

στρατιώτες να περνούν. Με τη μουσική και τη σημαία μπροστά, είναι τόνον ώραιον το θέαμα!... Φθάνει νάνοξη μονάχα το παράθυρον... Ναι, μά οι άρρωστες κούκλες;...δεν θα ήταν τρέλλα; έγκλημα;... Θα έκρουλογούσαν, και

μάλιστα η 'Αλεξανδρόβνα με την πληγή της... 'Η περιέργεια και το καθήκον παλαιόν τώρα μέσα στην καρδιά της Μιμής. 'Η πάλη είναι φοβερά, αλλά, εύτυχώς, δεν διαρκεί πολύ...

"Ε, είχε ανάγκη να σας είπω ότι η περιέργεια ένίκησε το καθήκον; Στήν ηλικία της Μιμής, η περιέργεια, ξέρετε, είναι πολύ δυνατότερη και νικά τα πάντα... 'Η Μιμή λοιπόν άνοίγει το παράθυρον. Οι σκονισμένοι και κουρασμένοι στρατιώται μετά βίας κρατούν το βήμα ρυθμικό. Οι αξιωματικοί όμως είναι καθάλλα σε ώραία άλογα, και αυτοί δεν φαίνονται διόλου κουρασμένοι.

"Η μουσική παίζει, η σημαία κυματίζει. Και η Μιμή, κατενθουσιασμένη, όρχιζεται στη σημαία, πώς ποτέ δεν θα παντρευθώ, αν δεν πρόκειται να πάρη αξιωματικό.

Από το διπλανό μπαλκόνι, η θεία Μαρία βλέπει τη Μιμή και της λέγει με ύφος πού προσπαθεί να το κάμη όσο το δυνατό σοβαρώτερο:

— Μιμή! Τί κάνεις εκεί; Κλείσε γρήγορα το παράθυρο και θα σου κρουλογήσουν οι κούκλες! Φοδούμαι μη την κτυπήση στο μυαλό την 'Αλεξανδρόβνα σου!...

Για μία στιγμή, η Μιμή δεν ξέρει πώς να το πάρη και τί να κάμη. Νά θυμώση;... Θα ήταν άνοησία. Γελά λοιπόν και άπαντά:

— Ευχαριστώ πολύ για το ενδιαφέρον, θεία Μαρία, μάθετε όμως ότι οι κούκλες μου είναι πολύ καλλίτερα... σχεδόν καλά. 'Η στρατιωτική μουσική τίς εγιάτρεψε όλες!

Και πραγματικώς! "Όσην ώρα περνούσε το σύνταγμα, καμιά κούκλα δεν είπε πώς πονούσε. 'Η Μιμή τους δίνει την άδια να σηκωθούν, και να τες τώρα στον κήπο.

"Ε, ύστερ' από τόση κλειτούρα, έχει βέβαια το δικαίωμα να πάρη και λίγον αέρα η Μιμή. Τώρα μάλιστα πού με τις φροντίδες της, οι κούκλες της έγιναν καλά!...

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

Η ΜΙΚΡΗ ΜΑΥΡΗ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Α. ΛΑΤΟΥΣΗΣ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι' (Συνέχεια)

"Ο Γκα'Ντούρ, εύθυτης άκόμη, άπτόητος, με ύφος αθάδες και σαρκαστικόν, ύψωσε τους ώμους και άπεκρίθη:

— Με είδαν;... Ποιός με είδε;... Με είδες σύ;—ήρώτησεν ένα μέλος του Συμβουλίου, το όποιον δεν άπεκρίθη—σύ μήπως;... σύ;... όχι;... ποιος λοιπόν;... Έρωτώ, ποιός με είδε; Θέλω

να μάθω ένα, ένα μόνον, εκείνον πού με είδε.

— Δεν έχεις το δικαίωμα να έρωτάς, είπεν ο Μπα'Μπουλό, έχεις μόνον το καθήκον ναποκρίσειςαι.

— Δεν θάποκριθώ παρά 'ς εκείνον πού έχει λόγους να με κατηγορή. Σ' εκείνον μόνον πού με είδε! "Ας έλθη, αν τουμά, να τον ιδώ και να τον άκουσω. "Ας έλθη να μου πη κατά πρόσωπον, ότι ο ένοχος είμαι εγώ.

— "Ο κατηγορούμενος άρχισε, βλέπω, ναπειλή! άνέκραξεν ο 'Αρχηγός Βασιλεύς.

— "Ομολόγησε και θα συχωρεθής, προσέθεσεν ο Μπα'Μπουλό. Δόσε στο Βασιλέα το φυλακτό του και δεν θα σε πειράξη κανείς. Διαφορετικά, θα δεθής, θα μαστιγωθής και θάποθάνης.

Αντι άπαντήσεως, ο Γκα'Ντούρ έδειξεν εις την έμψυριν τον γρόνθον του. Το κίνημα τούτο έπηξήσε την όργην των Συμβούλων. Άλλ' ένθ' ο Μπα'Μπουλό ήνοιγε το στόμα δια να έκφωνήση την άπόρασιν, έξω ήκούσθη άσυνήθης θόρυβος βηματών, φωνών, όπλων, και από την θύραν της βασιλικής καλύδης, είδαν να εισέρχεται εις Ευρωπαίος με λευκά ένδύματα και με μάσκαν, η όποία έκάλυπτε τα τρία τέταρτα του προσώπου του.

Είσελθών εις την αίθουσαν της Παλάδρας, ο κύριος Φάμπρ, —διότι αυτός ήτο, έπιστρέφων από το ταξείδι του, — άπεκαλύφθη. Τον έκαιρέτισαν με κραυγές χαράς και με ζωηρά χειροκροτήματα. 'Ιδού! τα αγαθοποιά πνεύματα των προγόνων έστειλαν τον κ. Φάμπρ εις την υπεράτην και κρίσιμον στιγμήν! 'Αμέσως ο Μάγος, δίδων την θέσιν του εις τον κ. Φάμπρ, τον άνεκήρυξε μεγαλοφώνως «πρόεδρον της Παλάδρας».

— Μά πώς συμβαίνει να συνεδριάζετε; ήρώτησεν ο κ. Φάμπρ. Έμάθατε λοιπόν τας σοβαράς ειδήσεις, τας όποιας φέρω και οι όποιαί, τώντι, άπαιτούν συνδιάσκεψιν;

Και δι' όλίγων, ο πράκτωρ του Γαλλικού Κόγγου, άφού έπληροφόρηθη τα κατά το έγκλημα, έπληροφόρησε και αυτός την Παλάδραν περι της έπαναστάσεως των Ματαμπέλων και των σπουδαίων γεγονότων, τα όποια προητοιμάζοντο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'

Από την Δάλιαν έξαρτάται η να σωθῆ η να καταδικασθῆ.

Ένθ' το Συμβούλιον έξηκολούθει την συνεδρίασιν, η είδησις της καταδίκης του Γκα'Ντούρ διεδίδετο εις το χωρίον και έγέμιζε τον κόσμον χαράν. Οι άνδρες, αι γυναίκες, προπάντων δε τα παιδιά και οι γέροντες, όλοι ήσαν καταχαρούμενοι.

"Η Λου' Φατύ έχόρευεν από την χαράν της και έτραγουδούσεν άσματα έλευθερίας, όταν είδε την 'Ο'Δάλιαν, η όποία ήρχετο σιγά-σιγά από τα μονοπάτια. Έφερεν εις το κεφάλι μίαν φλάσκαν άδειανήν. "Ο ήλιος, ώχρός άκόμη, —διότι ήτο πολύ πρωί, —διεπέρα με τας άκτινάς του την φλάσκαν αυτήν, και ένθ' η μικρά έπροχωρούσεν, η φλάσκα έχρυσίζετο, ιριδοβάφετο κ' έφώτιζε το πρόσωπον της μαύρης. Θα έλεγε κανείς ότι την περιέβαλλεν ιερός φωτιστέφανος.

"Η Λου' Φατύ έτρεξε προς αυτήν περιχαρής και της είπε:

— Έμαθες τα εύχάριστα νέα;

— "Όχι... Τί τρέχει;

— Ά! δεν ήλθαν λοιπόν τα τάρματα ως το σπίτι σας! Ναι, ναι... καλά έκαμαν... ήξευραν καλάπως ο ένοχος δεν μπορούσε να βρίσκεται εις το τίμιο σπίτι των Λευκών.

— Ποιός ένοχος; ήρώτησεν η 'Ο'Δάλια ταρασσομένη.

— Νά, ο Γκα'Ντούρ. Τώρα πια θα μπορούμε να ζούμε και να κοιμούμεθα ήσυχοι! "Ο Γκα'Ντούρ, το τέρας, έκαμε ένα φοβερό έγκλημα και καταδικάσθη εις θάνατον.

— "Ο Γκα'Ντούρ;... έκαμε έγκλημα;... καταδικάσθη;

— Μπα! γιατί τρώμαζες έτσι, 'Ο'Δάλια;... Τί σε νοιάζει εσένα;... Ά, ναι, ξέρω... είναι η ιδέα σου σου έβαλαν οι Λευκοί... ότι δεν πρέπει να χαιρέται κανείς δια την δυστυχίαν των άλλων... Τών άλλων, ναι! μά του Γκα'Ντούρ; — Σώπα, Λου' Φατύ, σώπα!... άνέκραξε τραγικώς η μικρά μαύρη σφίγγουσα δυνατά το χέρι της φίλης της. Το δε κίνημά της αυτό ήτο τόνον άπότομον, ώστε η φλάσκα πού έταλαντεύετο εις το κεφάλι της έπεσε κατά γής, και η πέτρα πού είχε βάλη μέσα δια να την κρατή εις ίσορροπίαν, έκυλίσθη εις την άμμον.

— Μά τί έγκλημα έκαμεν; επέμεινε η 'Ο'Δάλια.

— Απόψε, την ώρα πού κοιμόταν ο βασιληάς, μπήκε κρυφά στο παλάτι και του έκλεψε το φυλακτό του: το νύχι του πάνθηρος!

Κ' ένθ' η 'Ο'Δάλια έμενε σιωπηλή, κατάπληκτη, η φίλη της έτραγουδούσε τριβουσα τα χέρια:

Ού λά! ού λά! λα λ! ού λά!...

"Επειτα, στηρίζασα τους γρόνθους επί των ισχιών, ήρχισε να στρηφογυρίζη σαν σβούρα, φεύγουσα όλονέν επί των άκρων των δακτύλων, προς τα μονοπάτια του δάσους.

«Εγώ γυρεύω να σε σώσω...» (Σελ. 242, στ. γ')

— Πού πηγαίνεις; την ήρώτησεν η 'Ο'Δάλια.

— Στο δάσος, να μαζέψω ξύλα και νανάψουμε απέξω από το καλύδι μας μία μεγάλη φωτιά, για να δείξουμε έτσι τη χαρά μας!...

— Στάσου, Λου' Φατύ!... Μην πάς στο δάσος!... Μή χαιρέσαι!... Μή μιλάς για το Γκα'Ντούρ ούτε για χαρμόσυνη φωτιά!...

Λέγουσα ταυτα η 'Ο'Δάλια, έσκυφεν, έσήκωσε την κτρινην της φλάσκαν έξώρυξε την πέτραν η όποία είχε χωθή

εις την άμμον, την έβαλε μέσα εις την φλάσκα και ειπε βιαστικά προς την φίλην της :

— Έκει-πέρα...πίσω από τις καλύβες, ή γίδα του Ντα'Σαγκουί, βσκει μόνη της...Τρέξε, άρμεξε τη, γέμισε τη φλάσκα και πήγαινε τη άμείως είν κυριο Τζάκ.

— Μά...είπεν ή Λου'Φατύ.

— Στάσου, προσέθεσεν ή 'Ο'Δάλια, φοβηθείσα μήπως ή φίλη της έβλεπε τόν άρρωστον και τó φυλακτόν του. Δέν θα μπής όμως είνην κάμαρα του κυριου Τζάκ...Κανεις δέν μπαίνει εντός από τη μητέρα του... Θα δώ-

σεις τη φλάσκα είν Ν' Γκέρμα και θα γυρίσεις άμείως... Έγώ φεύγω... τρέχω για να διορθώσω τó κακό... αν είνε ακόμη καιρός.

Έβρεχε... Διά δευτέραν φοράν, και υπό τας αυτας περιστάσεις, έβλεπε τας καλύβας να περνούν, να φεύγουν γρήγορα άπ' έμπρός της... Άλλ' αúτην πην φοράν δέν εφάνοντο έρημοί· οι μαυρί επηγαινοήρχοντο, τα παιδιά έγελοσαν, αι γυναίκες συνωμίλου, κοπανίζουσαι την μανιόκταν των εις ξύλινα ίγδια και τó θέμα της συνομιλίας των ήτο βέβαια τó έγκλημα.

Η 'Ο'Δάλια έτρεχεν, έτρεχε, και τα βλέμματα δέν ήμπορούσαν πλέον να την φθάσουν. Ουδεις την ανεγνώριζε. — Έγώ έκαμα τó έγκλημα, έσυλλογίζετο, και άλλος καταδικάσθηκε. Γρήγορα, 'Ο'Δάλια!... τρέχα!

Ωμιλούσε προς τόν εαυτόν της όπως τó έκαμεν εις τó δάσος, την στιγμήν που έπλησίαζαν τά θηρία, όπως τó έκαμε χθές, την ώρα που έπηγαινε να πάρη τó νύχι, όπως τó έκαμεν εις όλας τας τραγικάς στιγμάς, όταν ήσθάνετο την ανάγκην να συμβουλευθή ή να ένθαρρύνη τόν εαυτόν της.

— Ναί... έξ αιτίας σου ένας άνθρωπος θα πεθάνη.

— Έξαφνα έσταμάτησε :

— Άλλά ό άνθρωπος αυτός, έσυλλογίσθη, είνε κακός. Είνε ό Γκα'Ντούρ. Δηλαδή ό πιό κακός που υπάρχει, ό φόβος και ό τρόμος της φυλής. 'Ο θάνατός του θα ήταν ή σωτηρία, νίκη!

'Ολοι, από τώρα, χαίρονται γι' αυτό. Θα λείψη ό Γκα'Ντούρ και κανεις πιά δέν θα πειράζει τα παιδιά, ούτε θα βρίζη τις γυναίκες, ούτε θα κάμνη καυγάδες με τούς άνδρες.

— 'Ο'Δάλια!... μά τι λές;

— Ναί, καλά λέγω... κανεις δέν θα μάθη... κ'έγω θα μπορέσω να ζήσω..

— Θα μπορέσης να ζήσης;...

— Βεβαίωτα... Έπειτα, μήπως δέν είνε ανάγκη να ζήσω; Μήπως ό κύριος Τζάκ δέν με χρειάζεται για να γίνη καλά;

— 'Ο κύριος Τζάκ;... μιλάς για τόν κύριο Τζάκ; Μά τόν έρώτησες πριν τó κάμης αυτό; Έτσι θά σ' έσυμβούλευε ό Τζάκ;... Θα σ' έπεδοκίμαζε; θά σ' ένεθάρρυνε, 'Ο'Δάλια;... Τι θά κάμης;... Αυτά λοιπόν που έμαθες, με τóσους κόπους, με τóσην ύπομονή, μέρες και μήνες τώρα που σε διδάσκει, ό καλός σου άφέντης; τά ξεχνάς;

Κινομιλίζεις πως θά σε ήθελε πιά κοντά του, αν ήξευρε τί σκοπεύεις να κάμης;... — Κύριε Τζάκ! έψιθύρισε ή μικρή μαύρη, ρίπτουσα βλέμμα προς τó μέρος του οικίσκου των Λευκών. Έμπνευσέ με!

Έμεινε προσεχτική, ακίνητη, με κλειστά μάτια, ως να ήθελε ν' άκούση και με τά μάτια της άκμης, με τά όλα της.

— Γενναία 'Ο'Δάλια! ήκουσε. Θα ναυαγήσης εσύ εις τόν λιμένα;... Άκόμη διατάξεις;... Μά δέν ήξεύρεις λοιπόν τη λέξι... τη μόνη που πρέπει τώρα να σε οδηγήση;... Τό καθήκόν σου!...

Άνοιξε πάλιν τά μάτια της. Και τó άπλετον εώς του ήλιου τά έπλημμύρισε με λάμψιν. Συγχρόνως έγινε εώς και εις τó πνεύμα της, εις την συνεδησίην της, και διητυθύνη σταθερώς προς τó μέρος της Παλάβρας.

Έφθασεν εκεί κα' εύθειαν, και ένψ ήτοιμάζετο να εισέλθη εις τόν περίβολον, ό έποιος έχώριζεν από τόν δρόμον την σκηνήν της Παλάβρας, είδε προσηλωμένον εις ένα δένδρον τόν Γκα'Ντούρ, τόν έπαινον όι πολεμιστάι του βασιλέως κατεγίνοντο άκμήν με πολλόν κόπον να προσδένουν εις τó δένδρον εκείνο διά σχοινίων χονδρών. Έστάθη προς στιγμήν, έπειτα έτρεξε πλησίον του και ήρ-

χισε να τόν περιτριγυρίζη, όταν τόν ήκουσε να της φωνάζη ύβριστικάς :

— Βρέ σύ, μικρή κακαράζα, μαδημένη, θά πάψης να με τριγυρίζης; Άλλ' ή 'Ο'Δάλια προσεποιήθη ότι δέν ήκουσε. Αυτή έκύτταζε να κάμη τόν σκοπόν της...

— Φεύγα από δω! παληοκόριτσο!... ύβρισε και πάλιν εκείνος.

— Γιατί μου λές άσχημα λόγια, Γκα'Ντούρ, ένψ έγώ γυρεύω να σε σώσω;

— Να με σώσης; Έσύ;

— Ναί, γιατί δέν είσαι ένοχος. Τό ξέρω.

— Τό ξέρεις; Ά!... να ένας άνθρωπος που τó ξέρει!... Γιατί τότε δέν τρέχεις να τó πής στην Παλάβρα που συνεδριάζει ακόμη;

— Αυτό έτοιμαζόμουν να κάμω. Άν δέν με πιστέψουν όμως; Να μπορώσα τουλάχιστον να σε λύσω... να φύγης...

Και έπειδή όι άνθρωποι του βασιλέως είχαν άπομακρυνθή, ή 'Ο'Δάλια προσεπάθησε να εύρη καμμίαν άκρη, να λύση κανένα κόμβον. Άλλ' όχι ήτο πολύ στερεά δεμένος.

— Πίσεσ καλλίτερα με τά δάκτυλά σου τά σχοινιά αυτά που δένουν τά χέρια μου. Πίσεσ άπ' όλα τά μέρη και ό κόμβος θά χαλαρωθή. θά παραλύση... Έπειτα θα τόν λύσης εύκολα... Και άμα έλευθερωθούν τά χέρια μου, έσώθηκα! Έξέρω έγώ... πολλούς έδεσα 'ς αυτό τó ίδιο δένδρο...

Έκαμεν όπως της είπεν ό Γκα'Ντούρ. Έπίεζε πυρετωδώς άλλ' άσφαλώς... Οι κόμβοι έχαλαρώθησαν... Και μετ' όλίγον ό δεσμός της ήτο εις θέσιν να κινή και να μεταχειρίζεται τά χέρια του, δια ναπαλλαχθή από τας χονδράς ίνας που έσφιγγαν τόν κορμόν του και τά μέλη του. Η 'Ο'Δάλια τόν έβοηθούσε.

— Τώρα, είπεν, όταν ό δεσμός της ήλευθερώθη όλωσδιόλου, δέσε έμέ εις τη θέσι σου και τρέξε να με καταγγείλης. Γιατί έγώ είμαι ή ένοχος!

— Έσύ;... Να δέσω εσέ;... Όχι, δέν θέλω!... Αυτό δέν είνε δική μου δουλειά.

— Τότε φύγε!

— Όστε. Όπως δέν είμαι ένοχος, άλλο τόσο δέν είμαι και δειλός. Μένω.

— Γκα'Ντούρ!... Βλέπω πως δέν είσαι τόσο κακός όσο σε λένε!...

Άκίνητος ό Γκα'Ντούρ, ένψ τά δεσμά του ήσαν πλέον κάτω, έστέκετο κ' εκύτταζε την 'Ο'Δάλιαν τρέχουσαν προς την σκηνήν της Παλάβρας.

(Έπιτάι συνέλεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Άπορία του Τοτού. — 'Ο Χριστός λέγει πως όλοι οι άνθρωποι είνε πλησίον μας. Πώς γίνεται αυτό, αφού άλλοι είνε εδώ, κ' άλλοι είνην 'Αμερική; Έστάλη υπό 'Αθανασίου Διάκου

Η Μαμά: — Τό πύρε τó παλλίδι, 'Ελένη;

Έλένη: — Όχι, μαμά μου. Κοντεύω όμως να τó εύρω.

Έστάλη υπό Στρατηλάτου της 'Ασίας

— Τά μάθατε! Σήμερα μου μίλησε ό Βασιλιάς!

— Πώς; έσένα;

— Βέβαια. Περνούσε με τó αυτοκίνητο, και μου φώναζε να φύγω από τη μέση τού δρόμου.

Έστάλη υπό της Προσφιλούς 'Αναμνήσεως

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ 'ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ.

ΕΙΣ την προηγουμένη «Κυριακήν», καθώς ξεύρετε εδραβεύθη ή 'Ελιούδα. Δέν μου έστειλεν όμως την φωτογραφίαν της και δι' αυτό δέν βλέπετε την εικόνα της εις τó σημερινόν φύλλον. Έλπίζω ότι δέν θα μου κάμη τά ίδια και τó 'Αφρόκωμο, τó όποιον συγγάιρω.

Όσοι μ' έρωτάτε με τóσον ενδιαφέρον δια την «Στέλλαν Βιολάντη» του κ. Φαίδωνος, μάθετε δια να χαρήτε ότι και τó νέον δράμα τού αγαπητού σας συγγραφέως είνεν εις τó θέατρον την μεγαλητέραν επιτυχίαν 'Επί τρία φορές προσεκληθή εις την σκηνήν την πρώτην βραδυάν κ' έχειροκροτήθη ένθουσιωδώς. Τό δράμα έπαίχθη συνεχώς δλόκληρον εβδομάδα και θα παιχθή ακόμη πολλάκις.

Επικουρίε 'Ασολλον, ό κ. Ε. έλαβε την έπιστολήν σου και τó διήγημα. Σε συγγαίρει, αλλά σε συμβουλεύει να μη τó δημοσιεύσης, Είνε ακόμη πρωτότυπον. Άμα γράψης κανένα καλλίτερον, τότε, Χροσόφιτση 'Ελιπίδα, σήμερα δημοσιεύω τας άγγελίας των νεαρών Ιαπώνων, και έλπίζω ότι πολλοί φίλοι μου θα σπεύσουν να τóς στείλουν δελτάρια και νάνοιχρον μαζί των αλληλογραφίαν, όπως σύ. Εύγε, ώραία έγραφες προς τόν κ. Γνωγε!

Σού έστειλα τετράδια, Άδρα της Νσώητος. Φυσικά, άμα μεγαλώση κανεις και άσιχη τó Σχολείον, τότε έννοσε ότι «τά σχολικά έτη είνε τά καλλίτερα, τά πλέον άμέριμνα, τά αλησμόνητα...» Η καθυστέρησις, Δόξα της 'Ελλάδος, προήλθεν από άνωμαλίαν της διεκπεραιώσεως, ή όποία διορθώθη. Όλα ελήφθησαν. Φίλησέ μου την 'Ελληνικήν Θάλασσαν και τó 'Ενδοξόν Μέλλον.

Κ' έγώ σε συγγαίρω δια τόν λαμπρόν βαθμόν, Ναυαϊκά, και σου εύχαριστώ πολύ δι' όσα γράφεις και έπιθυμεί πολύ να σε γνωρίση, όπως κ' έγώ. Λοιπόν, όταν με τó καλό θα έλθης εις τας 'Αθήνας, μη μέσ ξεχάσης, Προς τó παρόν, γράψε μου συχνά.

Φαντάζομαι, 'Ελιπίς, τί όρχια που έπεράσατε εις την Όλυμπίαν και τί έντυπώσεις έίχατε από τά θαυμασιά της μνημεία! Τάποτέλεσματα τού Διαγωνισμού δέν άδργήσουν. Εις τάλλα σου άπαντώ ό,τι άνωτέρω και εις την Ναυαϊκάν.

Εύχαριστώ πολύ δια τας πληροφορίας, 'Ελληνική Σημαία. Τό γραμματάκι σου με κατεγοήτευσε και θέλω να μου γράψης συχνά. Προσπάθει μόνον να κάμης τó γράψιμόν σου πλέον εύανάγκωστον. Λάθος; Ά, έκαμα λάθος. Τό τελευταίον ψευδώνυμον δια τού όποιου: είχε γίνη γνωστή

εις τόν κύκλον μας ή αγαπητή μου Μίνα Πολέμη, δέν ήτο αυτό που σας είπα προχθές, εις την αναγγελίαν των εύτυχών άρραδώνων της, αλλά τó 'Ενθουσιωδώς 'Ελληνίς. Να τó ξεύρετε!

Η Δάφνη του Πηρειού μου γράφει κάτι περίεργον. Έκάθητο εις τó παράθυρον και έπαιζε τó μανδολίνόν της. Την στιγμήν εκείνην έν άηδόνι, εκάθησεν εις τόν αντικρύνον εξέστρην και άρχισε να σφυρίζη τόν ίδιον σκοπόν του μανδολίνου (ήτο ή Ασμονιά του κ. Ν. Κοκλίνου.) Ηλλαξε σκοπόν ή Δάφνη τού Πηρειού, αλλά τó άηδόνι έκαμε σάν τρελλά. Η φίλη μας ένόησεν ότι της έγύρευε να παίξη τó ίδιον κομμάτι. Πραγματικάς, μόλις άρχισε να τó παίξη, τó άηδόνι ήσύχασε, και τó εσφύριζε πάλιν. Αυτό δέ επανελήθη δύο-τρεις φορές. Δέν είνε περίεργον;

Εύχαριστώ δι' όσα γράφεις, Προϊνή Άδρα. Έδιδάσσα εις τας εφημερίδας τας ταραχάς που έγιναν εις την πόλιν σας. Έ, τώρα που ήσυχάσατε, γράψε μου συχνότερα. Χαίρω πολύ, Καλλιερχική Ψυχή, που έχω μίαν τóσον άρωσιμμένην φίλην. Τό τετράδιόν σου ελήφθη όσον δια τά Παιδ. Πνεύματα, να σου είπω: λαμβάνω καθημερινώς τόσα πολλά, ώστε γάνω τόν λογαριασμόν.

Η Αίγιονία Βασιλόπου μου γράφει: «Κάποτε ό κ. Φαίδων μās είπεν, ότι μία μετακώμισις ίσοδυναμεί με δύο πυρκαϊάς. Δέν μου λέγει όμως: Ταξείδι, μετακώμισις και έορτή 'Ωραίας Χίου με πόσας πυρκαϊάς ίσοδυναμούσ; — Με πολλές πολλάς, βεβαίως, και δια να μη καώ. πρέπει να σε άφισω και να πιάσω δουλειά...» Καλώς να έλλοι! Δέν ξεύρεις πόσον άνυπομόνωσ σε περιμένουμεν.

Υπολέτω, 'Ονειροπόλε Κρής, ότι ή όκηνηρία ήτο μεγαλητέρα από την ασθένειαν. Άς είνε εύχομαι περατικά και δια τά δύο, και έλπίζω να μου γράψης τώρα συχνά. Χαίρω που σου άπερστον τόσά τά φυλλάδια μου. Όχι, δέν επιτρέπεται να ξαναστειλής διήγημα.

Δέν πιστεύω να διαρκήση πολύ ό θυμός τού πατέρα σου, 'Ανθισμένη Άναγρία: Όργη φιλοφώντων όλίγον ίσούγει. Άλλως τς όα ίδή και την μετάνοιάν σου δια τó άτάκτημα εκείνο και γρήγορα θά σου άνανεώση την συνδρομήν.

Σού έστειλα τά τετράδια, Αγοριούλουδου. Ώραία ή έπιστολή εκείνη που μου περιγράφεις την έορτήν της αδελφής σου. Μη λέγεις όμως «καλόμεν» αλλά «καλούμεν». Καλώ είνε τó ρήμα, εκάλεσα ό άόριστος που τόν ξεύρεις, κτλ.

Καλώς να έλθης, Πρόμαγς της 'Ιδέας, πολύ! θά εύχαριστηθώ να σε γνωρίσω. Σού άπαντώ με όλιγας λέξεις όσάκις δέν έχω τόπον δια πολλάς, και όσάκις δέν γράφεις τι απαιτούν έντενη άπάντησιν. Αυτό κάμνω δι' όλους, και δέν είμαι καθόλου δυσχεροστημένη μαζί σου.

Άπατάσαι, Αίγιονία 'Αριστοκράτις, διότι καμμίαν άλλην φίλην μου δέν αγαπώ περισσότερον από εσέ. Άλλ' ούτε και όλιγότερον. Ξεύρεις ότι διακρίσεις δέν κάμνω, και αν καμτέλεσματα αυτού τού Διαγωνισμού θά τά ίδης πολύ γρήγορα) Κωνσταντινον Μ. (αυτό δέν γίνεται! πρέπει να λάβης ίδιχόν σου ψευδώνυμον, πληρώνων τó δικαίωμα.) 'Απτόν «Διετείς Διακοπάς» έστειλά) Ρήγγαν Φεοραϊον (τά έλαδες τώρα;) Χαίρε Πατρις (έλεγα κ' έγώ: πώς γίνεται να με λησμονήση ή «φίλη μου;) 'Αδοικριών Στόλον (έπειδή όλιγότερον σχετικώς γνωρίζουν γεωμανικά, άραιότερα κάμνω τέτοιο διαγωνισμόν θά γίνη όμως και αυτός) Κομητια Μόνις Χοήστον (έλήφθη) 'Ιωνιόν Οδρανόν (έστειλα περιμένο την φωτογραφίαν) 'Ιωάννην Δ. Χ. (αι «Διετείς Διακοπάι» τιμώνται δε. 2, 20.) Ρωμοποιούλαν (έστειλα.) 'Ασιτέρα τού Βέγα (ώρασιτάτη ή έπιστολή σου τ' άποτελέσματα αυτού τού Διαγωνισμού θά τά ίδης πολύ γρήγορα) Κωνσταντινον Μ. (αυτό δέν γίνεται! πρέπει να λάβης ίδιχόν σου ψευδώνυμον, πληρώνων τó δικαίωμα.) 'Απτόν «Διετείς Διακοπάς» έστειλά) Ρήγγαν Φεοραϊον (τά έλαδες τώρα;) Χαίρε Πατρις (έλεγα κ' έγώ: πώς γίνεται να με λησμονήση ή «φίλη μου;) 'Αδοικριών Στόλον (έπειδή όλιγότερον σχετικώς γνωρίζουν γεωμανικά, άραιότερα κάμνω τέτοιο διαγωνισμόν θά γίνη όμως και αυτός) Κομητια Μόνις Χοήστον (έλήφθη) 'Ιωνιόν Οδρανόν (έστειλα περιμένο την φωτογραφίαν) 'Ιωάννην Δ. Χ. (αι «Διετείς Διακοπάι» τιμώνται δε. 2, 20.) Ρωμοποιούλαν (έστειλα.) 'Ασιτέρα τού Βέγα (ώρασιτάτη ή έπιστολή σου τ' άποτελέσματα αυτού τού Διαγωνισμού θά τά ίδης πολύ γρήγορα) Κωνσταντινον Μ. (αυτό δέν γίνεται! πρέπει να λάβης ίδιχόν σου ψευδώνυμον, πληρώνων τó δικαίωμα.) 'Απτόν «Διετείς Διακοπάς» έστειλά) Ρήγγαν Φεοραϊον (τά έλαδες τώρα;) Χαίρε Πατρις (έλεγα κ' έγώ: πώς γίνεται να με λησμονήση ή «φίλη μου;) 'Αδοικριών Στόλον (έπειδή όλιγότερον σχετικώς γνωρίζουν γεωμανικά, άραιότερα κάμνω τέτοιο διαγωνισμόν θά γίνη όμως και αυτός) Κομητια Μόνις Χοήστον (έλήφθη) 'Ιωνιόν Οδρανόν (έστειλα περιμένο την φωτογραφίαν) 'Ιωάννην Δ. Χ. (αι «Διετείς Διακοπάι» τιμώνται δε. 2, 20.) Ρωμοποιούλαν (έστειλα.) 'Ασιτέρα τού Βέγα (ώρασιτάτη ή έπιστολή σου τ' άποτελέσματα αυτού τού Διαγωνισμού θά τά ίδης πολύ γρήγορα) Κωνσταντινον Μ. (αυτό δέν γίνεται! πρέπει να λάβης ίδιχόν σου ψευδώνυμον, πληρώνων τó δικαίωμα.) 'Απτόν «Διετείς Διακοπάς» έστειλά) Ρήγγαν Φεοραϊον (τά έλαδες τώρα;) Χαίρε Πατρις (έλεγα κ' έγώ: πώς γίνεται να με λησμονήση ή «φίλη μου;) 'Αδοικριών Στόλον (έπειδή όλιγότερον σχετικώς γνωρίζουν γεωμανικά, άραιότερα κάμνω τέτοιο διαγωνισμόν θά γίνη όμως και αυτός) Κομητια Μόνις Χοήστον (έλήφθη) 'Ιωνιόν Οδρανόν (έστειλα περιμένο την φωτογραφίαν) 'Ιωάννην Δ. Χ. (αι «Διετείς Διακοπάι» τιμώνται δε. 2, 20.) Ρωμοποιούλαν (έστειλα.) 'Ασιτέρα τού Βέγα (ώρασιτάτη ή έπιστολή σου τ' άποτελέσματα αυτού τού Διαγωνισμού θά τά ίδης πολύ γρήγορα) Κωνσταντινον Μ. (αυτό δέν γίνεται! πρέπει να λάβης ίδιχόν σου ψευδώνυμον, πληρώνων τó δικαίωμα.) 'Απτόν «Διετείς Διακοπάς» έστειλά) Ρήγγαν Φεοραϊον (τά έλαδες τώρα;) Χαίρε Πατρις (έλεγα κ' έγώ: πώς γίνεται να με λησμονήση ή «φίλη μου;) 'Αδοικριών Στόλον (έπειδή όλιγότερον σχετικώς γνωρίζουν γεωμανικά, άραιότερα κάμνω τέτοιο διαγωνισμόν θά γίνη όμως και αυτός) Κομητια Μόνις Χοήστον (έλήφθη) 'Ιωνιόν Οδρανόν (έστειλα περιμένο την φωτογραφίαν) 'Ιωάννην Δ. Χ. (αι «Διετείς Διακοπάι» τιμώνται δε. 2, 20.) Ρωμοποιούλαν (έστειλα.) 'Ασιτέρα τού Βέγα (ώρασιτάτη ή έπιστολή σου τ' άποτελέσματα αυτού τού Διαγωνισμού θά τά ίδης πολύ γρήγορα) Κωνσταντινον Μ. (αυτό δέν γίνεται! πρέπει να λάβης ίδιχόν σου ψευδώνυμον, πληρώνων τó δικαίωμα.) 'Απτόν «Διετείς Διακοπάς» έστειλά) Ρήγγαν Φεοραϊον (τά έλαδες τώρα;) Χαίρε Πατρις (έλεγα κ' έγώ: πώς γίνεται να με λησμονήση ή «φίλη μου;) 'Αδοικριών Στόλον (έπειδή όλιγότερον σχετικώς γνωρίζουν γεωμανικά, άραιότερα κάμνω τέτοιο διαγωνισμόν θά γίνη όμως και αυτός) Κομητια Μόνις Χοήστον (έλήφθη) 'Ιωνιόν Οδρανόν (έστειλα περιμένο την φωτογραφίαν) 'Ιωάννην Δ. Χ. (αι «Διετείς Διακοπάι» τιμώνται δε. 2, 20.) Ρωμοποιούλαν (έστειλα.) 'Ασιτέρα τού Βέγα (ώρασιτάτη ή έπιστολή σου τ' άποτελέσματα αυτού τού Διαγωνισμού θά τά ίδης πολύ γρήγορα) Κωνσταντινον Μ. (αυτό δέν γίνεται! πρέπει να λάβης ίδιχόν σου ψευδώνυμον, πληρώνων τó δικαίωμα.) 'Απτόν «Διετείς Διακοπάς» έστειλά) Ρήγγαν Φεοραϊον (τά έλαδες τώρα;) Χαίρε Πατρις (έλεγα κ' έγώ: πώς γίνεται να με λησμονήση ή «φίλη μου;) 'Αδοικριών Στόλον (έπειδή όλιγότερον σχετικώς γνωρίζουν γεωμανικά, άραιότερα κάμνω τέτοιο διαγωνισμόν θά γίνη όμως και αυτός) Κομητια Μόνις Χοήστον (έλήφθη) 'Ιωνιόν Οδρανόν (έστειλα περιμένο την φωτογραφίαν) 'Ιωάννην Δ. Χ. (αι «Διετείς Διακοπάι» τιμώνται δε. 2, 20.) Ρωμοποιούλαν (έστειλα.) 'Ασιτέρα τού Βέγα (ώρασιτάτη ή έπιστολή σου τ' άποτελέσματα αυτού τού Διαγωνισμού θά τά ίδης πολύ γρήγορα) Κωνσταντινον Μ. (αυτό δέν γίνεται! πρέπει να λάβης ίδιχόν σου ψευδώνυμον, πληρώνων τó δικαίωμα.) 'Απτόν «Διετείς Διακοπάς» έστειλά) Ρήγγαν Φεοραϊον (τά έλαδες τώρα;) Χαίρε Πατρις (έλεγα κ' έγώ: πώς γίνεται να με λησμονήση ή «φίλη μου;) 'Αδοικριών Στόλον (έπειδή όλιγότερον σχετικώς γνωρίζουν γεωμανικά, άραιότερα κάμνω τέτοιο διαγωνισμόν θά γίνη όμως και αυτός) Κομητια Μόνις Χοήστον (έλήφθη) 'Ιωνιόν Οδρανόν (έστειλα περιμένο την φωτογραφίαν) 'Ιωάννην Δ. Χ. (αι «Διετείς Διακοπάι» τιμώνται δε. 2, 20.) Ρωμοποιούλαν (έστειλα.) 'Ασιτέρα τού Βέγα (ώρασιτάτη ή έπιστολή σου τ' άποτελέσματα αυτού τού Διαγωνισμού θά τά ίδης πολύ γρήγορα) Κωνσταντινον Μ. (αυτό δέν γίνεται! πρέπει να λάβης ίδιχόν σου ψευδώνυμον, πληρώνων τó δικαίωμα.) 'Απτόν «Διετείς Διακοπάς» έστειλά) Ρήγγαν Φεοραϊον (τά έλαδες τώρα;) Χαίρε Πατρις (έλεγα κ' έγώ: πώς γίνεται να με λησμονήση ή «φίλη μου;) 'Αδοικριών Στόλον (έπειδή όλιγότερον σχετικώς γνωρίζουν γεωμανικά, άραιότερα κάμνω τέτοιο διαγωνισμόν θά γίνη όμως και αυτός) Κομητια Μόνις Χοήστον (έλήφθη) 'Ιωνιόν Οδρανόν (έστειλα περιμένο την φωτογραφίαν) 'Ιωάννην Δ. Χ. (αι «Διετείς Διακοπάι» τιμώνται δε. 2, 20.) Ρωμοποιούλαν (έστειλα.) 'Ασιτέρα τού Βέγα (ώρασιτάτη ή έπιστολή σου τ' άποτελέσματα αυτού τού Διαγωνισμού θά τά ίδης πολύ γρήγορα) Κωνσταντινον Μ. (αυτό δέν γίνεται! πρέπει να λάβης ίδιχόν σου ψευδώνυμον, πληρώνων τó δικαίωμα.) 'Απτόν «Διετείς Διακοπάς» έστειλά) Ρήγγαν Φεοραϊον (τά έλαδες τώρα;) Χαίρε Πατρις (έλεγα κ' έγώ: πώς γίνεται να με λησμονήση ή «φίλη μου;) 'Αδοικριών Στόλον (έπειδή όλιγότερον σχετικώς γνωρίζουν γεωμανικά, άραιότερα κάμνω τέτοιο διαγωνισμόν θά γίνη όμως και αυτός) Κομητια Μόνις Χοήστον (έλήφθη) 'Ιωνιόν Οδρανόν (έστειλα περιμένο την φωτογραφίαν) 'Ιωάννην Δ. Χ. (αι «Διετείς Διακοπάι» τιμώνται δε. 2, 20.) Ρωμοποιούλαν (έστειλα.) 'Ασιτέρα τού Βέγα (ώρασιτάτη ή έπιστολή σου τ' άποτελέσματα αυτού τού Διαγωνισμού θά τά ίδης πολύ γρήγορα) Κωνσταντινον Μ. (αυτό δέν γίνεται! πρέπει να λάβης ίδιχόν σου ψευδώνυμον, πληρώνων τó δικαίωμα.) 'Απτόν «Διετείς Διακοπάς» έστειλά) Ρήγγαν Φεοραϊον (τά έλαδες τώρα;) Χαίρε Πατρις (έλεγα κ' έγώ: πώς γίνεται να με λησμονήση ή «φίλη μου;) 'Αδοικριών Στόλον (έπειδή όλιγότερον σχετικώς γνωρίζουν γεωμανικά, άραιότερα κάμνω τέτοιο διαγωνισμόν θά γίνη όμως και αυτός) Κομητια Μόνις Χοήστον (έλήφθη) 'Ιωνιόν Οδρανόν (έστειλα περιμένο την φωτογραφίαν) 'Ιωάννην Δ. Χ. (αι «Διετείς Διακοπάι» τιμώνται δε. 2, 20.) Ρωμοποιούλαν (έστειλα.) 'Ασιτέρα τού Βέγα (ώρασιτάτη ή έπιστολή σου τ' άποτελέσματα αυτού τού Διαγωνισμού θά τά ίδης πολύ γρήγορα) Κωνσταντινον Μ. (αυτό δέν γίνεται! πρέπει να λάβης ίδιχόν σου ψευδώνυμον, πληρώνων τó δικαίωμα.) 'Απτόν «Διετείς Διακοπάς» έστειλά) Ρήγγαν Φεοραϊον (τά έλαδες τώρα;) Χαίρε Πατρις (έλεγα κ' έγώ: πώς γίνεται να με λησμονήση ή «φίλη μου;) 'Αδοικριών Στόλον (έπειδή όλιγότερον σχετικώς γνωρίζουν γεωμανικά, άραιότερα κάμνω τέτοιο διαγωνισμόν θά γίνη όμως και αυτός) Κομητια Μόνις Χοήστον (έλήφθη) 'Ιωνιόν Οδρανόν (έστειλα περιμένο την φωτογραφίαν) 'Ιωάννην Δ. Χ. (αι «Διετείς Διακοπάι» τιμώνται δε. 2, 20.) Ρωμοποιούλαν (έστειλα.) 'Ασιτέρα τού Βέγα (ώρασιτάτη ή έπιστολή σου τ' άποτελέσματα αυτού τού Διαγωνισμού θά τά ίδης πολύ γρήγορα) Κωνσταντινον Μ. (αυτό δέν γίνεται! πρέπει να λάβης ίδιχόν σου ψευδώνυμον, πληρώνων τó δικαίωμα.) 'Απτόν «Διετείς Διακοπάς» έστειλά) Ρήγγαν Φεοραϊον (τά έλαδες τώρα;) Χαίρε Πατρις (έλεγα κ' έγώ: πώς γίνεται να με λησμονήση ή «φίλη μου;) 'Αδοικριών Στόλον (έπειδή όλιγότερον σχετικώς γνωρίζουν γεωμανικά, άραιότερα κάμνω τέτοιο διαγωνισμόν θά γίνη όμως και αυτός) Κομητια Μόνις Χοήστον (έλήφθη) 'Ιωνιόν Οδρανόν (έστειλα περιμένο την φωτογραφίαν) 'Ιωάννην Δ. Χ. (αι «Διετείς Διακοπάι» τιμώνται δε. 2, 20.) Ρωμοποιούλαν (έστειλα.) 'Ασιτέρα τού Βέγα (ώρασιτάτη ή έπιστολή σου τ' άποτελέσματα αυτού τού Διαγωνισμού θά τά ίδης πολύ γρήγορα) Κωνσταντινον Μ. (αυτό δέν γίνεται! πρέπει να λάβης ίδιχόν σου ψευδώνυμον, πληρώνων τó δικαίωμα.) 'Απτόν «Διετείς Διακοπάς» έστειλά) Ρήγγαν Φεοραϊον (τά έλαδες τώρα;) Χαίρε Πατρις (έλεγα κ' έγώ: πώς γίνεται να με λησμονήση ή «φίλη μου;) 'Αδοικριών Στόλον (έπειδή όλιγότερον σχετικώς γνωρίζουν γεωμανικά, άραιότερα κάμνω τέτοιο διαγωνισμόν θά γίνη όμως και αυτός) Κομητια Μόνις Χοήστον (έλήφθη) 'Ιωνιόν Οδρανόν (έστειλα περιμένο την φωτογραφίαν) 'Ιωάννην Δ. Χ. (αι «Διετείς Διακοπάι» τιμώνται δε. 2, 20.) Ρωμοποιούλαν (έστειλα.) 'Ασιτέρα τού Βέγα (ώρασιτάτη ή έπιστολή σου τ' άποτελέσματα αυτού τού Διαγωνισμού θά τά ίδης πολύ γρήγορα) Κωνσταντινον Μ. (αυτό δέν γίνεται! πρέπει να λάβης ίδιχόν σου ψευδώνυμον, πληρώνων τó δικαίωμα.) 'Απτόν «Διετείς Διακοπάς» έστειλά) Ρήγγαν Φεοραϊον (τά έλαδες τώρα;) Χαίρε Πατρις (έλεγα κ' έγώ: πώς γίνεται να με λησμονήση ή «φίλη μου;) 'Αδοικριών Στόλον (έπειδή όλιγότερον σχετικώς γνωρίζουν γεωμανικά, άραιότερα κάμνω τέτοιο διαγωνισμόν θά γίνη όμως και αυτός) Κομητια Μόνις Χοήστον (έλήφθη) 'Ιωνιόν Οδρανόν (έστειλα περιμένο την φωτογραφίαν) 'Ιωάννην Δ. Χ. (αι «Διετείς Διακοπάι» τιμώνται δε. 2, 20.) Ρωμοποιούλαν (έστειλα.) 'Ασιτέρα τού Βέγα (ώρασιτάτη ή έπιστολή σου τ' άποτελέσματα αυτού τού Διαγωνισμού θά τά ίδης πολύ γρήγορα) Κωνσταντινον Μ. (αυτό δέν γίνεται! πρέπει να λάβης ίδιχόν σου ψευδώνυμον, πληρώνων τó δικαίωμα.) 'Απτόν «Διετείς Διακοπάς» έστειλά) Ρήγγαν Φεοραϊον (τά έλαδες τώρα;) Χαίρε Πατρις (έλεγα κ' έγώ: πώς γίνεται να με λησμονήση ή «φίλη μου;) 'Αδοικριών Στόλον (έπειδή όλιγότερον σχετικώς γνωρίζουν γεωμανικά, άραιότερα κάμνω τέτοιο διαγωνισμόν θά γίνη όμως και αυτός) Κομητια Μόνις Χοήστον (έλήφθη) 'Ιωνιόν Οδρανόν (έστειλα περιμένο την φωτογραφίαν) 'Ιωάννην Δ. Χ. (αι «Διετείς Διακοπάι» τιμώνται δε. 2, 20.) Ρωμοποιούλαν (έστειλα.) 'Ασιτέρα τού Βέγα (ώρασιτάτη ή έπιστολή σου τ' άποτελέσματα αυτού τού Διαγωνισμού θά τά ίδης πολύ γρήγορα) Κωνσταντινον Μ. (αυτό δέν γίνεται! πρέπει να λάβης ίδιχόν σου ψευδώνυμον, πληρώνων τó δικαίωμα.) 'Απτόν «Διετείς Διακοπάς» έστειλά) Ρήγγαν Φεοραϊον (τά έλαδες τώρα;) Χαίρε Πατρις (έλεγα κ' έγώ: πώς γίνεται να με λησμονήση ή «φίλη μου;) 'Αδοικριών Στόλον (έπειδή όλιγότερον σχετικώς γνωρίζουν γεωμανικά, άραιότερα κάμνω τέτοιο διαγωνισμόν θά γίνη όμως και αυτός) Κομητια Μόνις Χοήστον (έλήφθη) 'Ιωνιόν Οδρανόν (έστειλα περιμένο την φωτογραφίαν) 'Ιωάννην Δ. Χ. (αι «Διετείς Διακοπάι» τιμώνται δε. 2, 20.) Ρωμοποιούλαν (έστειλα.) 'Ασιτέρα τού Βέγα (ώρασιτάτη ή έπιστολή σου τ' άποτελέσματα αυτού τού Διαγωνισμού θά τά ίδης πολύ γρήγορα) Κωνσταντινον Μ. (αυτό δέν γίνεται! πρέπει να λάβης ίδιχόν σου ψευδώνυμον, πληρώνων τó δικαίωμα.) 'Απτόν «Διετείς Διακοπάς» έστειλά) Ρήγγαν Φεοραϊον (τά έλαδες τώρα;) Χαίρε Πατρις (έλεγα κ' έγώ: πώς γίνεται να με λησμονήση ή «φίλη μου;) 'Αδοικριών Στόλον (έπειδή όλιγότερον σχετικώς γνωρίζουν γεωμανικά, άραιότερα κάμνω τέτοιο διαγωνισμόν θά γίνη όμως και αυτός) Κομητια Μόνις Χοήστον (έλήφθη) 'Ιωνιόν Οδρανόν (έστειλα περιμένο την φωτογραφίαν) 'Ιωάννην Δ. Χ. (αι «Διετείς Διακοπάι» τιμώνται δε. 2, 20.) Ρωμοποιούλαν (έστειλα.) 'Ασιτέρα τού Βέγα (ώρασιτάτη ή έπιστολή σου τ' άποτελέσματα αυτού τού Διαγωνισμού θά τά ίδης πολύ γρήγορα) Κωνσταντινον Μ. (αυτό δέν γίνεται! πρέπει να λάβης ίδιχόν σου ψευδώνυμον, πληρώνων τó δικαίωμα.) 'Απτόν «Διετείς Διακοπάς» έστειλά) Ρήγγαν Φε

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αι λύσεις δεκταί: ες Αθηνών και Παι...
Αι λύσεις δεκταί: ες Αθηνών και Παι...

Από σήμερα άρχεται η δημοσίευσις Α...
Από σήμερα άρχεται η δημοσίευσις Α...

281. Δεξιόγραφος.
Βάλε φθόγγον μουσικόν
Είς επίθετον κοινόν...

282. Δεξιόγραφος.
Δονητικός και αισθησις
Ενδονοταί μαζί...

283. Στοιχειόγραφος.
Ενός αρχαίου ποιητού
Αν κόψης τὸ κεφάλι...

284. Μεταγραμματισμός.
Βγάλε Ρω και βάλε Τά
Γιά να ιδής εξαφινικά...

285. Μεταγραμματισμός.
Τὸ γυναικίον κόσμημα
Θαλλάξη ἐν του γράμμα...

286. Στοιχειοτονόγραφος.
Είμαι νῆσος τοῦ Αἰγαίου
Ὅπως εἶμαι ἂν μάφισης...

287. Διαιτυωτόν.
= Ἀρχαῖος Βασιλεὺς.
= Τετάν
= Ἡ τέχνη τῶν στίχων.

288. Ἐπιγραφή.
Α Χ Ρ Ο Γ Υ
Υ Κ Ρ Α Ε Ι
Α Π Ι Α Σ Ν
Α Τ Ο Α Γ Ν
Χ Ι Ε Κ Σ Η
Ι Σ Μ Η Α Σ

289. Ποιικὴ Ἀκροστιχίς.
Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν λέ...
Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν λέ...

δευτέρως, τὸ τρίτον τῆς τρίτης, καὶ οὕτω κα...
δευτέρως, τὸ τρίτον τῆς τρίτης, καὶ οὕτω κα...

290. Ἑλληνοσύμφωνον.
ο - αηα - αι - εια - ιαι.
Ἐστάλη ὑπὸ Στέλλας Βουδουμπά...

291. Φωνηεντόλιπον.
κλιν - νμ - χρστν - * - πλτς - πλς.
Ἐστάλη ὑπὸ Φιλί τῆς Μάνας...

292. Γρίφος.
α α
α γ α
α γ α
Ἐστάλη ὑπὸ Εὐστρ Γ. Παρασκευαΐδου

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ
Φιλτατον Μενεξεδένιο Μικουσιτάκι, νὰ τὸ...
Φιλτατον Μενεξεδένιο Μικουσιτάκι, νὰ τὸ...

Πρὸς τὴν Ἀπολοθεσίαν Ἐλεΐδα. Κατό...
Πρὸς τὴν Ἀπολοθεσίαν Ἐλεΐδα. Κατό...

Τῷ ἀγαπητῷ Πέτρῳ ἀναχωροῦντι εὐχόμαι...
Τῷ ἀγαπητῷ Πέτρῳ ἀναχωροῦντι εὐχόμαι...

ΔΕΥΤΕΡΑ ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΔΙΑ ΤΟ 1909
Εἰς τὴν κληρωτίδα ἐτέθησαν οἱ ἀριθμοὶ 1 ἕως 2220...

1055, ἐκέρδισεν ἐν ὠρολόγιον τῆς τσέπης.
758, 2115, ἐκέρδισεν ἑκάστος τόμους Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης ἀξίας δραχμῶν...

1849, 1293, 71, ἐκέρδισεν ἑκάστος τόμους Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης ἀξίας...
2091, 956, 1938, 1084, ἐκέρδισεν ἑκάστος τόμους Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης...

2018, 1691, 234, 1435, 561, 2110, 62, 142, 2065, 663, ἐκέρδισεν ἑκάστος...
1971, 1582, 136, 230, 2164, 1239, 1934, 16, 1738, 1294, 2205, 1486, 854, 1277, 2043, 1809, 169, 1830, 580, 1493, ἐκέρδισεν...

Η ΑΠΟΣΤΟΛΗ τῶν Δώρων πρὸς μὲν τοὺς κατόχους τοῦ πρώτου καὶ τῶν τεσσαράκοντα...
Η ΠΡΟΣΕΧΗΣ ΤΡΙΤΗ ΚΛΗΡΩΣΙΣ τῶν Δώρων τοῦ 1909, θὰ γίνῃ τὴν Α΄ Κυριακὴν...

Η ΓΑΛΑΝΗ ΜΑΣ ΣΤΑΥΡΟΦΟΡΑ
ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΓΕΡΜΑΝΟΣ (Θ, 241)
ΔΗΛΩΣΙΣ
ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ ΑΝΟΙΚΤΟΚΑΡΔΩΝ

Παρακαλοῦνται οἱ θέλοντες νὰ κατατα...
Παρακαλοῦνται οἱ θέλοντες νὰ κατατα...

ΣΥΛΛΟΓΟΣ "ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΙΣ"
ΕΝ ΚΑ.Ι.Ρ.Ο.
ΤΜΗΜΑ ΞΕΣΠΑΘΜΑΤΟΣ
Ζητοῦνται δραστήριοι ἀντιπρόσωποι παν...
Ζητοῦνται δραστήριοι ἀντιπρόσωποι παν...

Ασπαζόμενος τὰ δι' ὑμᾶς ἐν τῇ ἀλληλο...
Ασπαζόμενος τὰ δι' ὑμᾶς ἐν τῇ ἀλληλο...

Δύο Ἰάπωνες σπουδασταὶ ἐπιθυμοῦν...
Δύο Ἰάπωνες σπουδασταὶ ἐπιθυμοῦν...

Επανελθὼν ἐκ τοῦ ταξιδίου, πῆμπε τῇ...
Επανελθὼν ἐκ τοῦ ταξιδίου, πῆμπε τῇ...

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ
Ἐκδοσὶς ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας...

Table with subscription rates: Ετήσια, Εξάμηνος, Τρίμηνος. Includes prices for different regions.

Table with subscription rates: Ετήσια, Εξάμηνος, Τρίμηνος. Includes prices for different regions.

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐσπερικοῦ λεπ. 20. Ἐσπερικοῦ φρ. χρ. 0,20
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α΄ καὶ Β΄ περιόδου...

ΚΟΣΜΟΚΡΑΤΩΡ
(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΟΥΔΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣ' (Συνέχεια)
Τὸ ἀερόστατον τοῦτο θὰ ἐκινεῖτο ὀρι...
Τὸ ἀερόστατον τοῦτο θὰ ἐκινεῖτο ὀρι...

Ἦτο τὸ αἰώνιον ζήτημα, ὁ αἰώνιος...
Ἦτο τὸ αἰώνιον ζήτημα, ὁ αἰώνιος...

ματεὺς τοῦ Ἰνστιτούτου Οὐέλδων ἐγι...
ματεὺς τοῦ Ἰνστιτούτου Οὐέλδων ἐγι...

αὐτοφίας ἐτι ὁ ρήτωρ τῆς...
αὐτοφίας ἐτι ὁ ρήτωρ τῆς...

αὐτὸ Ἄλβατος, τὸ ἀερόπλοιο τοῦ Ροβήρου... (Σ. 245; στ. γ')